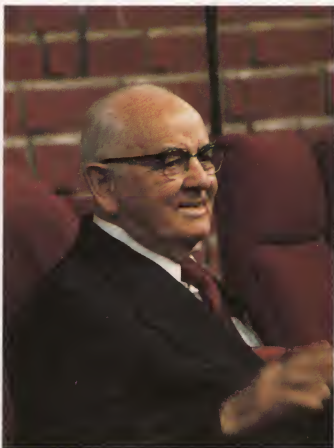

Rapport fra den
152. halvårslige generalkonference
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
den 2. og 3. oktober 1982

DEN danske
STJERNE

April 1983 · 132. Årgang · Nummer 4

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney,
Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier,
George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende
chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* - Norman Price,
produktion.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division,
Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4,
DK-2100 København Ø.

Rapport fra den 152. halvårslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 2. og 3. oktober 1982

Talere i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J.	121	McConkie, Bruce R.	54
Backmann, Robert L.	65	Monson, Thomas S.	31
Benson, Erza Taft.	114	Nicholas, Michael.	63
Brown, Victor L.	153	Packer, Boyd K.	101
Clarke, J. Richard.	20	Perry, L. Tom.	48
Cuthbert, Derek A.	106	Petersen, Mark E.	25
Faust, James E.	168	Peterson, H. Burke.	72
Featherstone, Vaughn J.	137	Pinegar, Rex D.	40
Fyans, J. Thomas.	119	Pingel, C. Frederick.	59
Haight, David H.	15	Reeve, Rex C.	44
Hinckley, Gordon B.	9,77,147	Richards, Franklin D.	36
Hunter, Howard W.	111	Romney, Marion G.	95,97,175
Jarman, Dean.	164	Smith, Barbara B.	158
Kimball, Spencer W.	5	Tanner, N. Eldon.	151
Lee, George P.	142	Wells, Robert E.	133
Maxwell, Neal A.	127		

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1983 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

INDHOLD

Mødet søndag morgen

Herren forventer at vi er retfærdige, <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	5
Det dette værk drejer sig om, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	9
Elsk alle, <i>Ældste David B. Haight</i>	15
„Min sjæl fryder sig over skrifterne”, <i>Biskop J. Richard Clarke</i>	20
Tro og gerning, <i>Ældste Mark E. Petersen</i>	25

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af kirkens ledere	30
„Løb dreng, løb”, <i>Ældste Thomas S. Monson</i>	31
SDH-salmer – Tilbedelse gennem salmer, <i>Ældste Franklin D. Richards</i>	36
Tro – livets kraft, <i>Ældste Rex D. Pinegar</i>	40
Se frem til Gud, <i>Ældste Rex C. Reeve</i>	44
„Thi en [biskop] bør . . . der ikke være noget at klage på”, <i>Ældste L. Tom Perry</i>	48
Kristi syv roller, <i>Ældste Bruce R. McConkie</i>	54

Præstedømmets møde

Aktivisering af unge mænd i det aronske præstedømme, <i>C. Frederick Pingel</i>	59
Hvordan vi fremmer genaktivisering, <i>Michael Nicholas</i>	63
Bring nyt liv til det aronske præstedømme, <i>Ældste Robert L. Backman</i>	65
Forbered din søns hjerte, <i>Ældste H. Burke Peterson</i>	72
Arons præstedømme, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	77
Guds præstedømme, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	95

Mødet søndag morgen

Taknemmelighed og taksigelse, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	97
De hellige skrifter, <i>Ældste Boyd K. Packer</i>	101
Betydningen af modenhed, <i>Ældste Derek A. Cuthbert</i>	106
Vær Gud hengiven, <i>Ældste Howard W. Hunter</i>	111
Grundlæggende principper for varige familieforhold, <i>Præsident Ezra Taft Benson</i>	114
Den kostelige Perle, <i>Ældste J. Thomas Fyans</i>	119

Mødet søndag eftermiddag

Ren og ubesmittet gudsdyrkelse, <i>Ældste Marvin J. Ashton</i>	121
„Vær ved godt mod”, <i>Ældste Neal A. Maxwell</i>	127
Vær ven med, tjener for og søn af Frelseren, <i>Ældste Robert E. Wells</i>	133
„Hvor svagt lyset end måtte brænde”, <i>Ældste Vaughn J. Featherstone</i>	137
„Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag”, <i>Ældste George P. Lee</i>	142
Ræk kærligt og venligt ud, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	147
Lad os følge den vejledning vi har fået, <i>Præsident N. Eldon Tanner</i>	151

Velfærds mødet

Forberedelse til i morgen, <i>Biskop Victor L. Brown</i>	153
Anvendelse af velfærdsprincipper i hjemmet: En nøgle til løsning af mange familieproblemer, <i>Barbara Smith</i>	158
Velsignelserne ved arbejdsprojekter i familien, <i>Dean Jarman</i>	164
De velsignelser vi modtager, når vi tager imod de udfordringer, som et økonomisk pres giver, <i>Ældste James E. Faust</i>	168
Uafhængighedens celestiale natur, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	175

Rapport fra den 152. halvårslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet i Salt Lake City i
Utah den 2. og 3. oktober 1982.

Præsident Spencer W. Kimball skrev i sin forberedte tekst ved indledningen af denne oktoberkonference i kirken: „Mine brødre og søstre, den dag hvor vi skal viderebringe evangeliet til endnu flere steder og til endnu flere mennesker er her og nu. Vi må tænke mere på vores pligt ... snarere end på vores egen behagelighed. Kald fra Herren er sjældent behagelige. Det er nu tiden hvor det at ofre må blive et endnu mere vigtigt element i kirken ... Der findes et voksende behov for flere missionærer, nu da tjenestelængden er kortere.”

Med dette klare kald har Herrens profet i vor tid opfordret kirkens medlemmer til ikke „blive trætte af at gøre godt. Vi må øge vor indsats.”

Præsident Kimball fokuserede også på verdens forhold: „Det synes som om verden befinder sig i en almindelig ondsksfuld tilstand i disse farefulde men alligevel store og afgørende dage. Men midt i al uroen omkring os kan vi opnå en indre fred ... kirkens ledere råber hele tiden imod det som er utåleligt i Herrens øjne: forureningen af sindet, legemet og vore omgivelser, mod plathed, tyveri, løgn, bedrageri, falskhed,

blasfemi og drukkenskab, mod utugt og hor, mod homoseksualitet og abort og al anden misbrug af den hellige skaberkraft, mod mord og det der er det ligt, ja, mod enhver form for nedværdigelse og synd.”

Således blev denne 152. halvårslige generalkonference indledt. Møderne blev ledet af præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab og præsident Gordon B. Hinkle, rådgiver i Det øverste Præsidentskab. Konferencen omfattede 6 møder – 4 lørdag og 2 søndag. Lørdagens møder omfattede velfærdsmødet tidlig lørdag morgen og morgen- og aftenmødet samt præstedømmemødet. Søndagens møder bestod af morgen- og eftermiddagsmødet. Alle generalautoriteterne var til stede ved denne konference med undtagelse af ældste LeGrand Richards fra De tolv Kvorum, han var i rekonvalescens.

To store fremskridt blev bekendtgjort ved konferencen. Den første bekendtgørelse kom i en tale af ældste Boyd K. Packer fra De tolv Kvorum og som er medlem af De Tolvs komité for udgivelse af skrifterne. I sin omtale af de nye udgaver af SDH-skrifterne sagde han: „I

bør også vide at Mormons Bog, ifølge en nyligt truffen beslutning af Brødrene, fremover vil bære titlen 'Mormons Bog' med undertitlen 'Another Testament of Jesus Christ' (Endnu ikke officelt oversat til dansk). Disse henvisninger fra de fire hellige bøger udgør den mest vidtspændende indsamlings af oplysninger fra de hellige skrifter om Herren Jesu Kristi mission og lærdomme som nogen sinde er blevet samlet i hele verdens historie."

Det andet store skridt er brugen af satellitmodtagere på 404 stavsbygninger overalt i USA. Denne udvikling betyder at omkring 250.000 af kirkens medlemmer var i stand til at se og høre en direkte TV-dækning af generalkonferencen.

Omkring 90 satellitinstallationer blev benyttet ved aprilkonferencen.

Konferencen blev også fuldstændig eller delvis udsendt i USA over 85 TV-stationer, på nær ved 1300 kabel TV-stationer og over 55 radiostationer. I Canada blev konferencen udsendt helt eller delvist over 55 TV-stationer. Ca. 1770 kirkebygninger modtog lydgenivelse af præstedømmets møde på engelsk. Det omfattede 1646 kirkebygninger i USA og Canada, 114 i New Zealand og Australien og 10 i Korea og Filippinerne.

Umiddelbart efter konferencen blev der forberedt videobånd på spansk, portugisisk, dansk, fransk, tysk, svensk, norsk, finsk og italiensk. □

Desuden deltog: Bøn ved velfærdsmødet af ældste Carlos E. Asay og ældste Paul H. Dunn; ved mødet lørdag morgen af ældste M. Russell Ballard og ældste Richard G. Scott; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Dean L. Larsen og ældste Yoshihiko Kikuchi; ved præstedømmets møde af ældste G. Homer Durham og ældste Teddy E. Brewerton, ved mødet søndag morgen af ældste Marion D. Hanks og ældste Jack H. Goaslind, jun. og ved mødet søndag eftermiddag af ældste A. Theodore Tuttle og ældste Angel Abrea. Ældste LeGrand Richards var fraværende på grund af sygdom.

Fotografierne i dette nummer: Fotografierne er stillet til rådighed af Public Communications Photo Services. Eldon K. Linschoten, cheffotograf; Jed A. Clark og Michael M. McConkie.

Herren forventer at vi er retfærdige

Præsident Spencer W. Kimball

[Læst af hans personlige sekretær, D. Arthur Haycock]

Mine elskede brødre og søstre. Jeg er dybt taknemmelig over at have det privilegium atter at kunne mødes med jer til generalkonference i Herrens kirke. Jeg ser frem til disse generalkonferencer og bliver styrket derigennem og jeg er opsat på at modtage den vejledning og de instruktioner som bliver givet til os under Herrens inspiration. Jeg har lagt mærke til at hvis jeg lytter omhyggeligt og efterlever alt det som bliver sagt, bliver mit liv beriget og min sjæls indre nærret med livets brød.

Dette vidunderlige tabernakelkor har netop sunget for os og de bidrager i høj grad til ånden og glæden ved vore konferencemøder. Koret har for nyligt fejret endnu et jubilæum, nemlig mere end 50 år med „musik og det talte ord” der er det længste fortsatte radioprogram i den frie verden. Når jeg lytter til de skønne melodier fra tabernakelkoret og orglet finder jeg trøst i den kendsgerning at der vil være skøn musik i Himlen, hvad jeg er yderst taknemmelig for. Nogle mennesker siger at der ikke vil

være musik det andet sted – men nogle af de lyde der går for at være musik, hører højst tænkelig til på dette andet sted!

De sidste seks måneder har ikke været den mest aktive tid for søster Kimball og mig. Som I sikkert er klare over, så har vi været begrænset i et vist omfang på grund af en tilstand som er kendt som det at blive ældre. Jeg tror at jeg nu forstår lidt mere klart hvad der menes med at holde ud til enden. Det er vanskeligt og frustrerende ikke at være i stand til at gøre alt hvad jeg gerne vil. Ikke desto mindre så udfører jeg stadigvæk mange ting. Næsten dagligt mødes jeg med mine brødre ved møder i kirkens kontor og hver torsdag mødes jeg i templet med Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd.

Jeg har også taget del i en del fritidsbeskæftigelser. I sommer overværede søster Kimball og jeg Salt Lake stavens dansefestival. Vi kørte med i de dage hvor pionerparaden, til minde om pionerernes ankomst her i 1847, fandt sted og vi overværede også rodeoet. Sidste

lørdag overværede vi sammen med 65.000 andre fodboldkampen mellem BYU og det amerikanske flyvevåben på det nyligt udvidede BYU-stadion i Provo.

Jeg er taknemmelig for mine dygtige og hengivne rådgivere præsident Tanner, præsident Romney og præsident Hinckley. Når jeg tænker på den store loyalitet og kærlighed som disse mænd dagligt viser mig, så bliver jeg mindet om en oplevelse som Moses havde i en

---

„Det synes som om verden befinder sig i en almindelig ondskabsfuld tilstand i disse farefulde, men alligevel store og afgørende dage.”

---

fremskreden alder. Israelitterne kæmpede med amalekitterne og „når nu Moses løftede hænderne i vejret, fik israelitterne overtaget, men når han lod hænderne synke, fik amalekitterne overtaget.

Og da Moses' hænder blev trætte, tog de en sten og lagde under ham; så satte han sig på den, og Aron [hans broder] og Hur [hans søster Miriams ægtemand] støttede hans hænder, hver på sin side; således var hans hænder stadig løftede, til solen gik ned.” [2 Mos. 17:11–12].

Jeg kan med sikkerhed sige at Moses ikke fik større støtte end den jeg har modtaget fra mine elskede brødre. Jeg er også taknemmelig for præsident Benson og medlemmerne af De tolv Kvorum

samt de øvrige generalautoriteter som alle arbejder så flittigt i Herrens vingård. Jeg er imidlertid ked af at min kære ven ældste, LeGrand Richards, ikke er sammen med os her til morgen. Han har siddet her på denne forhøjning hver gang siden 1938.

Jeg er taknemmelig over kirkens vækst i hele verden, for de næsten 50 nye stave som er blevet godkendt eller dannet siden vi sidst mødtes til generalkonference i april. Jeg er også taknemmelig over at det første spadestik er blevet taget i forbindelse med opførelsen af yderligere fem templer. Det er altså men vigtige tegn på rigets vækst. Jeg håber og beder altid for at Herrens kirke åndeligt og talmæssigt må vokse.

Mine brødre og søstre, det synes som om verden befinder sig i en almindelig ondskabsfuld tilstand i disse farefulde men alligevel store og afgørende dage. Men midt i al uroen omkring os kan vi opnå en indre fred. Vi er rigt velsignede og har meget at være taknemmelig for. Når jeg tænker på dette så mindes jeg Herrens ord: „Enhver, som har fået meget givet, af ham skal man kræve meget.” [Luk. 12:48]. Herren forventer at vi er retfærdige og lydige overfor hans befalinger til gengæld for de livets rigdomme som han så rigt udøser over os. Det synes som om uretfærdighed findes overalt og som om modstanderen fuldt ud benytter den tid han har tilbage af sin magts dage. Kirkens ledere advarer hele tiden kraftigt imod det som er utåleligt i Herrens øjne: Mod forurening af sindet, legemet og vore omgivelser, mod plathed, tyveri, løgn, bedrageri, falsk stolthed, blasfemi og drukkenskab, mod utugt, hor, homoseksualitet og abort og al anden misbrug af den hellige skaberkraft, mod mord og det der er dette ligt,

ja, mod enhver form for nedværdigelse og synd.

Som sidste dages hellige må vi hele tiden være på vagt. Den måde som hver enkelt person og hver enkelt familie må beskytte sig mod modstanderens pile og kasteskyts samt forberede sig på Herrens store dag, er at holde fast ved jernstangen, at udøve større tro, at omvende sig fra sine synder og mangler, samt ved ivrigt at engagere sig i hans riges værk på jorden, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Heri ligger den eneste sande lykke for alle vor Faders børn. Vi indbyder overalt alle mænd og kvinder med god vilje til at tilslutte sig dette guddommelige og forløsende værk i disse sidste dage.

Lad os ære vore familier og nyde lykke i vore hjem. Når jeg nu taler til jer om hjemmet og familien så ønsker jeg også at give jer yderligere vejledning i, hvordan I kan sikre at jeres kære er i sikkerhed og har det godt. Der fremstår et onde i vor nation – kidnapningen af børn. Vi udstrækker vor kærlighed, sympati og medlidenhed til alle som på denne måde er blevet berøvet deres dyrebare børn. Jeg bønfaller jer, mødre og fædre, i Zion om hele tiden at holde øje med jeres børn. Lær dem at være på vagt overfor den voksende fare som kommer fra onde og beregnende mennesker og husk at bede for jeres børns velfærd. Djævelen er ikke død ej heller sover han.

Frelseren elskede små børn. Han talte ofte om dem og han kaldte dem som små lam til sin side og velsignede dem. Og han sagde: „Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb.” [Matt. 18:6].

Jeg taler til alle som af en eller anden årsag eller med et eller andet formål har revet et lille barn bort fra sin mors arme og siger til jer: omvend jer og lyt til min bøn. Jeg beder at tårerne og bønfoldelsen hos disse børns kære vil blødgøre disse menneskers hjerter, så de føler sig nødsaget til at tilbagegive disse små i deres sørgende families favn.

Mine brødre og søstre, den dag hvor vi skal bringe evangeliet ud til endnu flere steder og endnu flere mennesker er her og nu. Vi må tænke mere på vores pligt til at give budskabet end på vores egen behagelighed. Kaldelser fra Herren er sjældent behagelige. Det er nu tiden hvor det at ofre må blive et endnu mere vigtigt element i kirken. Vi må øge vor hengivenhed således at vi kan gøre det arbejde som Herren har til os. Der er et voksende behov for flere missionærer nu da tjenestelængden er kortere – men det må være dem som har et ønske om at drage ud og som omhyggeligt er blevet oplært og forberedt gennem familien og kirkens forskellige organisationer. De unge mænd bør tidligt i livet med opmuntring fra forældrene, begynde at

forberede sig ved at spare op, ved at studere og bede om evangeliet, ved at overvære seminar- og institutklasserne. Den forberedelse at bevare deres liv rene og værdige er af allerstørste betydning. Mesterens afskedsord til sine apostle umiddelbart inden han opfor til Himlen var: „Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen!

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.” [Mark. 16:15–16].

Vi må ikke svigte eller blive trætte af at gøre godt. Vi må øge vores indsats. Det er ikke alene vores egen evige velfærd der står på spil, men også det evige velfærd for mange af vore brødre og søstre som ikke endnu er medlemmer af denne, den sande kirke. Jeg glæder mig meget over profeten Joseph Smiths ord i et brev som han sendte til kirken fra Nauvoo den 6. september 1842: „Skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad . . . frisk mod . . . og fremad til sejr!” [L&P 128:22].

Mine kære brødre og søstre, der findes nogle i verden som fejlagtigt siger at vi ikke er en kristen kirke men en kult, at vi tilbeder Joseph Smith snarere end vor Frelser Jesus Kristus. Hvor langt fra sandheden er de ikke! Hvilket kætteri! Herren har erklæret: „Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.” [L&P 115:4].

Vi har et håb i Kristus her og nu. Han døde for vore synder. På grund af ham og hans evangelium vaskes vore synder bort i dåbens vande; synd og uretfærdighed brændes ud af vor sjæl som ved ild, vi bliver rene, vi får en ren samvittighed og vi opnår den fred som overgår al forstand.

Vi tror, og det er vores vidnesbyrd, og

vi forkynder det for verden: „Der skal ikke gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn.” [Mosiah 3:17].

Vi ved, og det er vores vidnesbyrd, og vi forkynder det for verden at mennesker for at blive frelst må: „Tro . . . at frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, forsonende blod.” [Mosiah 3:18].

„Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.” [2 Nephi 25:26].

I de sidste 150 år, siden genoprettelsen og begyndende med profeten Joseph Smith, har Guds profeter i de sidste dage tydeligt opløftet deres stemmer og med myndighed og i sandhed har de båret deres vidnesbyrd om guddommeligheden af dette store sidste dages værk samt om den forløsende kraft i Jesu Kristi evangelium.

Jeg følger mit vidnesbyrd til vidnesbyrdene fra disse storslåede mænd. Jeg ved at Jesus Kristus er den levende Guds Søn og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er min ven, min Frelser, min Herre og min Gud. Af hele mit hjerte beder jeg om at de hellige må holde hans befalinger, have hans Ånd hos sig og opnå en evig arv sammen med ham i den celestiale herlighed.

Når vi nu begynder denne konference så lad os tjene Herren for at opnå hans velsignelser og guddommelige godkendelse. Jeg beder om at Herren vil velsigne jer og som Herrens tjener velsigner jeg jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Det dette værk drejer sig om

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Brødre og søstre, jeg er sikker på at jeg taler på alles vegne når jeg siger tak til præsident Kimball for hans budskab som netop er blevet oplæst af hans dygtige og trofaste sekretær, D. Arthur Haycock.

Tak præsident Kimball, for din vejledning og især for dit vidnesbyrd om Gud, vor evige Fader og hans elskede Søn, vor Frelser og Forløser. Vi følger vort vidnesbyrd til dit, at vi også ved at Gud lever og at han er universets hersker, vor Fader i Himlen, at Jesus Kristus, hans enbårne Søn i kødet blev født i Betlehem i Judæa som den lovede Messias, at han var miraklernes mand, det eneste fuldkomne menneske som har levet på jorden, at han blev korsfæstet og gav sit liv som offer for alle menneskers synder, at han gennem denne store forsoning blev forløseren for hele menneskeheden, at han opstod fra graven den tredje dag og således blev „en førstegrøde af de hensovede” [1 Kor. 15:20], at han blev set af mange i og omkring Jerusalem, og at mange på denne halvkugle også vidnede om at de så og rørte ved den opstandne

Herre og blev instrueret af ham. Gennem Helligåndens magt som har båret vidnesbyrd for os, kan vi, og det gør vi, vidne om disse store sandheder som overgår enhver beskrivelse. Og vi følger vort vidnesbyrd hertil at denne „evangeliets fylde uddeling” [L&P 112:30] som er omtalt i skriften, blev indledt ved Faderens og Sønnens strålende besøg, til velsignelse for alle som vil søge og lære.

Præsident Kimball, vi forsikrer dig at dette folk overalt i verden opsender bønner til vor Fader i Himlen på dine vegne. Vi synger atter Evan Stephens smukke sang der blev skrevet til Wilford Woodruffs 90's års fødselsdag:

*Vi be'r til dig, o Gud, for vor profet,
at han vil gøre din byrde så let,
at tiden ej skal dig helt tynde ned,
men at du livet her kan glædes ved.*

Når vi nu taler om bøn, må det så være mig tilladt at takke kirkens medlemmer overalt i verden for jeres bønner til fordel for alle generalautoriteterne. Vi erkender den store og hellige tillid som påhviler os. Vi er klare over vore mang-

ler og behovet for guddommelig hjælp til at fremme dette store værk som skal gøres, hvis denne sag skal rulle frem mod sit lovede mål.

Vi takker jer for den tro og hengivenhed som I har udvist og for den uvurderlige tjeneste som I yder for andre, for jeres dydige levevis, for det gode i jeres familier og for jeres personlige retskaffenhed. Selvfølgelig er der en del som ikke står mål med disse ting, men selv mange af dem har et ønske og gør en indsats. Må Herrens velsignelser være hos alle jer som stræber efter at leve i overensstemmelse med hans lærdomme.

Jeg vil nu gerne læse dele af et brev som jeg har modtaget. Jeg har ændret navnene for at bevare anonymiteten, jeg har forkortet det en del og derved omskrevet nogle få ord. Brevet lyder:

„Kære præsident Hinckley.

Da jeg mødte dig i elevatoren på hospitalet fik jeg trang til at skrive til dig og fortælle dig om nogle af de ting som er sket for mig.

Da jeg var 16–17 år gammel var jeg ligeglad med kirken og ville ikke have noget med den at gøre. Men en biskop som bekymrede sig for mig besøgte mig og bad mig hjælpe til med at lave nogle dekorationer til et roadshow, og selvfølgelig sagde jeg nej.

Der gik en halv snes dage og biskoppen kom tilbage for at bede mig om at lave dekorationen, og jeg sagde atter nej. Men så fortsatte han med at forklare at han havde bedt andre og de havde sagt til ham at de ikke vidste hvordan de skulle gøre det. Han antydede at der var behov for mig. Jeg gav til sidst efter og gik i gang med at lave dekorationerne.

Da jeg var færdig med dem sagde jeg: „Her er din dekoration,” og så besluttede jeg at jeg havde gjort min del. Men

biskoppen insisterede på at de havde brug for mig på scenen til at flytte dekorationen og sikre at den blev sat rigtigt op og flyttet ordentligt efterhånden som roadshow’et gik fra det ene ward til det andet. Derfor gav jeg til sidst efter igen.

Denne biskop sørgede for at jeg havde travlt et godt stykke tid og snart tog jeg del og nød det. Han flyttede derpå væk fra vores område og vi fik en ny biskop. Han tog udfordringen op og holdt mig i gang.

Biskop Smith bad mig om at drage ud på en mission men jeg havde ikke besluttet mig til hvad ville jeg gøre, og da biskop Sorensen blev indsat bad han mig også om at rejse på mission, og til sidst besluttede jeg at jeg ville rejse afsted.

Biskoppen og jeg gik sammen hjem til min far og mor for at fortælle dem om min beslutning. De fortalte biskoppen at de ikke kunne betale for en mission. Far fortalte biskoppen at hvis jeg virkelig oprigtigt ønskede at gå på mission, så skulle jeg arbejde, spare op og selv betale for missionen.

Mit syn var ikke det bedste, som du ved, og når jeg skulle nogle steder så måtte man følge mig derhen. Da jeg blev 16 ønskede jeg mere end noget andet at kunne køre bil. Og far tog mig med til adskillige øjenlæger alle med det samme resultat. Synet på mit højre øje var 6/240 og synet på mit venstre øje var 6/15 og desuden havde jeg en bygningsfejl. Så det at tjene tilstrækkelig med penge til at udføre en mission var ikke nogen let opgave. Jeg arbejdede et sted mellem 6 og 8 måneder i skilteafdelingen i et stormagasin for at spare nogle penge op. Til sidst følte biskoppen at tiden var kommet for mig til at drage afsted og vi talte igen med mine forældre. Jeg havde

opsparat 1000 dollars og biskoppen sagde til min far at ældsternes kvorum ville støtte mig med resten. Far sad et øjeblik og sagde at hvis nogen skulle støtte hans søn, så ville han gøre det. Jeg udfyldte mine papirer og fik min kaldelse i maj 1961.

Jeg blev sendt til Japan hvor jeg elskede folket og nød de missionæroplevelser som jeg fik der. Mine kammerater og jeg døbte adskillige mennesker som medlemmer af kirken. Efter at jeg kom hjem begyndte jeg igen at arbejde i skilteafdelingen. Mens jeg arbejdede der, så jeg, hver eneste gang jeg gik til frokost, en ung pige som kom gående ude på gaden, og som tilsyneladende arbejdede i nogenlunde det samme område. Jeg vidste at jeg havde mødt hende et eller andet sted før, men jeg kunne ikke placere hende.

„Det er vores arbejde at forløse, opløfte og frelse dem, som har behov for hjælp.”

En af mine missionærkammerater kom hjem fra mission og efter nogen tid gik vi ud sammen. Selvfølgelig kørte han hele tiden på grund af mine dårlige øjne. En aften kom han forbi og ønskede at vi skulle gå ud sammen hver med en ung pige, så jeg ringede febrilsk rundt for at finde en jeg kunne invitere ud. Vi tog til en fest og gæt hvem han havde med. Det er rigtigt at han havde inviteret søster Marilyn Jones der også havde været i

Japan og som jeg nu husker at jeg mødte der en enkelt gang. Det var den pige jeg havde mødt på gaden i adskillige måneder og som jeg ikke havde genkendt.

Efter denne fest rejste jeg til Californien i to uger sammen med min familie, og da jeg kom hjem fandt jeg ud af at min missionærven havde gået ud sammen med den pige som jeg havde taget med til festen. Jeg tænkte at jeg nok skulle ordne ham så jeg ringede til Marilyn for at invitere hende ud. Som du kan forstå så var det ikke let at gøre når man ikke kan køre, så jeg fik min yngre søster til at køre og vi tog otte andre unge mennesker med til noget sport. Det skulle i sig selv have været nok til at tage modet fra enhver ung pige, så hun aldrig mere ville gå ud med mig, men jeg prøvede igen da min familie kørte ud i bjergene for at samle bær.

Til sidst gik vi ud alene sammen, og far måtte køre mig hen for at samle Marilyn op og derefter kørte vi ham hjem og gik så ud sammen, hvorefter vi måtte køre tilbage til vores hus for at hente min far der kørte os tilbage til hendes hus hvorefter han og jeg så kørte hjem. Næste gang jeg inviterede hende ud bad jeg hende om at gifte sig med mig, men hun svarede nej. Jeg inviterede hende atter ud og jeg bad hende endnu et par gange om at gifte sig med mig, og til sidst fik jeg et måske. Jeg syntes at det var et skridt i den rigtige retning og jeg blev ved. 6 måneder efter at vi begyndte at gå ud sammen viede du os i Salt Lake temple.

Præsident Hinckley, jeg troede at jeg elskede denne unge pige på det tidspunkt, men 17 år senere elsker jeg hende endnu mere end jeg nogensinde kan forestille mig. Vi har nu 5 vidunderlige børn.

Jeg har haft mange stillinger i kirken: dirigent, seniorrådgiver i det aronske præstedømme, alt i ældsternes kворum, assisterende wardssekretær, præsident for halvferdserne, biskoppens assistent og nu er jeg rådgiver i biskoprådet.

Jeg arbejder stadig i skilteafdelingen i stormagasinet. Jeg købte for 13 år siden et lille hus og efterhånden som min familie blev større blev mit hus mindre. Jeg måtte gøre noget, så jeg byggede til og gjorde huset dobbelt så stort. Jeg begyndte på dette for lidt mere end tre år siden, og det har jeg arbejdet på lige siden. Det skrider godt fremad.

Og nu kommer den mest forbløffende oplysning nogensinde. I juli for 2 år siden besøgte jeg en ny øjenlæge der undersøgte mine øjne og spurgte mig hvilke begrænsninger der var i mit kørekort. Jeg sagde til ham at jeg ikke

havde kørekort. Han sagde at mit syn sandsynligvis var acceptabelt.

Jeg sad der som i chock og min kone sagde: „Betyder det at han kan få et kørekort?“ Lægen svarede: „Jeg kan ikke se hvorfor ikke.“ Den næste dag indmeldte min hustru mig hos en kørelærer, og efter jeg var færdig tog jeg hen for at få mit kørekort og de undersøgte mine øjne. Lægen havde skrevet en besked der forklarede mit synsproblem og at jeg muligvis ikke skulle køre i mørke. Lægen hængte tavlen med bogstaver op og jeg læste dem med det samme. Han gik ind for at tale med sin leder og vendte tilbage og godkendte mit kørekort med blot en mindre begrænsning.

Præsident Hinckley, Herren har velsignet mig mere end jeg nogensinde kan gøre mig fortjent til. Mennesker siger hvor heldig jeg er at mine øjne har forbedret sig så meget, men jeg ved at det er Herrens hånd. Jeg føler at det er fordi jeg har prøvet at tjene Herren og gjort hvad jeg kunne for at opbygge hans rige her på jorden. Jeg er sikker på at der er tidspunkter hvor Herren bliver skuffet over mig og det er jeg sikker på at han også har grund til. Men jeg vil prøve at gøre mit bedste og være værdig til hans velsignelser både for mig selv og min familie.”

Han afsluttede med at takke og bære sit vidnesbyrd og underskrev derefter brevet. Jeg har taget jeres tid for at oplæse dette halvlange brev, fordi jeg føler at det på så enkel og alligevel så veltalende måde fortæller det dette værk drejer sig om.

Med den hellige og magtfulde tillid der påhviler os som medlemmer af Jesu Kristi kirke er det vores arbejde at forløse, opløfte og frelse dem som har behov for hjælp. Det er vores arbejde at

løfte blikket hos de af vore medlemmer, som ikke erkender det store potentiel som de er i besiddelse af. Vi har ansvar for at opbygge uafhængighed, for at fremme og styrke lykkelige hjem hvor fædre og mødre elsker og respekterer hinanden og hvor børnene vokser op i en atmosfære af fred, kærlighed og taknemmelighed.

Hvis I husker hvad jeg lige læste for jer, så drev denne mand da han var en dreng på 16–17 år formålsløst og farligt om, som så mange unge mænd gør i den alder. Han gik på den brede vej som fører til ødelæggelse. Hans biskop der var en bønsum og hengiven mand, lagde mærke til hvilken vej han gik, erkendte hans skabende talent som kunstner og fandt en måde hvorpå han kunne udfordre ham til at benytte dette talent i kirkens tjeneste. Denne biskop var klog nok til at vide at de fleste unge mænd vil reagere positivt på en udfordring når de ved at der er behov for dem. Ingen anden i wardet var helt i stand til at bygge den form for dekoration som biskoppen ønskede. Den inaktive dreng var i stand til det, og biskoppen roste og udfordrede ham med en anmodning om at hans tjeneste var nødvendig.

Her ligger en storslået nøgle til genaktivisering af mange af dem som er faldet fra. De har alle hver især et talent som kan anvendes. Det er lederens opgave at samordne disse talenter med behovene og derpå komme med en udfordring. Drengen i dette brev som jeg vil kalde for Jack, reagerede positivt og han befandt sig snart på vej ind i kirken snarere end fra den.

Så kom udfordringen til at udføre en mission. Jack, der nu var vant til at sige ja i stedet for nej, svarede bekræftende. Faderen var ikke fuldt ud omvendt og

han svarede at hans søn selv måtte tjene sine egne penge. Det var slet ikke dårligt. Der lå noget godt i det krav at han skulle udvikle uafhængighed. Han begyndte at arbejde og sørgede for det meste af hvad han havde behov for. Han opsørgede sine penge, og da han havde sparet 1000 dollars op følte biskoppen igen under inspiration, at tiden var kommet da han skulle drage afsted. Jacks brødre i ældsternes kvorum ville hjælpe til og det er også rigtigt. Med en følelse af stolthed og ansvar der var vakt til live overfor sin egen søn levede faderen op til situationen som mennesker normalt gør når de bliver konfronteret med virkeligheden på den rette måde.

Jeg mødte først Jack i Japan hvor han tjente som missionær. Jeg interviewede ham to eller tre gange. Det var før vi havde sprogskolen. Unge mænd og kvinder blev dengang sendt ud uden nogen oplæring i sproget og blev simpelthen kastet ud i arbejdet hermed, når de ankom i missionsmarken. Jeg beundrede at denne unge mand med alvorlige synsproblemer var i stand til at få styr på dette vanskelige sprog og tale det med kraft. Der lå et stort arbejde bag ved dette og en stor hengivenhed, men fremfor alt en vis ydmyghed og afhængighed af Herren i form af ivrig bøn om hjælp.

Jeg kan fortælle jer at dette var et mirakel i hans tilfælde som det var i tilfældet med mange andre, for jeg var vidne til det.

Den unge pige som han senere skulle gifte sig med mødte jeg også først i Japan og jeg interviewede hende en række gange. Hun besad en vidunderlig ånd, en dyb tro og en bevægende pligtfølelse. Deres bekendtskab i missionsmarken var ikke mere end blot at have mødt

hinanden en enkelt gang. De arbejdede vidt forskellige steder. Men gennem deres oplevelser havde de fået en fælles prøvesten – et nyt sprog hvorpå de begge havde lært at dele deres vidnesbyrd med andre, mens de arbejdede i den store uselviske sag som det er at tjene vor Faders børn.

Som han påpegede i sit brev, bad de mig om at vie dem. Det skete i Salt Lake templet. Hver især vidste de at det kun var i Herrens hus at de gennem det hellige præstedømmes myndighed kunne forenes i ægteskabet, både for tid og al evighed, i en pagt som døden ikke kunne bryde ej heller tiden ødelægge. De ønskede det allerbedste for dem selv. De ville ikke stille sig tilfreds med noget mindre. Lad det være sagt til deres ære at de hver især forblev trofaste overfor de hellige pagter som de indgik i Herrens hus.

Det ægteskab er blevet velsignet med 5 smukke børn. De udgør en familie hvor der findes kærlighed og respekt og taknemmelighed for hinanden. De har levet på en uafhængig måde. Et lille hjem som er blevet udvidet, er et hjem hvor far og mor og børn samles for at rådføre sig med hinanden og for at lære af hinanden. Det er et hjem hvor man læser skrifterne. Det er et hjem hvori der findes bøn, familiebøn og individuel bøn. Det er et hjem hvor man underviser i og er et eksempel på det at tjene. Det er et enkelt hjem, det er en fordringsløs familie. Der findes ikke megen rigdom der, men der findes fred, godhed og kærlighed. De børn som vokser op dér vokser op i „Herrens tugt og formaning”. [Ef. 6:4]. Faderen er trofast i sin tjeneste i kirken. I mange år har han reageret positivt på enhver kaldelse som er kommet til ham. Moderen har gjort

det samme i kvindernes og børnenes organisationer. De er gode samfundsborgere. De lever i fred med deres naboer. De elsker Herren. De elsker livet og de elsker hinanden.

Nu har de været vidne til et mirakel ved at hans syn er blevet bedre. Æren og takken går til en venlig og nådig Gud. Dette er også evangeliets kerne, helbredelsens og genoprettelsens magt, som efterfølges af erkendelse og taksigelse.

Er det ikke det dette værk drejer som om? Frelseren sagde: „Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod.” [Joh. 10:10]. Disse, mine venner, lever i overflod, uden stor overflod af de ting der hører verden til. Mennesker som disse er kirkens styrke. I deres hjerter findes en stille og solid overbevisning om at Gud lever og at vi skal stå til regnskab overfor ham, at Jesus er Kristus, vejen, sandheden og livet [se Joh. 14:6], at dette værk er deres værk, at det er sandt og at glæde, fred og helbredelse kommer når man adlyder Guds befalinger [L&P 89:18], således som kirkens lærdomme fremsætter dem.

Jeg ved ikke om de to mænd der har

tjent som Jacks biskopper, ved hvad der er blevet af ham. Hvis de ved hvor han er må der være en sød tilfredsstillelse i deres hjerter. Der findes tusindvis af biskopper som dem, som tjener dag og nat i dette store arbejde med at genaktivisere. Og der findes i titusindvis som Jack i denne kirke hvis hjerter røres og som bringes tilbage til aktivitet gennem stor omsorg, stille udtryk for kærlighed og en udfordring til at tjene fra biskoppen og andre. Men der er mange, mange flere som har behov for den samme opmærksomhed.

Vores arbejde er et stort forløsnings

værk. Vi må alle gøre mere fordi konsekvenserne kan blive så bemærkelsesværdige og evigtvarende. Det er vor Faders værk og han har givet os et guddommeligt pålæg om at opsøge og styrke dem som har behov og som er svage. Når vi gør dette vil vore medlemmers hjem blive fyldt med stadig større kærlighed. Nationen, uanset hvilken nation det er, vil blive styrket på grund af sådanne menneskers dyd og Guds kirke og rige vil rulle frem i sin majestæt og magt, i henhold til sin guddommelige udpegede mission. Om dette vidner jeg og om dette beder jeg. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Elsk alle

---

*Eldste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum*

Jeg beder om en himmelsk velsignelse, mens jeg står her ved denne historiske talerstol, således at jeg kan give udtryk for den vejledning som jeg har modtaget til denne konference.

Vi vidner om Kristus. Vores håb er i Kristus. Vores frelse er i Kristus. Vores anstrengelser, håb og ønsker om at opbygge Guds rige på jorden centrerer i

og gennem hans hellige navn. Vi forkyn-der som Johannes Døberen gjorde, da han så Jesus nærme sig Jordanfloden: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!” [Joh. 1:29].

Han underviste i sit evangeliums lær-domme således at hver eneste sjæl kan få mulighed for at opnå det evige livs velsignelser.

I vores stræben efter at opfylde vort guddommelige ansvar for at udsprede hans evangelium, har vi behov for det fulde omfang af hver eneste lovet velsignelse til hans folk: en tro, et vidnesbyrd, tålmodighed, lydighed, barmhjertighed, visdom og tro på hans ord.

Jeg tror at vor Fader har plantet en særlig ingrediens i menneskets sjæl som, hvis den benyttes, vil påvirke mennesket i retning af det himmelske. De familier eller enkeltpersoner som spekulerer på hvordan de bedre kan udbrede evangeliet eller vise en større omsorg for nye medlemmer eller de missionærer som ønsker at røre hjertet hos dem som de underviser har alle denne himmelske påvirkning til rådighed. Denne specielle ingrediens, som er indgydt i hver eneste af os, kan bringe os vor største glæde. Man vil overvinde frygt, gruppepres, had, selvskhed, ondskab, ja selv synd. Denne særlige ingrediens må næres som det spæde sennepskorn. Den er magtfuld over al beskrivelse, og Frelseren underviste selv om den da han blev spurgt hvad der var den store befaling i loven. Han sagde:

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: „Du skal elske din næste som dig selv.”

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.” [Matt. 22:37–40].

Det er kærligheden som er denne guddommelige ingrediens. Kun kærligheden kan beskrive hvad der kan være vort fuldkomne forhold til vor himmelske Fader, familie og naboer og kærligheden udgør det middel hvorved vi udfører hans værk.

De to bud – at elske Gud og at elske

mennesker – var hver for sig blevet undervist af de jødiske lærere, men Jesus førte dem sammen og gjorde det andet „lig” det første. Gennem sit eget livs eksempel gjorde han kærligheden til Gud og kærligheden til menneskeheden til det centrale i evangeliet. Han sagde: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.” [Joh. 13:35].

Udover at elske Gud har vi også fået befaling om at adlyde hvad der for mange er et mere vanskeligt bud – at elske alle, ja selv fjender, og at bryde alle de barrierer som race, klasse eller familieforhold ellers normalt dikterer. Det er selvfølgelig lettere at være venlig overfor dem som er venlige mod os – det er den normale form for gensidig venlighed.

Har vi således ikke fået befaling om at fremelske et ægte fællesskab, ja, selv et familieskab med hvert eneste menneske på jorden? Hvem vil du udelukke fra din

---

„Elske er et udsagnsord. Det kræver at vi gør det og ikke blot taler om det eller tænker på det. Prøven ligger i hvad man gør, i hvordan man opfører sig.”

---

familie og vennekreds? Vi forhindrer måske os selv i at have et nært forhold til vor Frelser på grund af vore fordomme overfor naboer, ejendele eller race – holdninger som Kristus helt sikkert ville fordømme. Kærlighed har ingen græn-

ser, der er ingen begrænsning af den gode vilje.

Til den lovkyndige som spurgte: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“ Og til den lovkyndiges efterfølgende gentagelser af budene om at „elske . . . Gud . . . og din næste som dig selv“, svarede Jesus: „Gør dette, så skal du leve.“ Derpå spurgte den lovkyndige yderligere: „Hvem er så min næste?“ [Se Luk. 10:25–29]. Frelserens efterfølgende lignelse er kærlighedens inderste væsen:

„En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis drog en præst ned ad den samme vej, og han så ham, men gik lige forbi.

Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham.

Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: „Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.“

Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?

Han svarede: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham.“ Da sagde Jesus til ham: „Gå du hen og gør ligeså!“ [Luk. 10:30–37].

Den væsentlige forskel mellem samaritaneren og de andre to mænd var at

den ene havde et barmhjertigt hjerte og at de to andre i deres hjerter var selviske. Præsten og levitten burde have handlet som samaritaneren og have hjulpet den uheldige mand.

Ældste John A. Widtsoe skrev: „Vi forstår måske ikke kærlighedens fulde og væsentlige natur, men der findes prøver hvorved man kan kende den.

Kærligheden er altid baseret på sandhed . . . løgne og bedrageri eller enhver anden form for brud på moralloven er bevis på mangel på kærlighed. Kærligheden dør iblandt usandhed . . . derfor . . . [han] som er falsk overfor sin elskede eller tilbyder hende noget som helst der er i modstrid med sandheden elsker hender i virkeligheden ikke.

Endvidere så fornærmer, sårer eller skader kærligheden ikke den elskede . . .

Der findes ingen grusomhed i kærlighed . . . på samme måde som der ikke findes nogen sandhed i løgnen . . .

Kærligheden er en positiv og aktiv kraft. Den hjælper den elskede. Hvis der er et behov, så søger kærligheden at dække det. Hvis der findes en svaghed, så styrker kærligheden . . . den kærlig-

hed som ikke hjælper, er en falsk eller forbigående kærlighed.

Hvor gode end disse prøve er, så findes der en endnu større. Sand kærlighed ofrer sig for den elskede . . . det er den endelige prøve. Kristus gav af sig selv, han gav sit liv for os og derved forkyndte han det virkelige i sin kærlighed til sine brødre og søstre her på jorden." [*An Understandable Religion*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1944, s. 72].

At vide at vi bør elske er ikke nok. Men når vor viden anvendes i tjenestegerninger, så kan kærligheden sikre os Himlens velsignelser. Jesus belærte:

„Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner." [Joh. 15:13].

Tidligere på året styrtede et rutefly ned i Potamac-floden i nærheden af Washington D.C. og en ukendt passager satte sit liv til for sine „ukendte venner". Tilskuere så på i forbløffelse, mens han fangede livlinen der blev nedsænket fra helikopteren for at redde dem som var i vandet. Snarere end at redde sig selv gav han livlinen til et andet menneske. Helikopteren vendte tilbage og han gav atter livlinen til en anden. „Hvorfor holder han ikke fast og frelser sig selv?" var der én der råbte. Efter at andre i nærheden af ham var blevet reddet, så menneskene på bredden med sorg hvordan han langsomt sank ned og forsvandt i det kolde vand.

Mahatma Ghandi skrev: „Hvis et enkelt menneske opnår den højeste form for kærlighed, vil den være tilstrækkelig til at neutralisere millioners had." [Hermann Hagedorn, *Prophet in the Wilderness: The Story of Albet Schweitzer*, N.Y.: MacMillan Co., 1948, titelsiden].

Gud elsker os ikke fordi vi er elskelige,

fordi vi har en behagelig personlighed eller en god sans for humor eller en sjælden gang udviser en helt enestående godhed. På trods af hvad vi er og hvad vi har gjort, så ønsker Gud at udgyde sin kærlighed over os, for dem der ikke er til at elske er også værdifulde for ham.

Moder Teresa sagde ved en nylig afholdt universitetsceremoni der ærede hende for at have tilbragt sit liv med at arbejde for de fattige, de spedalske og de efterladte børn rundt om i verden: „Elsk hverandre med et rent hjerte . . . de fattige sulter ikke efter brød: de sulter efter kærlighed." [*The Salt Lake Tribune*, 31. maj 1982, s. 4-A].

Profeten Joseph Smith skrev: „En mand som er fyldt med Guds kærlighed er ikke tilfreds med blot at velsigne sin egen familie, men strejfer om i hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden." [History of the Church, 4:227].

Hvordan kan vi gøre os fortjent til Guds kærlighed?

Frelseren lærte:

„Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed." [Joh. 15:10].

Kærligheden er en gave fra Gud, og når vi adlyder hans love og på ægte vis lærer at tjene andre vil vi fremelske Guds kærlighed i vort eget liv.

Kærligheden til Gud er det middel som frigør de himmelske magter der hjælper os til at leve værdigt og til at overvinde verden.

Verdens metoder til at fremme en stor sag blev afvist af Frelseren. Penge til at købe indflydelse havde han ikke. Det skrevne ord benyttede han aldrig. Sværdet var i strid med hans mål. Folket i hans egen nation fornægtede ham. Han

indprentede kun sine idealer hos nogle få. De var for det meste fattige, men de mødtes, lyttede, bad og troede på hans ord.

Som belært af Mesteren så drog de ud blandt andre mennesker og videregav gennem ord og gerning de nye idealer gennem uskrømtet kærlighed og gennem venskab og ikke ved tvang, og således udbredtes værket.

Gud opnår sine formål fra hjerte til hjerte. Profeten Nephi hjælper os med at forstå dette: „Det er Guds kærlighed, der udgydes i menneskenes børns hjerter; det er derfor det mest ønskværdige af alt.” [1 Nephi 11:22].

Dybdens og omfanget af Guds kærlighed til alle sine børn fremhæves i Johannes' skrivelse:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv.” [Joh. 3:16].

Bror og søster Willes Cheney blev kaldet som missionærer i Canada Halifax Mission, og fik til opgave at arbejde langt nordpå i Canbrook i Newfoundland. Instruktionerne fra deres missionspræsident lød: „Tag derop og styrk grenen. Find en bygning således at medlemmerne kan få deres eget sted at mødes. Og vær eksempler på en venskabelig indstilling.”

Disse trofaste ægtepar berørte mange menneskers liv. Bror Cheney rapporterede om deres store held med mennesker og sluttede med denne hyldelse til sin vidunderlige kammerat:

„Bortset fra de mange eksempler, så var hovedårsagen til vores succes søster Cheney. Hendes mission var et kærlighedsarbejde – når hun underviste i hvordan man beplanter en have, henko-ger, syr, quilter og yder barmhjertig-

hedstjeneste. Hun var afholdt af alle på grund af sit strålende eksempel som hustru, mor og ven.”

Han fortsatte med at sige: „Vi hjalp grenen med at få fat i en kirkebygning og så 27 nye medlemmer tilslutte sig kirken og mange som vendte tilbage fra inaktivitet.”

Dette vidunderlige ægtepar havde vist deres kærlighed til Herren og til deres nyligt fundne naboer selv om de befandt sig langt væk hjemmefra.

Det er blevet skrevet: „Elske er et udsagnsord.” Det kræver at vi gør det og ikke blot taler om det eller tænker på det. Prøven ligger i hvad man gør, i hvordan man opfører sig, for kærligheden videregives gennem ord og gerning.

Johannes den elskede, som havde et særligt nært forhold til Herren, skrev:

„Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vores synder.

I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre.” [1 Joh. 4:10–11].

Jesus bringer os i sandhed til sin Fader hvis vi ønsker det ved at betale den gæld i form af synd som vi hver har. Vi synger disse meget udtrykfulde ord, som i sandhed videregiver vore følelser:

*O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
Ja, ofte jeg tænker på vunderne i hans kød,
de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,*

indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod.

Lovsyng da hans hellige navn og forkynd hans pris blandt slægter på jorden på himmelske engles vis.

Kom så, lad jer frelse ved lydighed til hans bud,

så budskabet lyder, som sendes i verden ud.

[Sange, nr. 87].

Må vi hver især på passende vis udføre

vores rolle i dette sidste arbejde med at fuldføre Guds erklærede værk og herlighed „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket” [Moses 1:39], ved at stræbe efter fuldkommenhed og ved at være lydige mod alle evangeliets love og ordinanser. Må vi alle blive styrket gennem vor efterlevelse af de store bud om at elske Gud og vor næste det beder jeg om, idet jeg bærer vidnesbyrd om at dette er hans værk og at han elsker os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Min sjæl fryder sig over skrifterne”

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Et af de smukkeste og mest inspirerende afsnit i Mormons Bog kaldes ofte „Nephis salme”. Det begynder med disse interessevækkende ord: „Min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte.

Se, min sjæl fryder sig i det, som hører Herren til.” [2 Ne. 4:15–16].

Disse ord betyder noget særligt for mig. Jeg voksede op i et lille mormon-

samfund. Jeg voksede op i et godt sidste dages helligt hjem. Jeg lærte at elske Herren, at ære hans navn og at kommunikere med ham gennem bøn. Jeg var meget ung da jeg lærte at Faderen og sønnen havde åbenbaret sig for Joseph Smith. Jeg troede det, da jeg var en dreng, og jeg har aldrig tvivlet på det som mand.

Før jeg lod mig hverve til flåden havde jeg aldrig været ude for det chock at

møde så mange mennesker der aldrig havde set en mormon, eller som aldrig havde hørt om mormonismen. Jeg indså hurtigt hvor begrænset min kundskab om evangeliet var. Man stillede mig nogle svære spørgsmål om kirken som jeg havde svært ved at svare på. Jeg var den eneste mormon i vor gruppe og der var derfor ikke nogen jeg kunne rådføre mig med. Det eneste jeg havde taget med af standardværkerne var en lille lommeudgave af Mormons Bog. Jeg skammer mig ved at indrømme at jeg ved flere lejligheder efterlod Lehi og hans familie et eller andet sted i ørkenen.

Under min opvækst som et aktivt medlem af kirken havde jeg aldrig følt et særligt behov for at studere skrifterne og profeternes optegnelser. Når jeg blev stillet et spørgsmål eller man gjorde grin med mig og kirken, kunne jeg kun give udtryk for min personlige tro, som jeg havde lært af min familie og mine lærere. Jeg forsøgte at opveje min manglende kundskab ved at være et godt eksempel på de principper jeg bekendte mig til.

Efter endt tjeneste i flåden blev jeg kaldet til at udføre en mission. Jeg havde stadigvæk ikke oparbejdet en nævneværdig appetit på kundskab om evangeliet. Jeg havde ikke forbundet det at forstå de hellige skrifter med det at være en god sidste dages hellig. Efter et kort ophold i det gamle missionshjem i Salt Lake blev mine missionærkammerater og jeg sendt til Texas for at banke på dørene i nogle få uger, mens vi ventede på det skib der skulle føre os til Sydafrika. Dette korte ophold i Texas gjorde det mere klart for mig hvad det var jeg skulle beskæftige mig med de næste to år. Jeg blev hurtigt meget ydmyg.

Skæbnen ville at sejlturen til Cape Town skulle ændre mit liv. Rejsen skulle

vare 28 dage, men vort skib fik problemer med kedlen da vi krydsede ækvator. Da vi haltede ind mod havnebyen Recife i Brasilien ramte vi nogle klipper som flængede skibets side. Vi blev reddet i land af en slæbebåd; men inden vi endelig ankom til Cape Town havde vi tilbragt 48 dage på søen. Jeg var så heldig at dele kahyt med en god missionærkammerat, Roy Stevens, som studerede evangeliet med stor hengivenhed. Hans far havde også været missionær og havde sendt en stor kasse af kirkens bøger med sin søn. Det var under dette ufrivillige ophold at en ny verden af kundskab om evangeliet åbnede sig for mig.

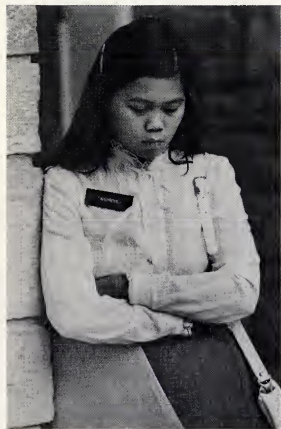
Det var en tid der blev brugt til at studere, til at overveje, at bede. Jeg læste alle standardværkerne fra ende til anden tillige med *Jesus Kristus* og adskillige andre af kirkens bøger. På denne rejse modtog jeg et vidnesbyrd fra Herren om at Mormons Bog er Guds ord. Det var her jeg lærte at Jesus er Kristus. Det var her jeg udviklede en uudslukkelig appetit på at kende de evige sandheder. Hvor er det ærgeligt at jeg havde ventet så længe. Jeg havde spildt megen tid under min militærtjeneste. Sikke en kostbar skat jeg havde ignoreret! Jeg er sikker på at vi vil blive holdt ansvarlige for hvorledes vi bruger vor tid.

Vi kan lære en hel del af det eksempel den unge profet Joseph Smith satte. Hans uophørlige, bønsumme studium af Bibelen drev ham til at søge guddommelig vejledning fra Himmelens Gud. Dette førte til den største åbenbaring der nogensinde er givet til mennesket siden Frelserens tjenestegerning på jorden. Gennem hele sit liv fortsatte profeten med at undersøge og overveje indtil han mestrede skrifterne.

En anden ung mand, Spencer W. Kimball, var ca. 14 år da han overværede en tale af Susa Gates til en stavskonference. Han fortæller: „Hun holdt en virkningsfuld tale om at studere i skrifterne: ... så standsede hun ... for at spørge ... os: ‚Hvor mange af jer har læst hele Bibelen?’

... Mit hjerte spurgte mig anklagende: ‚Du, Spencer Kimball, har aldrig læst den hellige bog. Hvorfor ikke?’ Jeg så mig omkring ... for at se om jeg var ene om ikke at have læst den hellige bog. Af de tusind mennesker der var til stede, var der måske et halvt dusin som stolt rakte en hånd i vejret ... Da mødet var ovre skyndte jeg mig hjem ... bed mine tænder sammen og lovede mig selv: ‚Jeg vil læse den, jeg vil læse den.’”

Han gik hjem, fik fat i en olielampe og gik op ad trapperne til sit loftsværelse.

„Der,” fortalte han, „åbnede jeg min bibel og begyndte [på] i Mosebog ... og jeg havde læst et godt stykke af natten om Adam og Eva ... og hele vejen gennem syndfloden og op til Abraham.” [*President Kimball Speaks Out*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, s. 92–93].

Han vedblev med at læse lidt hver aften. Skønt han ikke altid forstod hvad han læste havde han taget en beslutning. Ved slutningen af året var han kommet gennem bogen. Denne opnåelse dannede mønster for hans liv. Præsident Kimballs taler og bøger bevidner for os at han har arbejdet mange lange timer for at opnå sin dybe indsigt i de hellige skrifter.

Jeg er overbevist om at familier, selv små børn, kan lære at elske skrifterne. For nogle få år siden, da jeg var i Colorado Springs til en konference, bad jeg Mark McConkie, ældste og søster Bruce R. McConkies søn, om at holde en tale over det følgende emne: „Hvorledes lærte du at elske skrifterne?”

Så vidt jeg husker sagde han: „Jeg lærte at elske skrifterne af min mor. Jeg husker hvorledes hun underviste mig mens hun strøg. Jeg kunne mærke hvorledes hun elskede skrifterne ved den måde hun talte om profeterne på. Hvor hun dog elskede dem! Da jeg blev ældre lyttede jeg til skrifterne på bånd. Jeg ønskede at kende skrifterne ligesom min far. Somme tider når jeg lyttede til disse bånd kom min far ind i værelset og det tog ham kun et øjeblik at genkende nøjagtig det sted jeg lyttede til. Det ønskede jeg også at være i stand til.” Måske husker I den søde hændelse præsident Romney fortalte om, om hvorledes han havde læst Mormons Bog sammen med sin søn. Han fortalte: „Jeg

husker at jeg læste den med en af mine knægte, da han var meget ung . . . Vi læste på skift skriftsteder højt fra disse fantastiske tre sidste kapitler i 2 Nephi. Jeg hørte hans stemme skælve og troede at han var lidt forkølet, men vi blev ved til vi var færdige med disse tre kapitler. Da vi var færdige sagde han til mig: „Far, græder du aldrig når du læser Mormons Bog?”

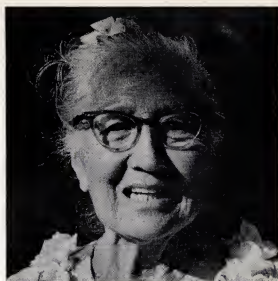
„Jo, min dreng,” svarede jeg. „Somme tider vidner Herren så kraftigt for min sjæl om at Mormons Bog er sand, at jeg virkelig græder.”

„Jammen,” sagde han, „det var det der skete for mig i aften.” [I Conference Report, april 1949, s. 41].

Noget senere sad jeg og læste højt for vor yngste søn, Brandon, før han skulle i seng. Det var en af Jack Londons bøger og jeg kom i tanke om præsident Romneys historie og tænkte: „Sikke en oplevelse vi går glip af ved ikke at læse standardværkerne sammen. Før han tager af sted på sin mission vil jeg at han skal være godt kendt med de store helte i den hellige skrift, og at han skal indrette sit liv efter deres eksempel. Vi begyndte at læse i blot 15 minutter, eller et kapitel, hver dag.” Hvilken storslået oplevelse! Jeg kan varmt anbefale jer det.

Alle vore hellige skrifter er kommet til os under store ofre. Når vi tænker på al den forfølgelse Bibelen har været igennem er det store under ikke om den står i sin helhed eller er rigtigt oversat, men miraklet er at den i det hele taget har overlevet! Herren har utvivlsomt bevaeret den til sine børns frelse.

Labans liv blev taget efter guddommeligt befaling for at den nephitiske nation ikke skulle „synke ned i vantro”. [Se 1 Ne. 4:13]. Tænk på det store arbejde de nephitiske profeter som førte

disse optegnelser udførte for at fremtidige generationer kunne drage nytte af deres oplevelser. Tænk på de millioner af mennesker som levede i en tidsalder hvor trykkerkunst og oversættelse ikke fandtes, eller som, på grund af politisk undertrykkelse eller analfabetisme, ikke fik adgang til skrifterne. Tænk på de velsignelser der er forbundet med at leve i denne uddeling hvor de hellige skrifter er tilgængelige for os. I 1981 udsendte de forenede bibelselskaber 444 millioner bibeler eller dele af Bibelen til hele verden. I slutningen af 1982 vil Mormons Bog eller dele af Mormons Bog, være tilgængelige på 57 sprog.

Vi nyder frugterne af store ofre. Hvad er vores undskyldning for ikke at drage fordel af dette? Brødre og søstre, man behøver ikke at være den fødte akademiker for at læse skriften; man skal bare elske Herren.

Frelseren belærte os om vigtigheden af hellige optegnelser da han virkede blandt nephiterne. Han udtalte: „Og se, nu siger jeg jer, at I burde undersøge disse ting . . . flittigt . . .

giv agt på mine ord; skriv det, som jeg har sagt jer . . .

thi der er mange, som vidner om disse ting.

Og . . . [Jesus] sagde . . . atter til dem, efter at han havde udlagt alle skrifterne

---

„De hellige skrifter er Guds ord. Hvis vi skal kende Gud må vi læse hans ord, for deri åbenbarer han sig til de ærlige af hjertet.”

---

for dem, som de havde modtaget: Se, jeg ønsker, at I skal skrive andre skrifter, som I ikke har . . .

Hvorfor har I ikke skrevet dette, at mange hellige opstod og viste sig for mange og tjente dem?

Og Nephi erindrede at dette ikke var blevet skrevet.

Og Jesus befalede, at det skulle nedskrives . . .

Og efter at Jesus havde forklaret alle skrifterne under ét, som de havde skrevet, befalede han dem, at de skulle forkynde det, som han havde forklaret dem.” [3 Ne. 23:1, 4–6, 11–14].

Jeg kan ganske tilslutte mig det stærke råd præsident Romney gav til en gruppe seminar- og institutkoordinatorer i 1973. Han sagde til dem, og jeg citerer: „Jeg kender ikke meget til evangeliet udover det jeg har lært fra standardværkerne. Når jeg drikker af en kilde vil jeg helst have vandet fra det sted hvor det kommer op af jorden, ikke længere nede

ad dets løb efter at kvæget har vadet i det . . . Jeg respekterer andre menneskers fortolkninger, men når det gælder evangeliet bør vi gøre os bekendt med hvad Herren siger . . . I bør læse Mormons Bog og Lære og Pagter; og . . . alle skrifterne med det formål at finde ud af hvad der står i dem og hvad meningen er med dette, frem for at forsøge at bevise en af jeres egne ideer. Læs dem, og bønfeld Herren om at lade jer forstå hvad han mente da han skrev dem.” [Tale til koordinatorernes møde, seminar og institut, 13. april 1973].

Jeg er bange for at der er alt for mange sidste dages hellige som ikke har deres eget vidnesbyrd om evangeliet. Lever I på genskæret af det lys der kommer fra andre som har bedt og overvejet Guds åbenbaringer? Et vidnesbyrd kommer ved personlig udholdenhed. Herren har givet os midlerne til frelse, men hvor godt vi klarer os afhænger af vore personlige anstrengelser.

Jeg vil gerne slutte med denne opfordring som profeten Joseph Smith gav i 1832:

„Gransk og udforsk skrifterne – gransk åbenbaringerne, som vi udgiver, og bed jeres himmelske Fader i hans søns Jesu Kristi navn at tilkendegive sandheden for jer, og dersom I gør det alene med øjet henvendt på hans ære og uden at tvivle, vil han svare jer ved sin hellige Ånds kraft. I vil da vide for jer selv og ikke fra nogen anden. I vil da ikke være afhængig af mennesket for kundskaben om Gud og der vil heller ikke være plads for spekulationer. Nej, for når mennesker modtager belæring af ham, som skabte dem, ved de, hvorledes han vil frelse dem. Så siger vi atter: gransk skriften, gransk profeterne og lær, hvilken del af dem der tilhører jer.”

[Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 12].

Jeg slutter mit vidnesbyrd til dette. De hellige skrifter er Guds ord. Hvis vi skal

kende Gud må vi læse hans ord, for deri åbenbarer han sig til de ærlige af hjertet. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Tro og gerning

---

*Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum*

Vi er taknemmelige for denne yderligere mulighed for at bære vidnesbyrd om Herren, Jesus Kristus og hans guddommelige sønneforhold, thi han er i sandhed vor himmelske Faders højtelskede og enbårne Søn.

Vi vidner atter at han er vor Frelser og Forløser. Han er vor Skaber, Himlens og jordens Skaber.

Men han er også vor ven – vor allerbedste ven. Han døde for os. Er det ikke den egentlige målestok for ven-skab?

Han tilvejebragte også opstandelsen der gives frit til hvert eneste menneske som har eller nogensinde vil leve på denne jord.

Hvilken gave! Hvilken ven! Hvilken storslået personlighed er han ikke!

Men hvor vidunderlig end vor opstan-

delse er, hvor glade vi end kan være over vor sejr over døden, så er er frelse i hans rige et helt andet spørgsmål. Det opnår kun dem som trofast adlyder hans befalinger og accepterer alle hans ordnanser.

Har I nogensinde tænkt på den proces hvorved evangeliet frelser mennesket? Selvfølgelig kommer tro, omvendelse og dåb først. Men der er meget, meget mere.

Hvad der menes med fuldkommen frelse er at vi bliver som Frelseren i ord, tanke og gerning. Vi kan måle vore fremskridt henimod vor frelse ved blot at finde ud af hvor meget vi ligner Kristus. Hvis vi ikke bliver ham mere lig i vores dagligdag, så er vi ikke på vej mod frelse, som vi bør være.

At blive som Kristus er et spørgsmål

om daglig åndelig vækst. På samme måde som en blomst udvikler sig fra et frø, på samme måde som en moden, voksen udvikler sig fra et lille barn, således skal vi vokse åndeligt dag for dag og til sidst blive som Kristus i vores personlighed.

Som en af vores digtere har beskrevet det:

„Himlen nås ikke med et enkelt spring;
men vi bygger stigen hvorpå vi stiger op
fra den ydmyge jord til himmelbuen,
og vi stiger op til dens top, skridt for
skridt.”

[Josiah Gilbert Holland, „Gradatim”, i *Masterpieces of Religious Verse*, James Dalton Morrison, N. Y.: Harper and Brothers, 1948, s. 443].

Frelseren Jesus er det fornemste eksempel på hvordan vi bør opbygge vor sjæl.

„Hvad slags mænd burde I da ikke være?” spurgte han og svarede selv: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.” [3 Nephi 27:27].

At blive som Kristus er ikke noget vi opnår i løbet af en enkelt dag. Det er intet mindre end en livslang og evig proces. Hver time og hver dag må vi stræbe efter at blive ham lig.

På hvilken måde gøres dette så? Det sker ved at vi i os selv udvikler disse samme karaktertræk som gjorde ham til hvad han er.

Dette kommer ikke blot ved at studere evangeliet eller ved at blive døbt eller modtage præstedømmet, ej heller ved at blive kaldet til at arbejde i templet. Selvfølgelig er alle disse ting nødvendige, men ingen af dem er hver for sig nok.

Gennem det hele og frem for alt må vi i hjertet søge at blive som Kristus. Der må ske en dyb forandring i os. Som profeten Alma belærte:

„Alle mennesker, ja mænd og kvinder, alle slægter, stammer, tungemål og folk skal fødes påny, ja fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand, idet de er genløst af Gud og blevet hans sønner og døtre.

Og således bliver de nye mennesker, og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige.” [Mosiah 27:25–26].

Læg mærke til den sidste sætning: „Og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige.” Det er en direkte advarsel til os alle.

Med mindre vi opnår denne hjertets forandring, med mindre vi følger Frelserens belæringer, så kan vore synder fjerne alle de fordele vi ellers kunne have modtaget gennem kirkens ordinanser.

Skrifterne fortæller os meget klart hvordan man skal leve på en kristuslignende måde. Det er derfor vi hele tiden bør læse dem.

Vi belæres for eksempel om at være *fattige i ånden* – det vil sige ydmyge. Vi belæres om at være *sagtmodige*. [Se Matt. 5:3, 5]. Det er ikke kristuslignende at være selvisk, stolt eller arrogant.

Vi får besked på at elske ham så meget at vi vil *hungre og tørste efter retfærdighed*. [Se Matt. 5:6]. Kan vi forstå hvad det betyder? Han er fuldkommen retfærdig. Vi ønsker at blive ham lig. Men er vort ønske så stort at vi virkelig hungrer og tørster efter det?

Hvor stort er vort ønske i virkeligheden om at følge i hans fodspor? Det alene kan måle dybden af vor omvendelse. Ønske! Dette ord *ønske!* Ønske! Hvor stort er vor sjæls ønske om retfærdighed?

At være som Kristus er at være venlig. Var han nogensinde uvenlig? Hvis vi står tilbage i venlighed og nåde kan vi så sige at vi ligner ham?

Hvis vi skal blive ham lig er der en anden stor lov som vi må forstå, og det er „den gyldne regel”. Vi må lære at gøre mod andre som vi ønsker at de skal gøre mod os.

Hvor mange af os efterlever i sandhed denne befaling? Og dog, findes der frelse uden den? Læs det 25. kapitel hos Mattæus for at finde svaret.

Hvad betyder det helt præcist at gøre mod andre som vi ønsker at de skal gøre mod os?

Ønsker vi at andre mennesker skal være grusomme mod os? Selvfølgelig ikke. Ønsker vi at de skal snyde os? Vil vi synes om at blive løjet overfor eller blive berøvet? Vil vi så bedrage andre eller stjæle fra nogen? Uærlighed i alle dets former er afskyelig og nedværdigende. Er det på nogen måde kristuslignende? Vi tør næppe nævne det i samme ånde-

drag for det er virkelig antikristeligt!

Herren belærer os om at være *fredsstiftere* og at undgå at fornærme, være ubehagelige eller strides. [Se Matt. 5:9]. Bør vi ikke gøre en bevidst anstrengelse for at komme godt ud af det med andre mennesker og især med de der hører vores egen familie til?

Ingen mand bør skændes med sin hustru eller give hende nogen grund til at skændes. Skrifterne befaler os ikke at *opirre vore børn*, så de bliver vrede. [Se Ef. 6:4]. Hvis der opstår irritation i hjemmet bør den udryddes i en ægte kristen ånd.

Hvis vi skal være Frelseren lig så er det næppe muligt uden sand barmhjertighed. Hvordan udtrykte apostelen Paulus det?

„Talte jeg end med menneskers og engles tunger . . .

og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab . . .

og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed [og ikke havde Kristi kærlighed overfor min familie og andre mennesker] da gavnede det mig intet." [1 Kor. 13:1-3, fremhævelse tilføjet].

Han siger faktisk at det ikke ville gavne os andet end at vi ville lyde som et rungende malm eller en klingende bjælde. [Se 1 Kor. 13:1].

Frelseren sagde: „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." [Matt. 5:8].

Er der andre som vil se ham – eller indtræde i Herrens nærhed? Kan noget der er urent gøre det?

Hvad sagde Herren om urenhed?

„Rør ej noget urent . . . vær rene, I, som bærer Herrens kar." [3 Nephi 20:41]. Det var hvad han sagde og det var hvad han mente.

Det er en guddommelig befaling. Hvis du tror på Kristus så rør ikke noget urent!

Begær og misundelse er fuldkommen ødelæggende. Seksuel synd er dødbringende. Beruselse er forkastelig. Begær hører djævelen til. Det samme gør selvished for det fører til alle former for uærlighed. Disse ting forurenser og demoraliserer selve sjælen. De står i fuldkommen modsætning til det kristuslignende liv.

Men hvad sagde han om renhed?

Han bad om at dem som følger ham vil blive så rene gennem et retfærdig levned at de vil blive rene som han er ren, således som han sagde: „Jeg må være i dem, som du, o Fader, er i mig, at vi må være ét, så jeg må blive herliggjort i dem." [3 Nephi 19:29]. Tænk på det!

Hvis vi er rene vil vor retfærdighed bringe herlighed til hans navn!

Han belærte os også om noget andet. Hvis vi har fornærmet andre, så må vi søge at forlige os med dem og ikke tillade

---

„Hvad der menes med fuldkommen frelse er at vi bliver som Frelseren i ord, tanke og gerning."

---

at de dårlige følelser vedbliver med at eksistere.

Har I nogensinde tænkt på disse ord som en befaling?

„Derfor, når du bringer din gave til alteret, og der kommer i hu, at din broder har noget imod dig,

så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!" [Matt. 5:23-24].

Med dette i sinde kan vi så antage at vor tilbedelse er acceptabel overfor Gud hvis vi nærer dårlige følelser overfor andre eller hvis vi har behandlet nogen dårligt?

Af og til spekulerer jeg på om det at efterlade vores gave ved alteret mens vi søger at forlige os måske henviser til Herrens nadver. Kan vi nyde disse hellige symboler med en ren samvittighed hvis vi har været uretfærdige overfor et andet menneske?

Herren belærte også:

„Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;

men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.” [Matt. 6:14–15].

Kan vi gå ud fra at vi skal indtræde i hans hellige nærhed hvis vi stadigvæk er plettede af utilgivne synder?

Derpå advarede han os imod hykleri. Kristuslignende mennesker har ikke to ansigter og er ikke tvetungede. Det guddommelige ord lyder: „I kan ikke tjene både Gud og Mammon.” [Matt. 6:24].

Kan vi nu se hvorledes vore daglige handlinger, hvor små de end må forekomme, er med til at forme vores sjæl?

Virker hans enkle love alt for strenge? Er de for vanskelige for os at efterleve? Men hvad hvis vi ignorerer dem, er vi så klare over hvad vi gør mod os selv?

Det er inspirerende at læse Herrens egen beskrivelse af de egenskaber som udgør hans egen karakter. Han nævner dem på denne måde:

„Tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære . . .

. . . tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, guds-frygt, gavmildhed, ydmyghed og flid.” [L&P 4:5–6].

Alt dette er karaktertræk hos Herren Jesus Kristus. Hvor oprigtigt prøver vi på at gøre dem til en del af vores eget liv?

Han befaler os at blive fuldkommen som hans Fader i Himlen er fuldkommen. [Se Matt. 4:48].

Kan fuldkommenhed opstå ud af et bekymringsfrit liv? Kan vi opnå fuldkommenhed gennem ufuldkomne midler? Det er let at se hvorfor Herren er så streng og hvorfor vi må tjene ham af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke. [Se L&P 4:2].

Det er ikke let at efterleve evangeliet på den måde som vi bør. Men med mindre vi gør det kan vi ikke modtage velsignelserne. Det er ikke let at blive fuldkommen i noget. Fuldkommenhed kræver hengivenhed, tålmodighed, udholdenhed, villighed til at ofre samt en konstant koncentration. Ufuldkommenhed kan kun frembringe yderligere ufuldkommenhed.

Kan I søstre bage en god kage hvis I ikke følger opskriften? Kan I brødre bygge et hus eller en motorvej, lave et ur eller sende en mand til månen hvis I tilsidesætter de angivne formularer for at gennemføre noget sådant? Kan man blive læge hvis man ikke følger det foreskrevne kursus på universitetet? Kan man blive ingeniør hvis man tilsidesætter de principper som danner grundlag for en ingeniørs arbejde?

Hvis vi undlader at følge den kurs som den almægtige Gud udstikker for os kan vi da forvente at blive fuldkomne som ham?

Evangeliet vil kun hjælpe i ringe grad hvis vi ikke efterlever det.

Medlemskab i kirken vil ikke frelse os med mindre vi holder befalingerne.

En halvhjertet anstrengelse vil heller ikke frelse os. Den vil i stedet for bringe fordømmelse. Det har Herren erklæret i afsnit 58 i Lære og Pagter. [Se L&P 58:29].

En af de fordums store profeter var lamaniten Samuel. Jeg kan lide den måde han underviste på. Han var ligefrem i sin tale. Han lagde ikke fingrene imellem, ej heller efterlod han folket i tvivl om hvad han sagde.

Da han talte fra Zarahemlas mure og kaldte nephiterne til omvendelse, fortalte han dem rent ud at hvis de nægtede at efterleve evangeliet så ville de blive

forbandet. Og han gjorde det klart at de kun ville have sig selv at bebrejde herfor.

Han sagde: „Og kom nu i hu, kom i hu . . . at enhver, som omkommer, omkommer efter sin egen vilje; og dem som begår uretfærdighed gør det mod sig selv.” [Helaman 14:30].

Han sagde derpå at eftersom vi har handlefrihed kan vi vælge det gode eller det onde, liv eller død, men han erklærede at vi til sidst helt sikkert vil modtage præcis hvad vi selv har valgt.

Bør vi ikke finde ud af hvor godt vi i virkeligheden efterlever evangeliet? Og bør vi ikke minde os selv om at nu mens vi er her på jorden, er tiden for vor prøve og at det er nu at vi skal plante ligegyldig til hvilken form for høst vi ønsker at modtage?

Er det ikke tid for enhver af os til at lære lektionen fra Getsemane og sige med Kristus: „Dog ske ikke min vilje, men din!”? [Luk. 22:42].

I Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

2. oktober 1982
MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Der er ikke blevet foretaget nogen ændringer blandt generalautoriteterne siden sidste generalkonference. Det foreslås derfor at opretholde alle kirkens generalautoriteter og ledere som de virker i øjeblikket.

Alle der kan stemme herfor bedes vise det.

Hvis der er nogen imod, bedes de vise det ved det samme tegn.

„Løb dreng, løb!”

---

*Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles kvorum*

Tirsdag den 8. juni 1982 gryede stålen-
de og klar i England. Det skulle blive en
historisk dag. Begejstring fyldte luften
og de ventende hjerter med en ivrig
forventning. De forenede Staters præsiden-
tent var ankommet til Storbritannien og
skulle nu snart tale til parlamentet. Store
menneskemængder havde samlet sig i
denne anledning, havde fyldt gaderne og
den nærliggende park til overflod. Uni-
formeret politi bevarede ordenen, mens
det berømte Big Ben slog sit stolte og
klare timeslag som markerede den udpe-
gede time.

Min hustru, Frances, og jeg stod midt
i den masende menneskemængde. Plud-
selig svingede parlamentets døre op og
premierministeren og præsidenten hilste
på menneskemængden idet de gik ind i
de ventende biler, hvorefter kortegen
langsomt kørte bort. Menneskemæng-
den råbte hurra og begyndte derpå at
spredes. Frances og jeg gik fra den
solbeskinnede gade ind i det halvmørke,
men alligevel indbydende fristed som
Westminster Abbey udgør.

En ærbødig følelse fyldte dette ver-
denskendte bygningsværk, således som
det burde være. For her krones konger,
her vies kongelige personer og her
begraves ledere hvis mission her i livet er
endt med ære. Vi gik ned ad gangene og
læste tankefuldt inskriptionerne der
markerede de berømte menneskers grav-
sted. Vi mindedes hvad de havde opnået,
huskede deres tapre gerninger og tænkte
på deres velfortjente plads i verdenshi-
storien. Derefter standsede vi op foran
den ukendte soldats grav for en af
mange som faldt i Frankrig under den
store krig [den 1. verdenskrig O.a.].
Liget af denne faldne unge mand var
blevet bragt fra en umarkeret grav til
London for altid at ligge der i ære. Jeg
læste inskriptionen højt: De begravede
ham blandt konger fordi han havde
gjort godt mod Gud og hans hus.
Således skal også alle levendegøres i
Kristus.

Vi gik hen imod udgangen og vi kunne
stadig se hvad der var tilbage af menne-
skemængden i parken på den anden side.

Rudyard Kiplings udødelige ord kom til mig og talte til min sjæl:

*Når tumultene og råbene dør bort,
når lederne og kongerne dør,
så forbliver dit fordums offer:
Et ydmygt og sønderknust hjerte.
Herre, hørskearernes Gud,
Vær dog med os,
så vi ikke glemmer, så vi ikke glemmer.
[„Recessional”; *Hymns*, no. 77].*

Der var endnu et sidste mindesmærke vi skulle se og en sidste inskription vi skulle læse. Som spejder kom jeg hertil fra USA for at se mindepladen til ære for spejderarbejdets grundlægger, lord Baden-Powell. Vi stod foran det storslåede marmormindesmærke og læste ordene: Robert Baden-Powell, 1857–1941, Drengespejdernes grundlægger, verdens ven.

På denne dag i år hvor vi fejrer spejderarbejdets 75-års dag og 125-året for spejderarbejdets grundlæggers fødsel, overvejede jeg denne tanke: „Hvor mange drenge er blevet velsignet – ja, selv frelst – gennem spejderbevægelsen som blev begyndt af Baden-Powell?” I modsætning til de andre der mindes indenfor Westminster Abbeys mure, så havde Baden-Powell hverken besejlet de stormfulde have med ære, ej heller besejret hære under kamp og ikke grundlagt imperier med verdslig rigdom. Han var snarere en som underviste dem i hvordan de skulle løbe og vinde livets væddeløb.

Drenge bliver til mænd.

*angen ved hvad en dreng er værd;
vi må vente og se.
Men enhver mand på et ædelt sted
var selv engang dreng.
[Citeret af Spencer W. Kimball i CR i
april 1977, s. 50].*

Virkeligheden i denne tanke anskueliggøres på en dejlig måde i den sidste del af den kendte musical *Camelot*. Kong Arthurs runde bord er blevet ødelagt ved menneskers jalousi, en dronnings utroskab og tilsynecomsten i nutiden af en fejltagelse fra fortiden, ja, Mordred. Berøvet sin drøm forbereder kong Arthur og hans styrke sig på at møde Lancelots hære. Alt hvad han havde kært er væk. Hans desillusion er blevet til mørke og fortvivelse.

Men pludselig træder den unge dreng, Tom, fra Warwick frem, han havde gemt sig. Opfyldt med ungdommens håb fortæller han kongen at han er kommet for at hjælpe ham med at kæmpe i det store slag. Han fortæller om sit ønske om at blive ridder. Arthur spørger ham om ud og Tom fortæller om sin viden og om det runde bord. Han gentager de kendte mål: „Magt for ret! Ret for ret! Retfærd for alle!”

Fornyet tillid lyser op i kong Arthurs ansigt. Alt er ikke tabt. Overfor drengen gentager han Camelots mål og herlighed. Så slår han ham formelt til ridder som „Sir Tom fra Warwick”. Således bemyndiget til at forlade slagmarken, til at vende tilbage til England og til at forny Camelots drøm om at vokse op og blive gammel, lægger sir Tom krigsvåbnet til side og bevæbnet med sandhedens læresætninger hører han sin monark befale: „Løb dreng, løb!” En dreng er blevet reddet, en idé sikret, et håb fornyet. [Alan J. Lerner, *Camelot*, New York: Random House, 1961, s. 115].

Enhver dreng som bliver velsignet af spejderbevægelsen lærer i sin ungdom langt mere end det sir Tom fra Warwick så. Han adopterer mottoet *Vær Beredt*. Han siger ja til at gøre en god gerning dagligt. Spejderarbejdet indeholder due-

lighedstegn som opmuntrer til færdigheder og personlig anstrengelse. Spejderbevægelsen underviser drenge i hvordan de skal leve, ikke blot hvordan de skal skabe en levevej. Hvor er jeg glad for at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1913 blev den første til at støtte spejderbevægelsen i De forenede Stater.

Jeg elsker præsident Spencer W. Kimballs inspirerede ord da han talte til kirkens medlemmer overalt: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bekræfter sin fortsatte støtte til spejderbevægelsen og vil søge at tilvejebringe ledere der vil hjælpe drengene med at holde sig tæt til deres familie og til kirken, mens de udvikler de kvaliteter indenfor medborgerskab, karakter og fysisk form som spejderarbejdet repræsenterer. Vi har til stadighed støttet denne store bevægelse for drenge og står ved den ed og lov som er den centrale del.” [CR, april 1977, s. 50–51].

Hvad er det for en spejdered som præsident Kimball talte om?

„På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at gøre min pligt overfor Gud og mit fædreland, samt at adlyde spejderloven, at hjælpe andre mennesker til alle tider og at bevare mig selv fysisk stærk, mental vågen og moralsk ren.” [Boy Scout Handbook, North Brunswick, New Jersey: Boy Scouts of America 1972, s. 34].

General Douglas MacArthur, en helt fra krigens slagmarker, fremhævede denne samme forpligtelse, da han ved afslutningen af sin strålende karriere, da hans ungdom var forsvundet og alderdommens skygge havde sænket sig, i et budskab til unge mænd erklærede: „I mine drømme hører jeg atter kanonerens brag, geværernes raslen og den mærkelige sørgmodige rumlen fra slag-

marken. Men i mindet vender jeg altid tilbage til West Point. Der genlyder atter og atter i mine øre ordene: pligt, ære, fædreland.” [Tale holdt på West Point den 12. maj 1962 ved modtagelsen af Sylvanus Thayer-belønningen].

Den protestantiske præst, Harry Emerson Fosdick, udtrykte samme forpligtelse på en anden måde: „Mænd vil arbejde hårdt for penge. De vil arbejde hårdere for andre mænd, men mænd vil arbejde hårdest når de går ind for en sag. Indtil villigheden overstiger forpligtelsen kæmper mænd som værnepligtige, snarere end at følge flaget som patrioter. Pligten bliver aldrig udført på værdig vis før den udføres af en som med glæde ville gøre mere hvis han blot kunne.” [Vital Quotations, samlet af Emerson Roy West, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, s. 38].

Og fra Sydstaternes general, Robert E. Lee, lyder det: „Pligt er det fornemste ord i det engelske sprog. Gør din pligt i alle ting. Du kan ikke gøre mere. Du bør aldrig ønske at gøre mindre.” [Inskriptionen under hans buste i Hall of Fame].

Lad os overveje spejderloven som præsident Kimball henviste til. Når jeg tænker på spejderloven, så tænker jeg på én som kender Guds love og holder dem, nemlig Herren, Jesus Kristus. De 12 punkter i spejderloven har deres modstykke i Mesteres budskab.

1. *En spejder kan man stole på.* Hvad sagde Herren? „Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.” [Joh. 17:4].

2. *En spejder er loyal.* „Der står skrevet: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.” [Luk. 4:8].

3. *En spejder er hjælpsom.* „Stå op, tag din seng og gå!” [Joh. 5:8].

4. *En spejder er venlig.* „I er mine venner.” [Joh. 15:14].

5. *En spejder er høflig.* „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.” [Matt. 7:12].

6. *En spejder er god.* „Lad de små børn komme til mig . . . og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.” [Mark. 10:14, 16].

7. *En spejder er lydige.* „Thi jeg er kommen fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig.” [Joh. 6:38].

8. *En spejder er glad.* „Vær frimodige, jeg har overvundet verden.” [Joh. 16:33].

9. *En spejder er sparsommelig.* „Sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige, så skal du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!” [Luk. 18:22].

10. *En spejder er modig.* „Min Fader! Er det muligt, så lad denne kalk gå mig

forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.” [Matt. 26:39].

11. *En spejder er ren.* „Vær rene, I som bærer Herrens kar.” [L&P 38:42].

12. *En spejder er ærbødig.* „Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn.” [Matt. 6:9].

Sådan en inspirerede lærdomme påvirker når de undervises af hengivne ledere til de dyrebare forjættede drenge, ikke blot disse drenges liv, men også evigheden. „Kast dit brød på vandet, thi du får det igen, går end lang tid hen.” [Præd. 11:1]. Sådan er det med spejderarbejde.

„I ledere som bygger bro til drenges hjerter, I forældre til spejdere og spejdere overalt . . . jeg hilser jer.”

For adskillige år siden samledes en gruppe voksne mandlige spejderledere i bjergene i nærheden af Sacramento for at træne til skovmærket. Denne oplevelse, hvor mænd sover i lejr og lever som de spejdere de underviser er en meget interessant oplevelse. De spejler æg og spiser dem derpå – brændte! De vandrer langs de barske stier som, jo ældre man er, bliver mere vanskelige at passere. De sover på klippegrund. De stiger op imod himlens galakser.

Denne gruppe sørgede for sin egen belønning. Efter i nogle dage at have gået uden rigtig mad nød de et vidunderligt måltid der blev tillavet af en professionel græsk kok, der sluttede sig til dem,

efter at de var færdige med deres udholdelhedsprøve. En af dem spurgte træt, sulten og en smule forslået efter deres tur den græske kok hvorfor han altid smilede og hvorfor han hvert år vendte tilbage for at tilberede det traditionelle måltid for spejderlederne i det område, for egen regning. Han satte stegepanden til side, tørrede sine hænder på det hvide forklæde, der omgav hans velnærede krop, og så fortalte han mændene om denne oplevelse. Dimitrius begyndte:

„Jeg er født og opvokset i en lille landsby i Grækenland. Jeg levede lykkeligt indtil 2. verdenskrig. Så kom invasionen og mit land blev besat af nazisterne. De frihedselskende mænd i landsbyen var vrede på de invaderende tropper og begyndte at sabotere dem for at vise deres vrede.

En nat efter at mændene havde ødelagt en vandspærredæmning, der producerede elektricitet, fejrede landsbyboerne deres succes og vendte derpå hjem.”

Dimitrius fortsatte: „Jeg blev meget tidligt om morgenen, mens jeg lå i sengen, vækket af larmen fra mange lastbiler der kørte ind i landsbyen. Jeg hørte lyden fra soldaternes støvler, banket på døren og befalingen om at enhver dreng og mand med det samme skulle samle sig på landsbyens torv. Jeg fik kun tid til at tage mine bukser på og spænde mit bælte før jeg sluttede mig til de andre. Og dér stod vi så i det blændende lys fra et dusin lastbiler og foran hundrede geværmundinger. Nazisterne gav luft for deres vrede, fortalte om dæmningens ødelæggelse og bekendtgjorde en drastisk straf: Hver 5. mand eller dreng ville uden videre blive skudt. En sergent foretog den skæbnesvangre optælling og den første gruppe blev udpeget og henrettet.”

Dimitrius talte nu mere bevidst til spejderne da han sagde: „Så kom turen til den række hvor jeg stod. Til min rædsel kunne jeg se at jeg ville blive den sidste der skulle udpeges til at blive henrettet. Soldaten stod foran mig og de frygtindgydende billygter gjorde at jeg ikke kunne se klart. Han stirrede intenst på mit bæltespænde. Der sad spejdersymbolet. Jeg havde gjort mig fortjent til bæltespændet som drengespejder, fordi jeg kunne spejdernes lov og ed. Den høje soldat pegede på bæltespændet, løftede så sin højre hånd og viste spejdertegnet. Jeg skal aldrig glemme de ord han sagde til mig: „Løb dreng, løb!” Jeg løb. Jeg overlevede. I dag tjener jeg spejderbevægelsen, så drenge stadigvæk kan drømme og leve så de kan opfylde disse drømme.”

Dimitrius stak hånden i lommen og trak det samme bæltespænde frem. Spejderemblemet skinnede stadig blankt. Der blev ikke sagt et ord. Alle mændene græd. Deres forpligtelse overfor spejderbevægelsen var blevet fornyet.

Det er blevet sagt: „Den største gave en mand kan give en dreng er sin villighed til at gøre ham til en del af sit liv.” I ledere som bygger bro til drenges hjerter, I forældre til spejdere og spejdere overallt: I dette 75-år for vor bevægelse hilser jeg jer og beder om at vor himmelske Faders velsignelse vil være over jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Som fortalt af Peter W. Hummel.

SDH-salmer — Tilbedelse gennem salmer

---

*Ældste Franklin D. Richards
De halvfjerds' Præsidium*

Mine kære brødre og søstre jeg glæder mig sammen med jer over den ånd, der er til stede ved denne storslåede konference, og jeg beder om at Helligånden vil vejlede mig når jeg taler til jer.

I henhold til skriften sang Frelseren og de tolv apostle en lovsang efter at Herren havde indstiftet nadveren hvorpå de „gik . . . ud til Oliebjerget”. [Se Matt 26:30]. Det er ud fra dette skriftsted klart at det at synge salmer var en del af gudsyndelsen på den tid.

Ud over den smukke kormusik udgøres en af de vigtige dele i vor tilbedelse i dag af det at man synger salmer ved møderne. Når hver eneste af vore møder indledes med en salme og en bøn indfinder tilbedelsens ånd sig og alle føler et smukt fællesskab. I dag vil jeg gerne fremhæve betydningen og værdien af at deltage i salmerne ved møderne.

I vores sidste dages hellige salmer synger vi Herrens pris, beder til Herren, gentager store religiøse sandheder, som i virkeligheden er prædikener, og vor ånd

og sind opløftes og vi bliver åndeligt stimuleret.

Præsident Heber J. Grant sagde, idet han talte herom: „Ingen enkelt sanger eller sanggrupper i kirken bør nogen sinde synge en sang med mindre ordene er i fuld harmoni med evangeliets sandheder og kan komme fra sangerens eget hjerte. Vore salmer bør med andre ord i sandhed være ‚bøn til Herren’.” [*Improvement Era*, juli 1912, s. 786–87].

Præsident Spencer W. Kimball har i sin omtale af det at synge kirkens salmer sagt: „Nogle af de største taler som nogen sinde er blevet forkyndt er blevet forkyndt ved at synge en salme. Der findes mange vidunderlige salmer . . . syng jer igennem dem.” [New Zealand Area Conference Report, 20–22. feb. 1976, s. 27].

I juli 1830, kun 3 måneder efter at kirken var blevet organiseret, gav Herren en åbenbaring til Emma Smith gennem hendes mand, profeten Joseph Smith, hvori Herren sagde: „Thi min

sjæl fryder sig i hjertes sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder.” [L&P 25:12].

I denne åbenbaring blev Emma Smith pålagt ansvaret for at samle en salmebog til brug for kirken. Bror W. W. Phelps, der er en af de store salmedigtere i denne uddeling, blev udpeget til at hjælpe og til at gøre klar til trykning. 90 salmer blev samlet og i 1835 kom 1. udgave.

Lad mig citere fra nogle få salmer for at illustrere den lærdom, profeti og store inspiration som indeholdes i vores salmer.

„Han lever! Vor Forløser stor” blev udvalgt som en af de 90 salmer i den første salmebog. Teksten blev skrevet af Samuel Medley. I denne salme synger vi:

*Han lever! Vor Forløser stor,
ej tolkes kan vor fryd på jord.
Han lever! Jesus, Frelser kær,
ej dødens bånd ham binder mer.
Han lever hist i herlighed,
vor Formidler i al evighed.
Han lever, virker for os der,
bereder bolig for enhver.*
[Sange, nr.98].

J. Spencer Cornwall har i sine kommentarer til denne salme skrevet: „At høre denne højt elskede salme sunget af en forsamling af hengivne sidste dages hellige er en åndelig dåb.” [Stories of Our Mormon Hymns, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968, s. 108]. Hvor er dette sandt! Den er en af vore mest populære salmer, hvori vi udtrykker taknemmelighed for vor Herre og Frelser, Jesu Kristi forsonende offer.

„Priser profeten” [Sange, nr. 97], der er en af W. W. Phelps inspirerende salmer, er en storslået hyldelse til Joseph Smith. Denne smukke salme indeholder ikke blot glæde og profeti, men også

grundlæggende lærdomme som bevidnes gennem udtalelsen: „Offer og lydighed palmen ham bringer.” Offerloven er en vigtig del af Jesu Kristi evangelium og bidrager til at opbygge tro, kærlighed og mange andre dyder.

I samme vers, hvori vi finder lærdommen om offer, synger vi: „Vågn af din dvale, din brøde må sones, alle skal se broder Joseph igen.” Hvilken profetisk udtalelse! På den tid hvor bror Phelps skrev salmen var der billedlig talt kun en håndfuld kirkemedlemmer. Nu ved millioner at Joseph Smith var og er en Guds profet og endnu flere millioner vil utvivlsomt opnå dette vidnesbyrd. Jeg glæder mig uhyre hver gang jeg synger denne vidunderlige salme.

„Hav tak for profeten, du sendte” [Sange, nr. 184]. Ordene til denne salme blev skrevet af William Fowler og udgi-

vet i 1863. Denne salme giver udtryk for vor taknemmelighed til vor himmelske Fader for gengivelsen af evangeliet i dets fylde og for at han etablerede sin kirke med profeter til at vejlede os i disse sidste dage. Denne smukke salme er endnu en af de populære salmer som SD-menighe-der synger overalt i verden.

„Kom, kom, Guds folk” [Sange, nr. 8] blev skrevet af William Clayton den 15. april 1846 og i januar-udgaven af *Relief Society Magazine*, i 1921 fortælles på side 58 følgende historie om denne salmes oprindelse:

„Præsident Brigham Young, der følte sig meget urolig på grund af den knurren der var i Israels lejr, kaldte ældste William Clayton til side og sagde: ‚Bror Clayton, jeg ønsker at du skal skrive en salme, som folket kan synge rundt om ilden ved aftentide, og som vil styrke og opbygge dem og hjælpe dem til at glemme rejsens mange besværligheder og prøver.’

Ældste Clayton fjernede sig fra lejren, og i løbet af to timer vendte han tilbage med den sang der blev kendt som ‚Kom, kom, Guds folk’. Han vidnede personligt om at den ‚blev skrevet under Herrens magt og inspiration’.

I denne sang synger vi:

*Mon vi skal græde, om vor lod er hård?
Nej, o nej, alt er vel!
Hvem kan forvente han belønning får,
som i kamp ej tog del?
Omgjord din lænd og tab ej mod,
Gud fører os på sikker fod,
og vi skal føle i vor sjæl,
alt er vel, alt er vel!*

Der fortælles mange rørende pioner-beretninger med henvisninger til hvordan denne kærlige bøn rørte menneskers hjerte og gav dem stort mod og trøst.

I en mission i det sydlige USA var en ung pige på vej hjem sammen med en veninde, og hun begyndte at nynne: „Kom, kom, Guds folk”. Hendes veninde sagde: „Det er vel nok en smuk melodi. Hvad hedder den?” Pigen fortalte hende om sangen og de traf aftale om at hun skulle med til et møde i kirken. Efter at hun havde været der nogle få gange arrangerede hun det således at missionærerne kunne undervise hendes familie. Familien blev alle døbt og udfører nu med glæde deres del for at opbygge riget.

Denne storslåede salme sammenfatter i sandhed den store tro og det store mod, som vore pionerforfædre havde, og opbygger i dag denne tro og dette mod hos den nuværende generation, når vi giver os i kast med denne tidsalders pionerarbejde.

„O min Fader” [Sange, nr. 195], der er blevet skrevet af Eliza R. Snow i Nauvoo i 1843, er endnu en af de storslåede SDH-salmer. Denne bemærkelsesværdige sang skildrer vor eksistens i forudtilværelsen sammen med Faderen og moderen til vor ånd. I sidste vers synger vi:

*Når min svage hytte lægges
ned i jordens kolde grus,
Fader, moder, lad mig møde
eder i jert kongehus!
Når jeg har mit mål fuldkommet,
hvorfor I mig sendte her,
kald mig hjem med fælles stemme,
lad mig salig dvæle der!*

Denne salme fremstiller i sandhed hele det evige livs store drama som det er åbenbaret gennem Jesu Kristi gengivne evangelium. Når man synger denne smukke salme, værdsætter man i stadig højere grad det at Gud, den evige Fader, er vores bogstavelige Fader.

„Guds Ånd som en ild” [Sange, nr. 85] er en anden af W. W. Phelps kompositioner og blev også udgivet i den første SDH-salmebog. Den følelsesmæssige påvirkning og åndelige magt, som denne salme skaber når den synges blev demonstreret da den dannede højdepunktet i indvielsesmøderne for Kirtland templet den 27. marts 1836. Så vidt jeg ved er denne salme blevet sunget ved indvielsen af hvert eneste SDH-tempel der er blevet bygget lige siden indvielsen af Kirtland templet. Den er selvfølgelig også blevet sunget ved mange indvielsesmøder for wards- og stavskirkebygninger.

Denne sang forkynder evangeliets gengivelse, det at sløret over jorden sprænges og at engle kommer for at besøge jorden. Koret er et stort glædesudbrud:

*Vi synge og juble med himmelens hære:
hos'anna, hos'anna for Gud og hans Søn!
Thi dem i det høje tilkommer al ære
fra nu og for evigt! Amen, ja, amen!*

Det store tabernakelkor og Mormon Youth Chorus har i mange år været en inspiration ikke blot for kirkens medlemmer, men også for millioner andre, når de har sunget disse og andre salmer.

Wards- og stavskor spiller også en yderst vigtig rolle i vore møder og her deltager tusindvis af medlemmer som modtager stor glæde og åndelig vækst ved at gøre dette.

Jeg vil atter gerne fremhæve betydningen og værdien af at deltage i salmerne ved møderne. Jeg tænker ofte på, når jeg ved et møde ser medlemmer, der ikke synger, og måske går glip af en smuk og inspirerende oplevelse?

Når jeg har sunget de inspirerede budskaber, som er indeholdt i vore salmer, så er mit vidnesbyrd om Gud som vor Fader og guddommeligheden af vor Herre og Frelser, Jesus Kristus blevet styrket.

Vore SDH-salmer bærer også vidnesbyrd om at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for profeten Joseph Smith og at han var og er en stor profet, hvorigennem evangeliet i dets fylde blev gengivet.

„Jeg vil gerne fremhæve betydningen og værdien af at deltage i salmerne ved møderne.”

Min taknemmelighed for vor elskede profet, Spencer W. Kimball, forstærkes når jeg synger „Hav tak for profeten, du sendte”. Må Herren fortsat velsigne og støtte ham.

Når vi synger vore salmer så lad os være bevidste overfor det smukke og det betydningsfulde i hver enkelt salme, og når vi gør det så vil vor sang i høj grad bevæge vor sjæl, bringe os i tættere harmoni med Helligånden og styrke vort vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tro — livets kraft

---

*Ældste Rex D. Pinegar
De halvfjerds' første Kvorum*

Jeg vil gerne henvende mine bemærkninger denne dag til dem som søger styrke til at møde livets udfordringer.

For noget tid siden modtog jeg et brev fra en datter som var rejst hjemmefra for at gå på skole. Efter et sødt budskab, der gav udtryk for taknemmelighed, gav hun udtryk for bekymring overfor de ansvar som hun nu ville møde når hun var alene. Indtil nu havde hun følt at hun havde levet et beskyttet liv og havde støttet sig til sin familie for at få vejledning og styrke. Hun begyndte nu at forstå at livet er hårdt!

Min datters brev fik mig til at tænke på de samtaler jeg har haft i de sidste måneder med mange af kirkens medlemmer som synes at spørge: „Hvordan klarer jeg livets vanskelige udfordringer?“

Livet er hårdt. Det er en udfordring. I enhver alder byder livet på prøver der skal bæres og vanskeligheder der skal overvindes. At vokse op er hårdt. Ofte føler man at man er blevet forurettet eller afvist. At søge at gennemføre en uddannelse kan presse os til det yderste

af vores økonomiske, følelsesmæssige og intellektuelle formåen. At udføre en mission er ikke let. Det kræver fuldkommen hengivenhed både åndeligt og fysisk. De problemer, der kommer i forbindelse med ægteskab, opdragelse af børn, at tjene til livets ophold eller det at klare sygdom, alder og død, er realiteter i livet som vi nødvendigvis må møde, men som vi kan stå uforberedt eller uvillige overfor.

Vi vil være i stand til at se disse udfordringer i øjnene og klare dem mere villigt og modigt når vi forstår at disse forhindringer er en naturlig del af livet.

C. S. Lewis skrev: „Det er en stor ting hvis man kan holde op med at betragte alle ubehageligheder som afbrydelse af ens ‚eget‘ eller ‚virkelige‘ liv. Sandheden er selvfølgelig at det vi kalder for afbrydelser netop er vort virkelige liv – det liv som Gud sender os dag for dag.“ [*They Stand Together: The Letters of C. S. Lewis to Arthur Greeves*, udgivet af Walter Hooper, London: Collins, 1979, s. 499].

Et gammel asiatisk eventyr fortæller

om en prins som voksede op i et slot og blev beskyttet mod livets hårde prøvelser. Han så aldrig nogen som var syg. Han så aldrig nogen som var gammel. Han så aldrig nogen dø.

Da prinsen voksede op og blev en ung mand ønskede han at drage ud i det rige som han herskede over. Mens han blev båret rundt i en bærestol så han for første gang en gammel mand uden tænder, med rynker og nedbøjet af alderdom.

Prinsen sagde til sine bærere: „Stop! Vent! Hvad er dette?”

Hovedbæreren svarede: „Dette er en mand som er nedbøjet af alder. Selv om du er ung og stærk, så vil den tid komme hvor du også vil blive nedbøjet af alder.”

Dette tog modet fra prinsen. Konfrontationen med alderdommen var mere end han kunne bære. Han bad om at blive båret tilbage til slottet.

Efter nogle få dage i sine bekendte omgivelser følte han sig fornyet igen. Han besluttede at drage ud igen. Da han denne gang passerede en gruppe mænd lagde han mærke til at en af dem lå på jorden, slået ud af feber og vred sig i smerte.

„Hvad er dette?” spurgte prinsen.

„Det er en mand som er syg,” sagde bæreren.

„Selv om du nu er ung og stærk, så vil også du komme til at lide under sygdommens problemer.”

Prinsen blev igen ked af det og vendte umiddelbart tilbage til paladset. Men efter nogle få dage ønskede han igen at besøge sit rige.

De var ikke kommet langt bort fra slottet da prinsen så en kiste der blev båret til gravstedet.

„Hvad er det?” spurgte han.

Da dødens betydning blev forklaret for den spørgende unge prins, blev han nedtrykt ved tanken om den uundgåelige fremtid. Da han vendte tilbage til sit palads' umiddelbare komfort svor han at han aldrig ville ud igen.

Prinsen opfattede livet som et ondskabsfuldt trick, eftersom alle mennesker måtte lide af sygdom, blive ældre og dø uanset hvad de gjorde eller hvem vedkommende var.

Måske har nogle af os samme mening om livet som den unge prins i dette eventyr. Vi føler måske at livet er grusomt og uretfærdigt imod os og at vi gerne vil søge ind i vores egen beskyttelse og aldrig være nødsaget til at gå ud i verden igen. Det vil imidlertid være at nægte os selv de muligheder for vækst, som livet og dets erfaringer har til hensigt at bibringe os.

Herren har stillet en kraft til rådighed for os som vil forandre disse udfordringer til muligheder, en kraft som vil sætte os i stand til at forstå apostelen Peters erklæring om at sådanne prøver på vor tro i sandhed er mere værd end guld. [Se 1 Pet. 1:7].

Da jeg underviste en tidlig morgen seminarklasse for nogle år siden stoppede vi op ved årets udgang for at gennemgå nogle af de principper vi havde lært gennem vort studium af Mormons Bog. En ung pige fremviste en illustration af Arnold Friberg i sin Mormons Bog. Den viste Helamans 2000 sønner. [Se Alma 53:22]. Så spurgte hun mig helt alvorligt: „Sig mig, bror Pinegar, hvorfor ser vores unge mænd ikke sådan ud i dag?”

Jeg ved ikke om de unge mænd på Mormons Bogs tid så ud som Arnold Friberg har afbilledet dem, men hendes spørgsmål gav mig mulighed for at

spørge: „Hvor fik disse unge mænd deres styrke fra?”

Dem af jer som har læst Mormons Bog er bekendt med fortællingen om Helamans sønner. [Se Alma 53:16–18]. Da deres fædre blev omvendt til evangeliet indgik fædrene pagt med Herren om at de aldrig ville bruge våben igen. Men til sidst blev deres hjem truet af fjendtlige hære i et omfang så fædrene måtte vælge hvorvidt de ville kæmpe eller dø. Da var det at disse 2000 unge mænd, som ikke

---

„Frygt ikke for livets
udfordringer, men tag dem
tålmodigt op med tro på
Gud. Han vil belønne din
tro med kraft.”

---

var bundet af den samme pagt, sagde ja til at forsvare deres forældre og deres hjem.

En profet og general beskrev disse unge mænd således: „De var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; men det var ikke alt – det var mænd, der *til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet* . . .

ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem . . .

og de havde kæmpet ligesom med Guds kraft; ja, aldrig havde man kendt mænd, der havde kæmpet med sådan vidunderlig styrke, og . . . med sådan mægtig kraft.” [Alma 53:20; 56:47, 56, fremhævelse tilføjet].

Hvad gav Helamans sønner deres

kraft? Deres tro på Gud var deres „vidunderlig[e] styrke” og „mægtig[e] kraft”.

Den berømte russiske skribent Leo Tolstoy erklærede: „Tro er livets kraft.” Tolstoy havde tilbragt størstedelen af sit liv med at søge at forstå livets formål. Han opnåede berømmelse, position i samfundet og rigdom. Han giftede sig godt og fik børn. Han havde oplevet succes af næsten enhver art, set med verdens målestok.

Han søgte at få svar på livets betydning ud fra sine studier i videnskab, filosofi og andre kundskabsfelter. Imidlertid bragte al den viden som han opnåede, alle de æresbevisninger han modtog og de personlige resultater han opnåede ham ingen varig tilfredsstillelse. Livet forekom ham stadigvæk meningsløst. Tolstoy stillede dette spørgsmål i sin dybeste fortvivlelse på dette tidspunkt: „Hvordan skal jeg leve?” Svaret kom: „Ved Guds lov.”

Tolstoy var da blevet tvunget til at indrømme at der „ud over den fornuftsmæssige viden” findes „en anden form for viden hos ethvert levende menneske som ikke er fornuftsmæssigt, men som giver én mulighed for at leve – tro . . . tro er livets kraft.” [*How I Came To Believe*, Christchurch, New Zealand: The Free Age Press, 1901, s. 40].

Tolstoy fandt ud af at man kan besidde alt hvad man kan ønske sig af verdslige goder og ry, men uden tro på Gud, så vil livet være en byrde for hjertet, sindet, ja, endog sjælen.

Det synes af og til som om de problemer andre står overfor ikke er helt så hårde som vore egne. Nogle af os føler måske at livet ikke ville være så hårdt hvis, vi blot havde større rigdom eller hvis vi havde en højere social status eller

blev bedre accepteret af vores egen gruppe. Nogle føler måske at hvis de blot var gift, så ville de i sandhed være lykkelige. Andre søger at blive fri for ægteskabets ansvar, idet de tror at det vil gøre deres livs udfordringer mindre.

Ikke alle udfordringer har forbindelse til fysiske eller materielle behov. Alligevel forbliver kilden til styrke til at møde alle udfordringer den samme: Tro på Gud og det at forblive trofast til alle tider. At tro på Gud og søge at efterleve hans lov giver mennesket kraft til med held at overvinde de prøver som sådanne udfordringer bringer os.

En af mine venner fra South Carolina har vist hvordan flere problemer kan overvindes når man blot er trofast overfor sin tro på Gud.

Laurie Polk er dværg. Lige fra sin fødsel har livet været en udfordring for ham. Da han var gammel nok til at gå i skole, cyklede han på en trehjulet cykel for at komme omkring og følge med de andre børn. Da hans korte ben afholdt ham fra at deltage i leg og sport havde han travlt med at forberede sig til et job i forretningsverdenen. For at få et arbejde

fandt han at det var nødvendigt at blive ved og at bevise sig selv overfor sig selv. Da muligheden for et job til sidst viste sig for ham, fandt han glæde i livet gennem sin kærlighed til sit arbejde.

Så opstod der en anden udfordring. Laurie Polk, der allerede var yderst begrænset i sin fysiske bevægelighed, mistede synet på det ene øje. Kort tid derefter mistede han næsten fuldkommen brugen af sine forkrøblede og dværgagtige ben. Som om dette ikke var prøvelser nok for en enkelt mand, så løsrev nethinden på Lauries andet øje sig og han blev fuldstændig blind.

Hvor fik Laurie Polk sin styrke til at overvinde dette mørke og denne fortvivlelse? Gennem sin tro på Gud havde Laurie Polk lært livets betydning. Hans legeme på 61 cm besad en styrke som ikke var ulig Helamans sønners styrke og gennem denne styrke overvandt han ikke blot de personlige udfordringer som han stod overfor – han fandt virkelig også glæde ved livet. Han ved at han kan løse ethvert problem ved at bringe sit liv i harmoni med Gud og ved at tjene sin næste. Han siger: „Med Herrens hjælp er der ingen problemer, kun udfordringer.” Laurie Polk er nu højpræstegruppeleder i Charleston South Carolina Stav.

Gennem min egen erfaring med livets hårde prøvelser har jeg lært at tro på Gud fremmer en personlig kærlighed til ham, som bliver gengældt gennem hans velsignelser til os når vi har brug for dem. Til min datter og til alle andre som står overfor nye eller udfordrende tider siger jeg: Frygt ikke livets udfordringer, men tag dem tålmodigt op med tro på Gud. Han vil belønne din tro med kraft, ikke blot til at udholde dem, men til at overvinde vanskeligheder, skuffelser,

prøvelser og livets daglige kampe. Når vi omhyggeligt stræber efter at leve efter Guds lov og have tro på ham, vil vi ikke blive slået ud af vores evige kurs, hverken på verdens måde eller ved verdens ros.

Må hver eneste af os udvikle tro på

Gud i en sådan grad at vi kan kæmpe livets kampe og vinde sejr „med Guds kraft; ja, . . . med [hans] vidunderlig[e] styrke, og . . . med . . . mægtig kraft.” [Alma 56:56]. Så vil vi finde den lykke som vi så stærkt ønsker i vores liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Se frem til Gud

---

*Ældste Rex C. Reeve
De halvfjerds' første Kvorum*

Selv om avisernes overskrifter er rystende og selv om vi til stadighed er omgivet af vold og frygtindgydende usikkerhed, findes der ikke en nation eller et menneske der har problemer der ikke kan løses, og løses med lethed hvis menneskene og nationerne ville vende deres hjerter og liv til Gud. Det ville være så let.

Han er vor Fader, vore ånders bogstavelige Fader. Han er Fader til alle mennesker. Vi er hans børn. Han kender os; han elsker os. Han kan måske ikke lide alt hvad vi foretager os, men vi kan være sikre på én ting – han elsker sine

børn. Ja, han er en kærlig himmelsk Fader. Og han *findes*.

Det er en vidunderlig trøst og forsikring når vi hver dag kan se underne i universet og på denne smukke jord som vi bor på. Vi kan se hans hånd i den uovertrufne orden hvormed himmellegerne bevæger sig og se blomsternes og træernes og andre væksters fine skønhed. Alle bærer et tavst vidnesbyrd om at han er til.

Det er stimulerende og belærende at gå til ham i bøn morgen og aften og føle hans nærhed og hans kærlighed når vi anerkender hans hånd og søger hans

hjælp i vore behov. Hvilken velsignelse det er at være i stand til at henvende sig til livets og lysets kilde, og blive styrket og fornyet blot ved at søge og spørge i ydmyghed.

Selv når vi rammes af tragedier er han der. Når vi står overfor store prøvelser, et liv er i fare, eller ulykke får fremtiden til at tegne sig mørk og håbet bliver svagt og tiden synes lang – så er han der. Hans trøst når os og synes at sige: „Jeg er her, vær ikke bekymret; dette vil tjene til dit bedste hvis du holder tålmodigt ud. Stol blot på mig.”

Da vor himmelske Fader talte med fader Abraham fortalte han ham om formålet med at sende os til jorden. Han sagde:

„Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.” [Abraham 3:24–25].

Ja, dette liv er en tid hvor vi skal prøves. Det er ikke tiden hvor vi skal have vores belønning. Det sker senere. Vi er her for at blive prøvet. Prøven er i fuld gang!

Han vil at vi skal kende vore hjerters følelser. Han har engang udtalt: „Thi som [en mand] tænker i sit hjerte, således er han.” [Ordsprogenes Bog 23:7, 1871 oversættelsen og King James udg.].

„De drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig.” [Joseph Smiths skrivelser, 2:19].

Når vi har hjertet vendt mod de forkerte ting unddrager Gud os sin ånd.

„De søgte det onde, og jeg, Herren unddrog dem min Ånd.” [L&P 64:16].

Han „beskikker menneskene deres

del” ifølge deres hjerters ønsker. [Se Alma 29:4].

„O, I, der indtræder i Guds tjeneste, [se til] at I tjener ham af jeres hele hjerte . . . så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.” [L&P 4:2].

Med hensyn til offerydelser har Herren engang sagt: „Sig til israelitterne, at de skal bringe mig en offerydelse; af enhver, som i sit hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal I tage min offerydelse.” [2 Mos. 25:2].

Selve offerydelsen blev der ikke lagt stor vægt på, kun at den blev givet af dem „som i sit hjerte føl[te] sig tilskyndet dertil”.

Jeg formoder at spørgsmålet på dommens dag ikke så meget vil være: „Hvad har du gjort?” eller „hvor har du tjent?” men snarere „tjente du mig af hele dit hjerte? Satte du mig først i livet?”

Ja, ægte tilbedelse kommer fra hjertet.

Hvis mennesker og nationer ville vende deres hjerter til Gud, ville krig ophøre. Hvis en mand havde Guds kærlighed i sit hjerte ville han ikke have et ønske om at slå sin broder ihjel.

Der ville ikke findes svig hvis Guds kærlighed var i hjertet. Hvis en mand satte Gud først i sit liv ville han elske sin næste som sig selv og ville føle sig tilskyndet til at give til ham snarere end at tage fra ham.

Hvis Guds kærlighed er i faderens og moderens hjerter og manden og hustruen satte Gud først i deres liv, ville der ikke findes selvished i hjemmene; der ville ikke herske ufred. I stedet ville der råde en atmosfære af „hvorledes kan jeg hjælpe dig” eller „hvad kan jeg gøre for dig” i stedet for at kræve min ret og mine ønsker opfyldt – ting der ofte ødelægger et hjem.

Et hjem er i virkeligheden den følelse

en mand og hans hustru nærer for hinanden – hvordan de føler for hinanden og for Gud. Et hjem er ikke et hus, for huset kan stadig være der når hjemmet er væk.

„Løsningen . . . på alle de prøvelser og behov vi har, enten som en nation eller som enkeltpersoner, er at vi skal vende vort hjerte til Gud . . . så vil alt tjene til vort bedste.”

Hvis mennesker og nationer af hele deres hjerter vendte sig til Gud ville sabbatsdagen være en hellig dag. Menneskenes hjerters ønske ville være at elske og tjene Gud og ære og tilbede ham.

Ja, tilbedelse kommer virkelig fra hjertet.

„Der skal I så søge Herren din Gud, og du skal finde ham, når du søger ham af hele dit hjerte og hele din sjæl.” [5 Mos. 4:29].

Der var engang en der stillede Jesus det følgende spørgsmål: „Mester, hvilket bud i loven er det største?”

Han svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.” [Matt. 22:36–37].

Vor respekt og ærbødighed og kærlighed for Gud Faderen og hans søn Jesus Kristus bør vokse. Dette kan ske når vi stræber og søger. Det vil ikke ske

automatisk, men vi må hver især udøve vor handlefrihed og stræbe og søge og bede og anmode. Det må udspringe fra dybe følelser i vort hjerte.

Herren sagde engang: „Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.” [Matt. 6:21].

I vidunderlige unge mænd i kirken, vend jeres hjerter til Gud, sæt ham først i jeres liv. Den største ting I hver især kan gøre for Herren og for jer selv og for jeres familie er at forberede jer på at tjene som en missionær, at bringe hans evangelium ud til folk som endnu ikke har hørt det.

Jeres tjeneste som missionærer ville ikke alene velsigne mange andres liv, men det ville også velsigne jeres liv. Jeres kærlighed til Herren og hans børn vil vokse, jeres personlighed vil blive styrket, jeres selvtillid og forståelse vil vokse. I vil komme nærmere til Herren og få en bedre forståelse af hvorledes I skal bruge hans hellige kræfter i jeres liv.

Når I kommer tilbage fra jeres mission vil I være bedre forberedte til at tjene som præstedømmeledere og som en retfærdig far. Det er den største ting I kan gøre for at velsigne andres såvel som jeres eget liv. Vend jeres hjerter til ham og sæt ham først i jeres liv, forbered jer på at tjene ham som missionær.

I kirkens smukke unge kvinder, sæt Herren først i jeres liv, vend jeres hjerter til ham. Han har stor tillid til jer i jeres egenskab af hans døtre. Forbered jer på at blive viet i templet. Arbejd frem imod og læg planer for dette. Det vil ikke alene være en velsignelse i jeres eget liv, men mange andres liv vil blive velsignet gennem jeres ønske og eksempel. Sæt Herren først i jeres liv og jeres hjerter.

I fædre og mødre, sæt ham først i jeres liv og i jeres hjerter. Lær jeres børn om

Herren; lad dem se at han kommer først i jeres hjerter. Lær dem om hans kærlighed og de store velsignelser han har til hver af dem hvis de ønsker det, hvis de lever værdigt og tager til hans hus. Hjælp dem til at mærke hvor vidunderlig en familie er så de vil ønske at tilhøre en familie i al evighed.

Børn lærer Gud at kende og at elske ham og hans ord og hans profeter før de er i stand til at læse, hvis disse hellige følelser findes i deres fædres og mødres hjerter og giver sig udtryk i det børnene ser og hører.

Den største ting I forældre kan gøre for jeres børn er at elske hinanden og sætte Gud først i jeres hjerter og liv. Det vil styrke jeres hjem og virke som en beskyttelse for familien.

I der er enlige og som står overfor mange udfordringer – sæt ham først i

jeres liv. Han elsker jer. Når I henvender jer til ham og udøser af jeres hjerter vil I modtage styrke og tro nok til at møde de prøvelser som I frygter. Han vil ikke fjerne prøvelserne, men han vil give jer styrke så I kan bære byrderne og klare prøverne. Han er der. Han elsker jer.

Og I, vore gode venner som endnu ikke nyder velsignelserne af hans gengivne evangelium – vend jeres hjerter til ham og lyt til hans røst; han vil hviske til jer i jeres hjertes stilhed når I søger ham.

Gud har talt til mennesket igen i vore dage. Himlene har åbnet sig. Han kommunikerer igen med mennesket som han gjorde det i gamle dage gennem sin profet. Han har gengivet sit præstedømmes myndighed og derved givet mennesket fuldmagt til at handle i hans navn. Han har gengivet sin kirke og derved

igen gjort mennesket i stand til at modtage de frelsende ordinanser.

I behøver ikke at tage vort ord for det. Han har forberedt en måde hvorved I selv kan vide det.

Hans tidløse budskab vil give jert liv et nyt formål og en ny mening, samt en rigdom og en fred som I ikke kan opnå på nogen anden måde. Tusinder søger og finder alt dette hver eneste måned. Vi indbyder jer til også at søge og at finde. Vi vil med glæde hjælpe jer hvis I ønsker det.

Ja, løsningen på alle de prøvelser og behov vi har, enten som en nation eller

som enkeltpersoner, er at vi skal vende vore hjerter til Gud, sætte ham først i vort liv, holde hans befalinger – så vil alt tjene til vort bedste, selv de prøvelser som synes så store og kræver så meget. De vil også velsigne vort liv. Vi skal se frem til Gud: sætte ham først i vort liv og i særdeleshed i vore hjerter.

Jeg bærer vidnesbyrd om at han lever! Han er vor Fader! Han elsker sine børn! Jeg bærer også vidnesbyrd om at Jesus er Kristus og at han vil være så nær ved os som vi vil tillade ham at være gennem vor livsførelse og hjertes ønsker.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Thi en [biskop] bør . . . der ikke være noget at klage på”

---

*Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum*

Denne konference indleder en ny tidsalder indenfor kirkens kommunikationssystem. Den nye satellit giver os mulighed for at transmittere denne generalkonference til en større del af kirkens medlemmer end vi nogensinde før har haft det privilegium at gøre.

Der er noget jeg længe har ønsket at tale om til en generalkonference. Det synes passende at tale om det til denne konference på grund af vor udvidede seer- og lytterskare. For nogle år siden blev jeg kaldet til at arbejde i en komité som var ansvarlig for at gennemgå alle

kaldelser og afløsninger af biskopper. Vi fremlagde de anbefalede navne til overvejelse ved et møde i templet hvor Det øverste Præsidentskab og De tolv apostles Råd var til stede. Jeg blev foruroliget over det antal biskopper som man havde foreslået afløst, som følge af et dårligt helbred, familieproblemer eller problemer på arbejdet. Skønt antallet ikke var en stor procentdel af det samlede antal biskopper var jeg af den overbevisning at ethvert antal var for stort, fordi disse storartede mænd ikke fik det privilegium at varetage deres kald med den glæde og tilfredsstillelse som burde følge med dette hellige kald.

Jeg har altid beundret en biskop meget højt. Hele mit liv har jeg haft med biskopper at gøre. Da jeg var 6 måneder blev min far kaldet som biskop for vort ward. Han tjente som sådan indtil efter min 18-års fødselsdag. Nogle få år efter at jeg var blevet gift blev jeg kaldet til at tjene i et biskopråd. Jeg opdagede hurtigt hvilken stor kærlighed der hersker indenfor et biskopråd når de arbejder sammen. Efter ca. 3 års tjeneste i biskoprådet fik jeg tilbudt et arbejde som det synes passende at acceptere. Det var med stor sorg at jeg forlod dette biskopråd. Aftenen inden vi skulle rejse havde man arrangeret en afskedsfest for os. For at undgå lange afskeds-scener forlod vi ubemærket festen før den var ovre og kørte hen for at overnatte hos en god ven. Da festen var forbi kom biskoppen og den anden rådgiver som jeg havde arbejdet sammen med og de sad hele natten, mens vi hvilede, og afventede vores tidlige afrejse for at vi ikke skulle tage afsted uden at sige ordentlig farvel. Det var med en stor klump i halsen jeg sagde farvel til disse to brødre da jeg tog afsted til andre opgaver.

Nogle år senere blev jeg kaldet til at tjene i et andet biskopråd. Kærligheden udviklede sig igen under vore hyppige møder hvor vi behandlede wardets anliggender. Et års tid senere skulle der foretages ændringer i vort stavspræsidentskab. Biskoppen og jeg blev kaldt ind til interview med den generalautoritet som skulle foretage ændringerne. Det første spørgsmål generalautoriteten stillede var: „Hvordan kommer du ud af det med din biskop? Er han en god leder?“ Jeg begyndte at give udtryk for min store kærlighed til og påskønnelse af denne mand, og for alt det han havde gjort for wardet. Pludselig indså jeg hvad formålet med interviewet var. De kunne kalde ham til at tjene i stavspræsidentskabet og vi ville ikke længere kunne tjene sammen. Jeg standsede straks min strøm af komplimenter vedr. hans arbejde, og efter en lille pause sagde jeg med et lille smil: „Hans eneste fejl er at når presset bliver for stort går han hjem og slår konen.“ Generalautoriteten lænede sig tilbage i sin stol og sagde: „Det var egentligt morsomt! Jeg talte med ham for et øjeblik siden og han sagde at du havde gode lederegenskaber, men at du også har et enkelt problem. Du kan godt lide at gå om bag laden engang imellem og ryge en cigar.“ Strategien mislykkes: Jeg blev kaldet til at tjene i det nye stavspræsidentskab.

Jeg har aldrig selv haft lejlighed til at tjene som biskop, men det har mine to brødre. En af dem tjener for øjeblikket som biskop i Stillehavsområdet. Jeg har ligeledes en nevø, som jeg ofte skriver sammen med, han tjener som biskop et sted i det nordvestlige Amerika. Den mulighed jeg deraf har til at iagttage og forstå den rolle de mænd som er blevet kaldet til at tjene som biskopper i kirken

spiller, har indgydt en stor beundring i mit hjerte for denne noble kaldelse.

I sit brev til Titus opstillede Paulus nogle svære krav som man skal stille til en mand der skal kaldes til biskop.

„Thi en tilsynsmand [biskop. Se Ord-forklaring. O. a.] bør som en Guds husholder være en mand, der ikke er noget at klage på, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig, ikke drikfældig eller voldsom, ikke ude efter skammelig vinding,

men gæstfri, glad ved alt godt, sindig, retfærdig, from, afholdende;

han skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren, for at han kan være dygtig til både at formane med den sunde lære og overbevise dem, som siger imod.” [Titus 1:7-9].

Gud lagde endnu en byrde til dette ved

i en åbenbaring i Lære og Pagter at udnævne ham til dommer.

„Og den, der bliver stående i sin mission, er blevet udkåret til at være dommer i Israel, som i fordums dage, og skal uddele Guds arveland til hans børn, og til at dømme hans folk efter de retfærdiges vidnesbyrd, ved hjælp af sine rådgivere og efter rigets love, som er givet gennem Guds profeter.” [L&P 58:17-18].

Flere profeter har udtalt sig om biskoppens vigtige rolle. Præsident George Albert Smith sagde: „Der findes ikke nogen stilling i kirken der vil bibringe en mand større velsignelser end biskoppens, hvis han vil ære sit kald og være en virkelig fader for den flok han er blevet kaldet til at præsidere over. Glem ikke det . . . Jeg vil dog sige jer at der ikke findes nogen biskop, og at der heller aldrig har været nogen biskop i kirken, som har givet den tid Herren forventede af ham til at overvåge flokken og belære hans flok og forberede dem til arbejdet, som derpå ikke har fået 100% af de velsignelser han har arbejdet for, og som vil komme ham til gode i al evighed.” [I Conference Report, okt. 1948, s. 186-87].

Jeg har ikke i sinde at bruge min tid i dag på at gennemgå en biskops rolle og pligter for på den måde at få dem til at føle sig endnu mere tyngede. Tvært imod vil jeg tale om hvad vi kan gøre for at støtte og opretholde dem i deres store ansvar.

Først vil jeg tale til biskoppens hustru. I bliver nøje vurderet før jeres mænd bliver kaldet som biskopper, for at finde ud af hvorledes I kan støtte ham. Vi forsikrer jer at hans rolle som biskop kommer i anden række efter hans evige kaldelse som ægtemand og far. For at

han kan have succes må I støtte ham fuldt ud. Vi ved at dette giver jer ekstra byrder. I bliver telefonpassere og post-besørgere, I skal virke som receptionschefer og overtage de forskellige pligter i hjemmet når han bliver kaldt ud på uventede opgaver. Det sker ikke sjældent, at I ved jeres blotte tilstedeværelse kommer til at ligge inde med fortrolige oplysninger som I må holde for jer selv og aldrig tale om med nogen. Intet kan skade en biskops troværdighed mere end hvis hans ledsagerske videregiver fortrolige oplysninger om wardets anliggender som hun tilfældigvis har set eller hørt.

Det er jeres pligt sammen med jeres mænd at virke som et eksempel for de unge voksne og de unge gifte par i wardet. Jeres ægteskab burde være det ideelle ægteskab – et eksempel til efterfølgelse for disse unge mennesker. Jeres indsats bliver både værdsat og forstået. Der findes intet der kan lette en biskops bekymringer og arbejdsbyrde som hans ledsagerskes støtte.

Som nummer to vil jeg tale til biskoppernes børn. Jeg ved at det sommetider kan føles som om I bor i et akvarium og at alle står og kikker på jer for at se om I gør eller siger noget forkert. Jeg ved at vreden sommetider kan komme op i jer når en ferie eller en planlagt familieaktivitet bliver afbrudt af en nødsituation i wardet.

Jeg lærte en stor lektie aftenen før min far blev afløst som biskop. Det var første gang jeg havde set min far give tårerne frit løb. Han kaldte sin familie sammen for at bekendtgøre at hans tid som biskop nu var omme. Og så fortalte han os, med tårerne strømmende ned ad kinderne, hvor han ville savne sin kaldelse, selv om den havde været en byrde til

tider og havde krævet en stor del af hans tid. Dette var for os en levende lektie om den sande glæde ved at tjene i kirken. Det var først da at jeg fuldt ud forstod de velsignelser vi som en familie havde haft ved at en biskops kappe hvilede på vor fars skuldre.

Børn, jeres far har brug for jeres såvel som jeres mors støtte i sin ansvarsfulde kaldelse.

Som det tredje er der præstedømmets kvorummer. Kvorummerne indtager en enestående plads. Herren har åbenbart hvorledes hans organisation skal struktureres med hans præstedømmebærere til at våge over og styrke kirken. Kvorummernes ledere skal tage hjem og besøge medlemmerne af kvorummerne og give råd hvor det behøves, velsigne og opmuntre hvor det behøves, undervise i evangeliet og inspirere alle til at holde befalingerne og leve retfærdigt. De skal se til at familierne i wardet bliver besøgt af hjemmelærerne mindst en gang om måneden.

Hjemmelærere kaldes altså til at repræsentere kvorumspræsidenten og igennem ham også biskoppen. På denne måde er de altså repræsentanter som er kaldet til at assistere kvorumslederne i overvågningen og styrkelsen af kvorummets medlemmer, deriblandt også fædre og deres familier.

Det er hjemmelærernes pligt at „besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter . . .

bestandigt at våge over menigheden . . .

og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.

Og påse, at menigheden ofte kommer

sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt.” [L&P 20:47, 53–55].

Faderen er, og bør støttes i sin egenskab af, den præsiderende leder i sin familie og derved ansvarlig for at familien bliver undervist i rigets grundlæggende lærdomme og hjælper til med at opbygge riget og han skal ligeledes lede sin familie til det evige liv.

Når hjemmelærerprogrammet virker efter hensigten vil problemer i familien blive opdaget og behandlet før de bliver så store at de kræver biskoppens dømmekraft og tid.

Dette aflaster biskoppen fra en stor byrde og giver ham mere tid til de ting som han ikke kan delegere til andre. Ja, kvorummerne må påtage sig sit fulde ansvar for at tage vare på de medlemmer de er ansvarlige for.

Som det fjerde led står alle kirkens medlemmer. Jeg tror at I bør forstå at de fleste biskopper ikke er psykiatere. De er ikke socialpædagoger. De færreste er uddannede som økonomiske rådgivere. Ikke desto mindre er hver eneste biskop blevet kaldet til at tjene jer som medlemmer af deres ward ved inspiration fra Herren.

Vi skal være hensynsfulde overfor dem og den tid vi kræver af dem og de krav vi stiller til dem, så de kan løse de opgaver de har fået og have tid nok til at planlægge, organisere, meditere, grunde og være modtagelige for den inspiration og de tilskyndelser Herren giver dem i deres storslåede forvaltning. Hvis vi til stadighed kommer til dem med problemer som vi selv kunne løse tager vi blot den dyrebare tid som de har brug for til opgaver som de ikke kan delegere. Må jeg foreslå nogle få regler til kirkens medlemmer om hvorledes vi bør benytte vor biskop.

For det første bør I aldrig gå til jeres biskop før I har knælet ned og bedt om vejledning til at løse jeres problemer. Undlad at komme hen på biskoppens kontor og læse alle problemerne over på ham. Jeg ved hvorledes folk kommer til biskoppens kontor blot for at tale om problemerne uden egentlig at lytte efter løsningerne.

For det andet bør I aldrig involvere jeres biskop hvis hjemmelærerne eller jeres kvorum kan klare jeres behov. Jeg ved dog udmærket at der i et menneskes liv kan opstå problemer som kræver personlig opmærksomhed og særlige hensyn som kun en biskop kan give. I sådanne sager skal I henvende jer til ham og så vil han hjælpe jer.

For det tredje må I aldrig tale dårligt eller sladre om jeres biskop eller hans familie. Vis respekt for denne store og vigtige kaldelse.

„Kirken har udarbejdet en 5-trins plan for hvorledes medlemmerne kan støtte og opretholde biskopperne i deres store ansvar.”

For det fjerde skal I leve jeres liv i harmoni med evangeliet så I, når jeres biskop kalder jer til at tjene, vil være parate og værdige til at acceptere denne kaldelse. Når I tjener, så tjen med al den iver, vigør, vitalitet, hengivenhed og

beslutsomhed I kan. Vær trofaste i den kaldelse I har fået.

For det femte bør I huske biskoppen i jeres familiebønner. Bed for hans velfærd og hans styrke så Herren vil velsigne ham i det fantastisk store ansvar der er blevet lagt på hans skuldre.

Jeg ved hvilke store kræfter der ligger i en biskops embede. Jeg kender den fred, sikkerhed, lykke og tilfredshed han kan bibringe et ward hvis vi blot vil tillade ham at udfylde den plads han er blevet kaldet til at have og ikke hele tiden distrahere ham med mindre ting. Lad ham have magt til at organisere sin egen tid og stjæl ikke de dyrebare minutter fra ham han så stærkt har brug for. Husk at han har de samme pligter som andre familiefædre: for det første at være en god ægtemand; for det andet at være en god far; og for det tredje at tage vare på

sin pligt som familieforsørger. Vi bør ikke forstyrre hans tid med familien eller afholde ham fra at udvikle sig og gøre fremskridt på sit arbejde. Når han har klaret disse familiemæssige forpligtelser har han mulighed for at tjene jer i denne store kaldelse.

Jeg lover jer, mine brødre og søstre, at hvis vi vil opretholde og støtte vore biskopper, lære at tage hensyn til deres velfærd og bede om at de må have succes i alt de gør vil det velsigne vort liv, mens vi står under deres lederskab og har mulighed for at følge deres inspirerede vejledning, mens de leder kirkens ward.

Må Gud velsigne os at vi hermed må begynde at have et nyt og bedre forhold til vore biskopper beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kristi syv roller

---

*Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil i dag tale om Kristi syv roller, eller om de syv forskellige måder Kristi virke og ord fremstår på.

Vi lever i en forvirringens tidsalder hvor de kristne råber: „*Se, her er Kristus, eller ,der'!*” [Se Matt. 24:23], hvilket skal betyde „se, her er vejen til frelse; eller se, der er den”.

Vi hører folk råbe om dom og andre råbe om herlighed. De forskellige læresætninger og dogmer fra de forskellige sekter er i modstrid med hinanden. De vil at vi skal tro på uenighedens læresætninger og gå ad krogede stier.

Røsterne er i disharmoni; den tomme snak er uophørlig; og budskaberne stemmer ikke overens. Det må da være klart for selv den mest blinde fanatiker at de modstridende religiøse synspunkter ikke alle kan være sande.

Midt i denne ordkrig og meningsforvirring hæver vi en rolig og fattet røst, en røst som lyder med en trompets kraft, en stemme som bæres ind i sønderknuste sjæles hjerter ved Åndens magt.

Det er en stemme som taler det evige livs ord her og nu og som forbereder

menneskene til at opnå udødelig herlighed i de kommende evigheder.

Vi er Herrens tjenere og han har sendt os ud for at invitere alle mennesker til at komme til Kristus og fuldkommengøres i ham. Vi er blevet sendt ud for at vidne om den sande og eneste Kristus, om det sande og eneste evangelium der forkyn-der den sande og eneste frelse.

Vi inviterer alle mennesker til at lytte og være lydøre overfor vore vidnesbyrd. Den Kristus vi forkynder og hvis vidner vi er kendes i disse syv roller:

1. Kristus – Skaber

Der er en Gud i Himlen – en hellig, ophøjet, fuldommengjort og ren skabning som er Fader til os alle. Han er en hellig mand; han har et legeme af kød og ben; og han er vore ånders Fader.

Herren Jesus Kristus er den førstefødte. Han er Faderens afkom og arving. Sammen med alle sine åndelige brødre fik han handlefrihed og blev underlagt loven.

Gennem lydighed, gennem retfærdighed, gennem tro i lange tidsaldrer og

æoner udviklede denne Faderens første-fødte, vor ældre broder, sig indtil han blev som Gud i kraft, væld og intelligens. Han blev „Herren den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed.” [Mosiah 3:5].

Da var det, at han under Faderen, skabte utallige verdener.

Da var det at Faderen fremlagde frelsesplanen – som kaldes Guds evangelium – hvorigennem alle hans åndelige børn, Kristus iberegnet, ville være i stand til at få dødelige legemer, leve i en prøvestand, dø, blive oprejst til udødelig herlighed og, alt efter ens trofasthed i alle ting, at opnå den samme herlige ophøjelse som Faderen nyder.

Da var det at ham som var elsket og udvalgt af Faderen blev forudordineret til at være Frelseren og Forløseren, den hvis forsonende offer skulle sætte alle betingelser og vilkår for Faderens store og evige plan i kraft.

2. Kristus – vore fædres Gud

Vi har kun én Gud og én Fader, én evig frelsesplan og kun én vej tilbage til Himlen. Og Jesus Kristus er det navn der er givet af Faderen hvorved mennesket kan blive frelst. Hans navn er det eneste under himlen der er givet – både nu som før, eller i evighederne der skal komme – hvorved frelse kommer. [Se L&P 18:23; Moses 6:52].

Der er ét evigt evangelium, én formidler mellem Gud og mennesket, kun én der blev sendt for at forsoner de faldne mennesker med deres skaber. Alle mennesker i alle aldre er blevet frelst ved den samme kraft, de samme love, den samme Frelser. Og den Frelser er Kristus.

Der står skrevet: „Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid.” [Hebr. 13:8]. Han er Herren, Jehova;

han er den store Jeg Er; og der er ingen anden Frelser end ham.

Han er Adams og Enoks og Noas Gud og Gud for alle de hellige der levede før syndfloden.

Han er Abrahams, Isaks og Jakobs og hele Israels Gud. Han er *Israels Hellige*, Gud for alle profeter i alle tidsaldrer. Det var gennem tro på hans navn de gjorde deres store gerninger.

Han var Jarediternes og israeliternes og nephiternes Gud. Moses der „regnede det for større rigdom end Ægyptens skatte at dele Kristi skændsel” [Hebr. 11:26] valgte at følge ham.

Det var ham der skilte Det røde Hav på Moses’ befaling, ham som standsede solen og månen efter Josuas ønske, som oprejste enkens søn fra de døde fordi Elias [Elijah] ønskede det.

Alle profeter, alle patriarker og alle de hellige i fordums tid tilbad Faderen i hans hellige navn og på ingen anden måde.

Alle sande troende, alle de trofaste fra Adams dage til nu, alle dem der ved tro har gjort gode gerninger og opnået frelse – alle uden undtagelse har påtaget sig hans navn og fulgt ham af hele deres hjerte.

Han er vor Gud og han er vore fædres Gud!

3. Kristus – den lovede Messias

I fire tusinde lange år – fra den dag hvor Adam blev kastet ud af Edens have til den dag hvor Johannes gik og døbte ved Bet-Abara – så alle profeter og alle hellige frem til Messias’ komme.

De talte og belærte om Kristus; de prædikede og profeterede om Kristus; de centrerede deres liv og alle deres håb om løftet om hans komme.

De vidste at han som Guds søn ville

blive født af en jomfru, at han ville udarbejde den uendelige og evige forsoning, at udødelighed og evigt liv skulle komme ved ham.

Alle deres læresætninger, alle deres ordinanser og al deres tilbedelse kædede hans navn sammen med Faderens.

Hele moseloven med alle dens regler og sindbilleder vidnede om den ene som skulle komme og frelse sit folk. F.eks.

„Kristus har syv roller:
Skaberen, vore fædres Gud,
den lovede Messias, den
dødelige Messias, den
korsfæstede og dog
opstandne, vore dages
Messias, den evige Messias.”

---

skulle højpræsten på forsoningens dag anbringe Jehovas navn på en ged og ofre den for folkets synder som et sindbillede på det offer Jehova skulle frembringe når han blev løftet op på korset og slået ihjel for verdens synder.

4. Kristus – den dødelige Messias

Vor velsignede Herre blev født af Maria i Betlehem i Judæa. „Han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig.” [Fil. 2:7].

Som menneske levede han et fuldkomment liv og føjede sig efter Faderens vilje i alle ting.

Han underviste i evangeliet, organiserede kirken og kaldte andre til at tjene.

Han helbredte de syge, oprejste de døde og udførte mange store mirakler.

Han blev fornægtet af mennesker, dømt af onde kræfter som regerede dengang og korsfæstet på et grusomt kors.

5. Kristus – den korsfæstede og dog opstandne

Vi taler nu om Kristus, som kom ind i verden for at dø på korset for menneskets synder. Den Kristus som kom for at oprejse sig fra de døde, den Kristus som i herlig udødelighed inviterer os til at følge sig i livet, i døden og i livet igen.

I Getsemane løftede han den byrde ingen anden kunne løfte. Der svedte han store bloddråber fra hver en pore mens han påtog sig alle vore synder, hvis vi vil omvende os. [Se Luk. 22:44].

På Golgata, hvor han led de sidste tre timer af sin jordiske tilværelse kom lidelserne fra Getsemane igen til ham og han tømte det bæger som hans himmelske Fader havde givet ham.

I haven og på korset betalte han løsesummen og fuldstændiggjorde sit forløsende værk. Tidligt om morgenen på den tredje dag brød han dødens bånd og kom frem fra graven for at arve al magt på jord og i himmelen.

Intet sprog på jorden kan lovprise hans værks under og alt det han har gjort for os. Som vor fortaler og formidler dvæler han nu for evigt i Himlene.

Lad os læse disse smukke ord:

„Ydmygt med ærbødighed,
bøj dit hoved stille ned,
du forløste, tænk på Krist,
hvad han led for dig, for vist;
hist på jorden angstens sved
faldt som blod i støvet ned,
han på korset fandt sin grav,
hvorved han dig frelse gav.”
[Sange, nr. 100].

6. Kristus – vore dages Messias

Vi bærer vidnesbyrd, ikke alene om den Kristus som var engang, men også om den Messias som er nu og som altid vil vedblive at være.

Vi taler ikke blot om en død Kristus som kendtes af menneskene i gamle dage, men også om en levende Frelser som leder sit folk i dag på samme måde som han gjorde det i tidernes morgen.

Vi glæder os ikke alene over et folk som havde evangeliet i fordums tid og som udførte mirakler og opnåede frelse, men også over et evangelium som eksisterer nu og over et folk som nyder de samme åndelige gaver som blev udøst over deres fædre.

Takket være Gud er genoprettelsens dag begyndt. Dette er genoprettelsestidene som alle de fordums profeter talte om. [Se Ap. G. 3:21].

Lovet være Gud at Himlene atter blev åbnet, at Faderen og Sønnen åbenbarede sig for Joseph Smith, at åbenbaringer, syner, gaver og mirakler findes blandt de sande hellige.

Lovet være Gud at mange i vore dage har set hans søns ansigt og at han har udøst sin Ånds gaver over mange flere.

Dette er dagen hvor kundskaben om den sande Kristus og hans evige evangelium forkyndes for mennesket for sidste gang.

Dette er dagen hvori den store Gud har udsendt sit ord for at berede folket på menneskesønnens andet komme.

Dette er dagen hvori Jesu Kristi kirke er blevet organiseret påny og har fået fuldmagt til at administrere det hellige evangelium hvorved frelse kommer.

7. Kristus – den evige Messias

Vi erklærer nu i al alvor at Herren Jesus, den evige Kristus, Frelseren som var og som er og som altid skal være, snart kommer igen.

Ligeså sikkert som Marias søn kom for at dvæle blandt sine medmennesker skal Guds søn komme i al sin Faders riges herlighed for at regere blandt menneskets sønner.

På denne frygtelige dag skal den verden vi kender ophøre med at eksistere; ugudelighed vil ophøre; alt fordærligt vil blive brændt. Og Herrens herlighed vil hver dag skinne på alle mennesker, fra solen står op til den går ned i vest.

Dem iblandt os der venter på Herrens komme vil finde glæde og evig fred. De trofaste hellige skal leve og regere med

ham på jorden i et tusind år og skal så drage videre til deres celestiale hvile.

Menneskesønnens andet komme vil blive en hævnens, ildens og sorgens dag for de onde og ugudelige.

For dem der elsker Herren og efterlever hans lov vil det blive en fredens, triumfens, herlighedens og ærens dag – den dag Herren kommer for at samle sit eje. [Se Mal. 3:17].

Derfor hæver vi nu vore stemmer med kundskab om det vi taler om og med en sikker kundskab som er udsprunget af Ånden og priser og bærer vidne om Herren Jesus Kristus, hvis vidner vi er.

Vor tro er centreret i den sande og levende Kristus som er vores ven, vor Herre, vor Gud og vor konge og hvem vi tjener i tilbedende beundring.

Vi ved at han er Guds almægtige søn, at han har bragt os liv og udødelighed gennem evangeliet og at alle som tror på ham, som han nu forkyndes af levende profeter, vil blive frelst med ham i hans Faders rige.

Vi opfordrer alle mennesker overalt, alle mennesker af enhver nation og slægt og tungemål og folk til at komme til Kristus og fuldkommengøres i ham.

Vi inviterer alle mennesker til at komme og tilbede Faderen i Sønnens navn gennem Helligåndens kraft.

Og som Herrens udsending, på hans vegne lover vi alle som stræber efter denne kurs – og virker i retfærdighed – at de vil finde fred i dette liv og evigt liv i den verden der kommer.

I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Aktivering af unge mænd i det aronske præstedømme

C. Frederick Pingel

Biskop Beavercreek Ward, Dayton Ohio East Stav

Brødre, jeg er yderst taknemmelig for muligheden for at være sammen med jer denne aften. Jeg ønsker at takke min himmelske Fader for denne mulighed og denne oplevelse. Min bøn er at mine ord og tanker vil være nyttige og til hjælp i opbygningen og styrkelsen af de unge mænd.

Jeg har til opgave at tale om hvad vi gør i vores ward for at aktivisere de unge mænd i det aronske præstedømme.

For det første *så behøver hvert eneste ward en søster McManaway.*

Lad mig fortælle jer noget om søster McManaway, der er præsidentinde for Unge Piger hos os. Biskopper, jeg håber I har én som hende. Da hun læste at en biskops vigtigste ansvar er ungdommen i wardet – ja, så troede hun på det. Da hun påpegede det overfor mig sagde jeg til hende at det troede jeg også. Så sagde hun: „Du opfører dig ikke som om det var det.”

„Hvad mener du?”

„Du gør aldrig noget sammen med de unge. Du interviewer dem aldrig. Du kommer aldrig til forprogrammet og når vi har møde, så interviewer du hele tiden voksne.”

En dag bankede søster McManaway på min dør og sagde: „Se her, biskop, jeg har en bog som du skal læse. Du behøver ikke at læse det hele, bare det jeg har understreget.” Det var en bog af ældste Vaughn Featherstone, den hed *A Generation of Excellence.*

Jeg læste først de understregede afsnit og derefter hele bogen. Den bog havde en stor virkning på mig og jeg er taknemmelig over at ældste Featherstone tog sig tid til at skrive den. Men hvad der er ligeså vigtigt: Jeg er taknemmelig mod søster McManaway fordi hun bekymrede sig tilstrækkeligt for de unge til at sige: „Biskop, du må læse denne bog.”

Jeg plejede at være hjemmelærer for

en sød ældre søster. Hun havde evnen til ligeud at fortælle én hvordan hun følte med hensyn til tingene. En aften fortalte jeg hende hvor meget hun betød for mig og at jeg elskede hende. Hun bragte mig ned på jorden da hun svarede: „Tale er billig.” Måske har jeg i min behandling af de unge også gjort mig skyldig i en del billig tale.

For det andet *benyt jeres præstedømmes udøvende komité samt hjælpeforeningen.*

Efterhånden som vi i biskoprådet har rettet vores opmærksomhed mere mod de unge, så er vores præstedømmes udøvende komités og hjælpeforeningens ansvar og indflydelsesområde blevet øget, især hvad angår ældsternes kvorumspræsident. Deres støtte har vist sig i 90% besøgs lærerindarbejde i de sidste 2 år og et hjemmelærerarbejde som stadig

er forbedret indtil det nu er nået op på 90%. Uden en sådan støtte vil vi ikke have været i stand til at give vores unge førsteprioritet.

For det tredje, *kald dygtige mennesker til de unges program.*

Det er blevet sagt at når du har organiseret et nyt ward så finder du først frem til den bedste mand du har og gør ham til din spejderleder. Vores spejderleder er en tidligere biskop. Vores præsident for unge mænd er en tidligere høringsmedlem. Alle lederne i vores organisation for unge mænd har udført fuldtidsmission og har allesammen en gyldig tempelanbefaling. Brødre, gå ikke på kompromis her. Jeg ved ikke hvor jeg skal sige at I kan gøre det, men gør det ikke her. Sørg for at bruge virkelig gode mennesker i jeres ungdomsprogrammer.

For det fjerde, *overse ikke primary.*

Lad endelig være med at overse jeres primary. Udvælg jeres ledere for pionererne med den samme omhu og varsomhed som I gør i Unge Mænds organisation.

Når jeres drenge bliver 12 år gamle er de allerede blevet introduceret til præstedømmet. Der er allerede blevet lagt et godt grundlag i spejderarbejdet gennem primarys spejderprogram, og de 11-årige spejdere har allerede gjort et stort fremskridt på vej mod deres spejderbelønning.

For det femte, *skab en tradition for at tage spejderbelønningen.*

Der er ikke noget der giver mere succes end succes. Traditionen for at blive spejder i vores ward går helt tilbage til den tid da vort ward blev organiseret. Det er en tradition som jeg med taknemmelighed har arvet.

Der er noget tilfredsstillende for sjæ-

len ved at se lærere og præster arbejde på at opnå deres spejdermærker. En af mine første assistenter i kvorummet gjorde sig fortjent til sin belønning lige før sin 18-års fødselsdag, men han nåede det. Det var vidunderligt. Jeg elsker at lægge min arm omkring dem ved deres æresmøder og gøre dem lidt forlegne ved at fortælle dem hvor gode de er. Det er det eneste tidspunkt hvor de virkelig lytter til mig.

For det sjette, *styrk jeres missionær-tradition.*

Listen over spejdere og missionærere er næsten den samme. Der findes dog yderligere navne, såsom ældste Doug Blincoe og søster Karen Baughman. De har hver især været medlem af kirken i mindre end halvandet år og de er nu begge på fuldtidsmission. Missionærarbejdets ånd kan gøre meget for at styrke jeres ungdomsprogrammer.

For det syvende, *gennemgå de forvaltninger der er blevet tildelt.*

Det er vigtigt at ungdomslederne har en mulighed for at rapportere over deres forvaltning. Personlige præstedømmeinterview gennemføres normalt af det medlem i biskoprådet, der er ansvarlig for pågældende klasse eller kvorum, men hvert kvartal vil jeg gerne sætte mig sammen med kvorums- og klassepræsidenterne og gennemgå deres forvaltning sammen med dem. Det giver mig en mulighed for at finde ud af hvad de laver og på samme tid styrke, opmuntre og oplære dem. Jeg kalder også præsidenter og jeg er den som indsætter dem.

For det ottende, *afhold regelmæssigt interview.*

En af de bedste måder for en biskop at lære sine unge mennesker at kende på er gennem interviewet. Hvert eneste ungt menneske er berettiget til to gode interview hvert år, ét af biskoppen og ét af det

medlem i biskoprådet, som er ansvarlig for den aldersgruppe. Hvert enkelt interview er af betydning. Det kan omhandle deres mål og deres udvikling, og man kan give den nødvendige vejledning.

Tøv ikke med at invitere dem som er inaktive. Jeg er blevet behageligt overra-

---

„Den store nøgle til aktivisering: Engager jer . . . og skab et personligt forhold til hver eneste af dem.”

---

sket en række gange. I virkeligheden så er adskillige årlige interview været det vigtige første skridt i aktiviseringsprocessen.

For det niende, *anspor de unge til at deltage i seminar.*

Jeg er overbevist om at seminar er det mest effektive redskab vi har til at bringe de unge til en forståelse af at Jesus er Kristus.

Når bror Mike kommer herop om et øjeblik for at tale – Mike, jeg ønsker at du skal vide hvor stolt jeg er over dig og hvor meget jeg nyder at arbejde sammen med dig. Han vil give jer et eksempel på nøglen til aktivisering. Den nøgle er at påvirke hjertet og nå den som har det vanskeligt, ved at udøve kærlighed, omsorg og tålmodighed – sommetider megen tålmodighed.

Der er mange elementer i denne store nøgle til aktivisering. Jeg har omtalt adskillige i aften, men ingen af disse ting vil i sig selv erstatte nøglen. Vi har haft

storslåede aktiviteter som vores cykeltur fra Kirtland til Dayton. I det omfang det var sikkert fulgte de den rute, som de hellige havde fulgt, da nogle af dem i 1834 flyttede fra Kirtland til Jackson County. Hver aften hørte drengene beretninger fra de helliges dagbøger. Efter at have cyklet omkring 80 km hver dag fik de en bedre forståelse for de første hellige.

På grund af denne oplevelse skete der en stor vækst. Betydningen af samarbejdet blev anerkendt i højere grad og vidnesbyrdene blev styrket, men det vigtigste ved denne tur var det fuldkomne engagement hos adskillige unge mænd som før havde stået i udkanten af kvorummets aktiviteter.

Vi har også gjort nogle usædvanlige ting. Vi havde to præster som simpelthen ikke kunne klare at komme ud af sengen søndag morgen. Det var meget vanskeligt for dem at komme til præstedømmemøde. Vi besluttede at hvis de ikke ville komme til præstedømmemøde så kunne mødet komme til dem. Da vi havde besluttet hvem af de 2 unge mænd vi skulle besøge først, kørte vi fra kirken hen til den førstes hjem.

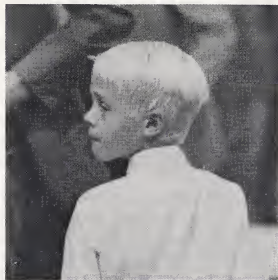
Jeg ønsker, brødre, at I skal vide at jeg var virkelig bekymret for hvordan fædrene i det hjem ville føle sig tilpas ved at vi alle kom hjem til ham klokken 8 om morgenen. Ja, da vi stod og ventede ved døren tænkte jeg at det nok ville have været meget bedre hvis jeg havde ringet til ham aftenen forinden og fortalt ham hvad vi ville gøre.

Det var drengens far, som åbnede døren, og vi forklarede formålet med vores besøg. Brødre, han kunne ikke have været mere imødekommende. Da vi gik ovenpå fandt vi vores bror sovende som kun en ung mand kan sove. Jeg

skal aldrig glemme hvor fuldkommen overrasket han var da han vågnede op og fandt os alle stående omkring sin seng. Nå, vi havde alletiders møde både med opretholdelser og afløsninger, en lektie og nogle afsluttende bemærkninger om genaktivisering.

Vi fandt ud af at vi havde ramt en temmelig effektiv aktiviseringsteknik. Vi besluttede også at benytte den næste uge på den anden unge mand. I løbet af ugen slap det ud hvad vi ville gøre, og næste søndag kunne jeg for første gang i min tid som biskop notere 100% tilstedeværelse hos kvorumsmedlemmerne ved præstedømmemødet. Jeg kan fortælle jer at én af disse to unge mænd nu udfører en fuldtidsmission og at den anden snart vil tage afsted.

Husser I den søster som jeg plejede at være hjemmelærer for? Hende som fortalte mig at tale er billig? Brødre, gør jer ikke skyldig i billig snak i forbindelse med jeres unge mænd. Engager jer, aktiviser dem og skab et personligt forhold til hver eneste af dem. Det er en stor nøgle til genaktivisering. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvordan vi fremmer genaktivisering

---

*Michael Nicholas
Beavercreek Ward, Dayton Ohio East Stav*

Da biskoppen besøgte mig hjemme var det at skulle tale ved en generalkonference slet ikke noget jeg tænkte på. Da biskoppen sagde at han skulle tale i 12 minutter bemærkede jeg at det ville være frygtindgydende. Så spurgte han om 6 minutter lød bedre og jeg sagde at det ville være meget bedre. Derpå fortalte biskoppen mig at det var præcis så længe som jeg skulle tale. Jeg måbøde, jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige, men jeg er taknemmelig for lejligheden til at tale i aften.

Jeg vil fortælle jer lidt om mig selv, min biskop og min kvorumsvejleder og nogle af de ting som vi prøver at gøre for at fremme genaktiviseringen i vore aronske præstedømmekvorummer.

For det første så er min biskop en temmelig travlt optaget mand, men jeg glæder mig over den tid som han er i stand til at tilbringe sammen med mig, og især vore interview. Han deltager også i vores kvorumsaktiviteter.

Jeg er lykkelig over at biskop Pingel tager sig tid til og anstrenger sig for at

vælge gode vejledere, som for eksempel broder Connell.

Broder Connell, der for nylig blev omvendt til kirken, blev kaldet til at være kvorumsvejleder for lærernes kvorum. Jeg var 14 år gammel og nyt medlem i kvorummet. Jeg blev kaldet som præsident for kvorummet, selv om jeg havde stort besvær med at lære at kontrollere mit temperament.

De unge mænd i wardet tog på en tur for at udforske en hule i Indiana ca. 350 km hjemmefra. Turen foregik i det kølige oktobervejr. Der var noget jeg blev meget gal over og sagde at jeg nu ville gå hjem. Jeg begyndte på min lange rejse. Efter at have gået et kort stykke, kørte alle bilerne i vores gruppe forbi mig, og de ikke så meget som satte tempoet ned. Jeg måbøde og tænkte: „Åh nej, nu efterlader de mig.” Så vendte jeg mig om og så broder Connell der kom gående bagefter mig. Jeg skammede mig og blev forlegen. Jeg standsede og ventede på at han skulle nå op til mig. Han fortalte mig at han ikke ville lade mig gå hjem alene og at han ville

slutte sig til mig. Vi gik ca. 8 km. Broder Connell hjalp mig til at forstå mine følelser og med at bringe dem i orden. Efter forudgående aftale vendte én af bilerne tilbage og samlede os op. Det var begyndelsen til et stort venskab mellem broder Connell og mig. I den tid broder Connell var min vejleder hjalp han mig til at styre mit temperament og benytte min energi på en konstruktiv måde. Han bad mig komme hjem til sig og hjælpe med at lægge et nyt tag på sit hus. Han lod mig passe sine børn. Broder Connell hjalp mig med at lære mere om evangeliet og hvordan man tager sig af andre mennesker.

I et af vores præsidentskabsmøder nævnte broder Connell den kendsgerning at vi havde et inaktivt medlem og han spurgte hvad vi skulle gøre for at få genaktiviseret ham. Vi besluttede at invitere ham med på vores næste hule-tur. Mike modtog invitationen og vi havde det sjovt sammen. Vi inviterede også Mike til adskillige andre aktiviteter. Han kunne bedst lide udendørsaktiviteterne, og Mike er siden flyttet til Californien og jeg håber at han nu lytter.

I sommer bragte vores diakonernes kvorum to medlemmer tilbage til fuld kvorumsaktivitet og introducerede kirken for 3 ikke-medlemmer. Kvorummet tog på en 435 km lang cykeltur fra Kirtland til Dayton og fulgte den vej som Zions lejr havde fulgt. Diakonerne og vejlederne og biskoppen og mange af forældrene kørte en lørdag til Kirtland. De gik i kirke og besøgte de kirkehistoriske steder den næste dag. Den aften afholdt de en fireside. Mandag begyndte de at cykle. Det tog dem en uge at cykle til Dayton. De overnattede på lejrpladser, cyklede i regnen og kæmpede med trafikken. Det bedste ved turen var at én

af drengene, som var handicappet, fulgte helt og holdent med resten af gruppen.

I vores ward har vi tidlig-morgen-seminar. Jeg må op kvart over fem hver morgen, og det betyder at jeg må tilstrækkelig tidligt i seng så jeg kan undgå at falde i søvn i skolen. Vi har

---

„Det aronske præstedømmes program virker. Det har virket i mit liv og jeg har set det fungere i andre unge mænds liv.”

---

også en læseklub som hjælper mig til at læse i skrifterne og til at lære mere om kirken og om dens profeter. Jeg er én ud af to mormoner blandt 750 mennesker på mit gymnasium. Den daglige kontakt med andre unge fra wardet til seminar hjælper mig til at fastholde mine standarder. Det at jeg er med i seminarets præsidentskab og i kvorumspræsidentskabet hjælper mig med at lære at lede møder. Seminar, kvorumsaktiviteter, kvorumsvejledere og biskopper har hjulpet mig med at lære at styre mit temperament og benytte min overskydende energi på en konstruktiv måde. Det vil altsammen hjælpe mig når jeg udfører en mission, når jeg bliver gift og når jeg bliver far.

Jeg ved at det aronske præstedømmes og Unge Mænds programmer virker. Det har virket i mit liv og jeg har set det fungere i andre unge mænds liv. Jeg siger disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bring nyt liv til det aronske præstedømme

---

*Ældste Robert L. Backman
De halvfjerds' første Kvorum*

Præsident Kimball har erklæret: „Når vi levendegør det aronske præstedømmes kvorummer og vækker det melkise-dekske præstedømmes kvorummer vil det helt afgjort påvirke alle andre programmer i kirken.”

Hvordan kan vi levendegøre det aronske præstedømmes kvorummer?

Tænk i første omgang på kvorummet selv som kilde hertil.

Hver eneste præstedømmebærer besidder et helligt privilegium ved at tilhøre et kvorum og retten til aktivitet i dette kvorum. Vi har ingen ret til at nægte præstedømmebæreren denne ære. Alligevel gør vi det når vi ikke rækker ud for at involvere ham.

Når vi overvejer de formål der findes for præstedømmekvorummernes organisation nemlig for at tilvejebringe et broderskab, en tjenesteenhed og en skole, hvor man kan lære om evangeliets principper, samt på de ansvar vi har som præstedømmebærere, så vil det være godt at vi spørger os selv: „Er vores

kvorum ordentligt organiseret og fungerer det ordentligt?”

Findes der et præsidentskab, der er undervist i deres pligter, og som er klar over deres ansvar for at lede alle de unge mænd i deres aldersgruppe? Afholdes der et ugentligt præsidentskabsmøde for at planlægge og gennemføre et meningsfyldt program for kvorummets aktiviteter?

Kvorumsvejledning for Det Aronske Præstedømmes Kvorummer er blevet udgivet for at tilvejebringe undervisningsmateriale for kvorumspræsidentskabet og deres vejleder. Kvorumsvejlederne bør undervise i de 10 oplæringslektier i kvorumsvejledningen som en del af kvorumspræsidentskabsmøderne, der bør afholdes ugentligt.

Når præsidentskabet lærer om deres pligter vil de inddrage kvorummets medlemmer i planlægningen og iværksættelsen af kvorummets programmer herunder genaktivisering af dem som har behov for særlig opmærksomhed. Dette

vil ske ved at de aktive kvorumsmedlemmer anvender et positivt gruppepres og omgiver de inaktive med deres beskyttende kærlighed og omsorg.

For at hjælpe med i aktiveringsprocessen kan kvorumspræsidentskabet tildele særlige kvorumsmedlemmer den opgave at gøre sig til ven med hver af de inaktive unge mænd på en særlig måde, samt give dem til opgave at give rapport over udviklingen af deres opgave. Et klogt kvorumspræsidentskab vil planlægge aktiviteter som appellerer til alle i kvorummet.

Kvorumspræsidentskabet vil personligt besøge alle de unge mænd i kvorumsalderen i hjemmet.

„Mark Petersen blev ordineret til diakon i marts måned. Da familien vendte tilbage fra kirken, ringede telefonen. Det var diakonernes præsident som bad om en aftale, således at kvorumspræsidentskabet for diakonerne kunne besøge Mark og hans forældre. Der blev aftalt et tidspunkt og præcis på det aftalte klokkeslet ringede det på døren. Præsidentskabets medlemmer stod på verandaen i deres habit, hvide skjorter og slips og hver med deres skrifter.

De satte sig ned med Mark og hans forældre og indledte med bøn og gav derefter en dagsorden til alle der var til stede.

Kvorumspræsidenten åbnede derpå skrifterne og lod Mark og hans far læse de skriftsteder som taler om det aronske præstedømmes magt, hvad det er og hvilke særlige pligter en diakon har.

Kvorumspræsidenten talte derpå om Marks særlige ansvar og pligter: Hvordan han skulle klæde sig, hvordan han skulle omdele nadveren, virke som en budbringer og indsamle fasteofferydel-

ser. Derpå spurgte de Mark om han havde nogle spørgsmål.

Til sidst i deres besøg bød de ham velkommen i kvorummet og tilbød at hjælpe ham når som helst han havde behov for det.

Da de gik kikkede Mark med store øjne. Så sagde han til sin far: „De var vel nok ærefrygtindgydende!”

Åh, måtte hvert eneste aronske præstedømmekvorum være et kongeligt broderskab hvor hvert enkelt medlem kan sige: „Jeg har sande brødre som bekymrer sig for mig, som vil beskytte mig og støtte mig og som tænker tilstrækkeligt på mig til at vejlede mig.”

„Udvælg 3 kvorumsmedlemmer som nu er inaktive. Hvis kvorummet er lille, så udvælg 3 ikke-medlemmer som I vil koncentrere jeres anstrengelser om.”

For det andet, tænk på hvilke mirakler den rette mand, der fungerer som vejleder, kan udføre for bærerne af det aronske præstedømme.

Vi har erfaret at naturen og kvaliteten af en ung mands forhold til sin vejleder i det aronske præstedømme er en meget magtfuld forudsigtelse af mange af de resultater som vi ønsker i den unge mands liv. Dette forhold bliver i stigende grad betydningsfuldt når de unge mænd forfremmes i præstedømmet. Det er i

virkeligheden den bedste forudsigelse af de virkelige religiøse følelser og oplevelser hos unge mænd i præstealderen.

Hvor afgørende er det ikke at vælge en vejleder, som kan være et forbillede for vore unge mænd, når de begynder at hævde deres uafhængighed i forhold til far og familien.

Vores unge mænd vil næsten med det samme reagere positivt overfor en mand, som virkelig beviser, at han bryder sig om dem. Men han må få lov at blive i sin opgave tilstrækkelig længe til at opbygge et personligt forhold til de unge mænd, således at han kan opnå deres tillid og således at han i sandhed kan gøre dem til sine venner.

Vejlederne behøver også at blive oplært for at blive effektive.

Her sørger *Kvorumsvejledning for Det Aronske Præstedømmes Kvorummer* for oplysning, undervisningsmateriale og en plan for en sådan oplæring, som skal gives af biskoprådet. Vil I sørge for at dette sker?

For det tredje, har Herren kaldet biskoppen til at være præsident for det aronske præstedømme. Præsident Kimball har mindet biskopperne om at dette er deres første og vigtigste ansvar. Alle bærere af det aronske præstedømme bør vide at Herren har udpeget biskoppen som deres mester og eksempel, og at de hver især trygt kan følge biskoppens eksempel i enhver aktivitet i livet.

Som præsident for det aronske præstedømme har biskoppen ansvar for personligt at være opmærksom på hver eneste bærer af det aronske præstedømme. Ingen ung mand i wardet bør nogen sinde føle at han går ene omkring, at han er uønsket eller at der ikke er behov for ham. Han bør altid vide at biskoppen er hans medtjener, at man kan tale med

ham, at han har medfølelse, at man kan betro sig til ham og at han er hans forsvarer.

Det er ikke nok for biskoppen blot at mødes med det aronske præstedømme i kirken. Det er nødvendigt at biskopperne træder ned fra forhøjningen, tager slipset af og lærer deres aronske præstedømme at kende i livets virkelige situationer.

Jeg har en nær ven som tjente som en meget succesrig biskop. Mens han var biskop bad stavspræsidenten en dreng og en pige fra hvert eneste ward om at komme og fortælle ham om deres forhold til deres biskop. I løbet af samtalen spurgte stavspræsidenten: „Hvis du fik et meget alvorligt problem i livet ville du så tale med din biskop om det?“ De fleste unge svarede at det ville de ikke. Og da han spurgte hvorfor, overraskede deres svar ham. De sagde: „Vores biskop virker alt for retfærdig.“ Til min vens ære så svarede hans unge: „Ikke vores biskop.“

Biskoppens mest positive påvirkning af de unge sker ved uformelle omstændigheder under aktiviteter, spejderarbejde, tjenesteprojekter og sportskonkurrencer. I livets virkelige forhold hvor de lærer ham at kende som et menneske.

Ved en lejr, der for nylig blev planlagt og ledet af stavens og wardets præstedømmeledere, spurgte jeg en ung mand hvad han mente om sine ledere. Han svarede: „Jeg har altid følt mig bange når jeg har været i nærheden af stavspræsidenter og biskopper. Af én eller anden årsag føler jeg altid at jeg bliver interviewet. Men det at være på lejr sammen med dem har hjulpet mig til at blive venner med dem. Næste gang jeg skal have et interview, så har vi minder vi kan tale om sammen.“

Læg mærke til at Herren kaldte biskoppen til personligt at tjene som præsident for præsternes kvorum. I kraft af dette præsidentskab holder biskoppen nøglerne til dette embede, som ikke kan delegeres til nogen anden. Herren kræver at biskoppen bliver ven med hver enkelt præst, at han er følsom overfor både personlige og gruppemæssige behov til alle tider, samt at der eksisterer en følelse af broderskab og fællesskab mellem ham og hans præster. Ingen præst vil nogen sinde fare vild hvis biskoppen gennem udøvelsen af sine præsidentskabsnøgler har hjulpet ham til at holde fast ved lærdommene og kirkens standarder og ordinanser.

Præsident David O. McKay brugte ord omhyggeligt udvalgt for at lade en biskop forstå betydningen af hans kaldelse og udnævnelse som præsident for

præsternes kvorum: „Biskop, hvad andet er dit præstekvorum end en mulighed for dig, som præsident for det kvorum, til at samle disse unge mænd omkring dig som din livvagt, unge mænd som hungre efter den samværets atmosfære i wardet og som du kan lede på ærens, tillidens og troens stier?”

Biskopper, vær venlig at interviewe hver eneste præst mindst to gange om året, og hver eneste diakon og lærer mindst én gang om året, vedrørende deres værdighed og åndelige udvikling. Hjælp dem med at sætte sig mål, hjælp dem med at blive undervist i og forstå det melkisedekske præstedømmes ed og pagt og hjælp dem med at forberede sig til en mission og til et tempelægteskab. Omfat de inaktive drenge i disse interview og udfordr dem til at deltage aktivt i kvorummet. Sørg for at jeres rådgivere interviewer disse diakoner og lærere mindst én gang om året.

Gør disse interview personlige. Gør dem meningsfyldte. Vis at I bryder jer om dem. Disse muligheder for at tale sammen, menneske til menneske, hjerte til hjerte, er uvurderlige i forbindelse med vejledningen af vores unge mænd.

Vi er så ivrige efter at få jer til at øve jeres store indflydelse på de unge mennesker, og vi kan love jer at I vil præge dem for evigt hvis I viser jeres kærlighed til dem.

For det fjerde, det aronske præstedømmes kvorumsprogram bør ikke alene tilvejebringe muligheder for at lære kirkens lærdomme at kende i klasseværelset, men også for at omsætte lærdommene til virkelige oplevelser hele livet, gennem velbalancerede aktiviteter der alle har et præstedømmeformål. *Kvorumsvejledning for Det Aronske Præstedømmes Kvorummer* fortæller os hvor-

dan vi effektivt kan planlægge succesrige oplevelser.

Alle de unge mænds aktiviteter bør udgå fra kvorummet, ledes af kvorummet og planlægges af kvorummet.

Det er vigtigt at sådanne aktiviteter afholdes regelmæssigt. Vores håndbøger i kirken anmoder hvert kvorum om at have en ugentlig aktivitet på en anden dag end søndag. Mindst én gang om måneden bør der afholdes en fællesaktivitet med Unge Piger. Når disse vejledninger følges dannes der gode vaner, men hvor aktiviteterne afholdes sporadisk eller efter behov, vil den nødvendige kontinuitet for programmets succes mangle. Planlæg god tid i forvejen, mindst tre måneder, men helst 1 år i forvejen. Omhyggelig fastsættelse af aktiviteterne og passende planlægning vil give tid til at få tingene gjort ordentligt og virke tiltrækkende på vore unge mennesker.

Når man tager de mange interesser, færdigheder og personligheder hos vores unge mænd i betragtning, så er det bydende nødvendigt at I anvender alle til rådighed værende ressourcer for at nå ud til hver eneste dreng.

Blandt disse ressourcer frembyder spejderarbejdet et program som vi kan benytte for at holde vore unge mænd til kirken. Det appellerer til drenge. Måden hvorved man opnår de højeste belønninger indenfor spejderbevægelsen hjælper en ung mand med at sætte sig værdige mål og derefter virkeliggøre dem. Af én eller anden årsag er der en direkte sammenhæng mellem de unge mænd som opnår Pligt mod Gud – belønningen og de som udfører en mission.

I en områdelejr i Arizona her i sommer blev der afholdt en spejderbanket for at ære 1150 af disse spejdere. Under

banketten forpligtede hver eneste spejder sig til at udføre en mission.

Spejderarbejdets lejrture, vandreture og spænding er strålende muligheder for vore unge mænd til at tage del i en mandfolkeoplevelse sammen med mænd og opbygge et sundt forhold mellem unge og voksne ledere, noget som alt for sjældent sker i dag. Det at blive mand handler om mere end blot at blive ældre. Det omfatter at sætte den unge mands mandighed på prøve, prøve sit mod, udfordre verden og vise at han kan opnå mere end han troede muligt. Det opbygger karakteren og mandigheden.

En lille spejder begyndte på en 80 km lang vandretur i bjergene, nedtynget af en rygsæk, som han næsten ikke kunne løfte. Mens han kæmpede sig opad tænkte han mange gange på at give op, men alligevel blev han ved og fuldførte vandreturen. Da han var nået til vejs ende stod han foran et indrammet kort over området, pegede på det spor han havde fulgt og råbte: „Jeg vandt over dig!”

Hvor mange unge mænd er ikke blevet omvendt til kirken gennem sportskonkurrencer, og hvor mange flere er ikke blevet reddet fra inaktivitet gennem vore wardsprogrammer? Når vore unge mænd vokser op fortæller de os at holdsport er den mest populære aktivitet i kirken. Det betyder ikke basketball uden nogen form for ledelse på aktivtetsaftenen. Sportsprogrammet kan være lige så omfattende som de unge mænds interesser: basketball, softball, volleyball, fodbold, brydning, boksning, cykling, svømning og loppespil. Gennem sport kan vi appellere til de mest inaktive unge mænd og på den samme tid opbygge en broderskabsånd når

kvorummets medlemmer lærer at konkurrere som et hold.

Nogle unge mænd følger en anden vej. De isoleres ofte fra gruppen fordi de måske ikke kan lide de fysiske aktiviteter som de fleste kan. Jeg husker en ung mand der ikke var meget sportsmand, men som var virkelig strålende på scenen. Vi kunne ved skuespillene og roadshow i vores ward altid regne med en pragtpræsentation fra Mike.

Senere i sin ungdom ledede han en optræden i wardet. I dag underviser han i dramatik på et stort universitet og er et trofast medlem af kirken. Hvor let kunne vi ikke have mistet ham, hvis vi ikke havde haft mulighed for at være noget og vise hvor dygtig han var til noget. Vores kulturliv er blevet tilsidesat i de seneste år, ikke med vilje, men da stavene og wardene fik frihed til at vælge

deres aktiviteter i stedet for at blive dikteret fra kirkens hovedsæde – hvad der er blevet nødvendiggjort af kirkens verdensomspændende vækst – anså nogle det for et signal til at de kulturelle kunstarter ikke længere skulle fremmes. Aktivitetskomiteer i ward og stav skal hjælpe vore biskopråd, kvorummer og Unge Pigers klasser med at gennemføre de kulturelle aktiviteter som biskoprådets ungdomskomiteé planlægger: musik, dramatik, tale og dans. Disse ting er igen så omfattende som de unges interesser og udgør en virkelig ressource til fremme af aktiviteten og broderskabet i det aronske præstedømmes kvorummer.

Giv vore unge mænd mulighed for at anstrenge sig for at yde noget. Alt for ofte underholder vi kun og efterlader vore unge mænd i rollen som tilskuere. De vil vokse i det omfang de involveres og de vil udvikle kærlighed til deres næste på samme tid som de glemmer deres egne svagheder og mangler når de tjener. Jo tidligere vore unge mænd opnår erfaringer med meningsfulde tjenesteydelser, jo tidligere vil de forstå deres præstedømmeansvar og deres egen evne til i sandhed at være deres brors vogter og jo tidligere vil de opdage nøglen til varig lykke. Gennem tjenestegerninger kan ethvert kvorumsmedlem vide at der er behov for ham. Selv den mest inaktive vil reagere positivt på en indbydelse til at velsigne en andens liv.

Alle disse aktiviteter kan tilvejebringe en sund atmosfære hvori gode forhold kan fasttømmes. Er det vigtigt? Præsident David O. McKay har givet os denne påmindelse: „Åndeligheden i et ward vil stå i rimeligt forhold til de unges aktivitet i et ward.”

Jeg bliver nødt til at omtale omkostningerne. Vores præsiderende brødre

har instrueret os i at være meget omhyggelige med hvordan vi anvender de helliges penge. Vi, der har med de unge at gøre, erkender at en stor del af stavenes og wardenes budgetter, og mange af de udgifter som kirkens familier må betale i forbindelse med kirken, har forbindelse til ungdomsaktiviteterne såsom sport, spejderarbejde, dans, skuespil og ungdomskonferencer. Det koster alt sammen penge.

Og dog var det aldrig meningen at vi skulle afskaffe ungdommens aktiviteter. Hvis vi gør det vil der ske en tragisk fejltagelse. Præsident Gordon B. Hinkley har talt om dette emne ved general-konferencen og sagte: „Vi skal ikke være oversparsommelige. Vi bør være kloge.” Jeg beder jer indtrængende om at afveje værdien af en ung mand overfor hver

krone som bruges: udvis god dømmekraft.

Det er ikke nødvendigt at bruge mange penge for at imødekomme vore unges behov. For at være spændende behøver en tur ikke at være eksotisk og dyr. Spændende ting kan ske tæt ved hjemmet når de planlægges godt. Ungdomskonferencer behøver ikke at afholdes langt borte for at opfylde formålet. Og hvad er der i vejen med at lade vore unge mænd tjene til deres spejderarbejde, sport og andre programmer? De vil lære nogle værdifulde lektier om livets virkelige realiteter når de gør dette.

Lige før sin død kom ældste Dilworth Young til Unge Mænds hovedbestyrelse og fortalte os om farene ved at give drenge alt. Foran os udbredte han mønstre og tegninger til at lave telte, rygsække, soveposer, ildsteder og køkkenredskaber. Derpå talte han om den stolthed og vækst som hans unge mænd oplevede, mens de glædede sig ved at lave deres egne ting.

Når vi benytter alle de til rådighed værende ressourcer for at levedegøre det aronske præstedømmes kvorum vil vi med succes nå ud til vore unge mænd. Vi vil endvidere vække det melkisedekske præstedømmes kvorum når disse stærke og trofaste unge mænd bliver gamle nok til at påtage sig det melkisedekske præstedømmes ed og pagt, og medbringer deres tro, hengivenhed og loyalitet til ældsternes kvorum. Alle kirkens programmer vil på en god måde blive påvirket heraf.

Som præsidentskab for Unge Mænd i kirken udfordrer vi jer stavspræsidenter, biskopper, vejledere og voksne ledere samt kvorumspræsidenter og kvorumsmedlemmer: Udvælg 3 kvorumsmedlemmer som nu er inaktive. Hvis kvo-

rummet er lille så udvælg 3 ikke-medlemmer som I vil koncentrere jeres anstrengelser om. Benyt enhver hjælpekilde der er til rådighed for at aktivisere, omvende og involvere disse 3 unge mænd i løbet af det næste år – det er kun én hver fjerde måned. 3 unge mænd pr. kvorum til næste år? Det lyder måske ikke af meget for jer, men på kirkeplan vil der komme op imod 100 000 unge og blive aktive deltagere i kvorummet, mennesker som nu famler i mørket uden kvorummet.

Da jeg blev kaldet til at være præsidet for kirkens unge mænd fik jeg den „udfordring at tilvejebringe et program

som vil forberede denne generations unge til at møde Frelseren når han kommer”. Jeg videregiver denne udfordring til alle jer voksne ledere og unge mænd, idet jeg bærer mit vidnesbyrd om at denne generations unge er en kongelig generation som har meget specielle ting at udføre. Må Gud hjælpe os alle til at give den tid, opmærksomhed og ømhed, kærlighed og omsorg, som vi nødvendigvis må give for at forberede disse ædle unge mænd til de rige oplevelser og enestående missioner, der ligger foran dem. Det beder jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Forbered din søns hjerte

Ældste H. Burke Peterson
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Mine brødre i præstedømmet, som en indledning til min tale i aften vil jeg gerne fortælle jer om en stor lærerig oplevelse jeg havde for nogle få år siden i en taxa fra Washington D.C. centrum til Dulles lufthavn. Som I måske ved så er det ikke en kort tur og derfor hengav jeg

mig i en temmelig langvarig samtale med chaufføren.

Jeg lærte en uforglemmelig lektie af denne neger. Han var stor og kraftig. Han vejede mindst 120 kg. Han var far til 3 sønner og hans ældste var 14 år gammel. Denne far var fastansat i post-

væsenet og for at supplere sin indkomst kørte han taxi om eftermiddagen, efter at have afsluttet sin postrunde. Han sagde: „Men jeg kommer altid hjem hver aften til aftensmad.”

Jeg sagde: „Din hustru må være en strålende kok.”

Han sagde: „Det er hun.” Men det var ikke hovedårsagen til at han kom hjem på det tidspunkt. Han kunne have spist senere. Han sagde: „Årsagen til at jeg kommer tidligt hjem er for at være sammen med mine drenge. Min 14-årige søn er næsten lige så høj som jeg. Om nogle få år vil jeg ikke længere være i stand til at klare ham fysisk. Når den tid kommer, så ved jeg at han kun vil være lydig hvis han kender min kærlighed og respekt for ham, og også selv nærer kærlighed og respekt for mig. Derfor spiller vi bold eller laver lektier sammen hver aften, eller jeg lytter bare til ham mens han fortæller om sin dag. Der er tidspunkter hvor det at tilbringe tid sammen med en dreng er mere vigtigt end penge eller det som penge kan købe.”

Jeg har for nylig tænkt over at det eksempel som vi viser vil afspejle sig i vore børns opførsel og levevis – det være sig godt eller dårligt. Jeg bekymrer mig for hvad der går gennem hovedet på en dreng når han hører far skændes med eller tale uvenligt til mor eller på nogen måde misbruge hende. Jeg spekulerer over hvad han sætter som sine normer når far går på jagt om søndagen, arbejder hårdt i haven eller handler på sabbaten. Efterlades der et varigt indtryk i en drengs hjerte når han hører sin far kritisere biskoppen, hjemmelærerne eller søndagsskolelæreren, eller måske endog profeten? Hvor ringe det end må synes har det så alligevel en virkning?

Jeg tænker på hvilken respekt en 14-årig bærer af det aronske præstedømme vil få for loven når far kører 60 km i timen hvor der er en 40 km hastighedsbegrænsning eller 110 når man må køre 80. Findes der uærlige gerninger, der er så små at de kan undslippe en drengs blik? Er det muligt at hvis en dreng hører sin far sværge eller bande, at han så vil vokse op med at tro at det er kendetegnet på sand mandighed eller på en bærer af det melkisedekske præstedømme?

Jeg tror at en søn, på trods af den manglende logik i efterlevelsen af præstedømmets standarder, normalt stadig vil elske sin far og mene at han er den bedste. På grund af disse følelser ønsker sønnen måske at være ligesom ham. Med disse tanker i mit hovede har jeg derpå tænkt: Hvilken respekt vil drengen have for præstedømmet, for myndighed og overfor lydighed? Hvilke chancer har drengen for at udvikle tro, vidnesbyrd, hengivenhed og en urokkelig tro på sine præstedømmeledere og hvad de står for, hvis hans far bliver ved med at udsende de forkerte signaler?

Der findes et tidspunkt i næsten enhver drengs liv hvor hans far ikke kan gøre noget forkert og hvor sønnen ønsker at være ligesom sin far. Heri ligger tragedien. Selv når en far sætter et dårligt eksempel, selv når han er forkert på den, så er han stadig for sin søn den store, „fordi han er far”.

Vil det overraske jer at vide at i de fleste tilfælde kommer trofaste sønner fra trofaste fædre og troløse og vankelmødige sønner fra troløse og vankelmødige fædre? Vi er taknemmelige over at der blandt den store hær af trofaste og omvendte findes undtagelse fra reglen, men chancerne for at sønnen følger sin fars eksempel er overvældende store.

Det er somme tider svært at tro på at sønner virkelig er en velsignelse fra Himlen når din 6-årige søn hælder din bedste aftershave i hundens badevand eller din 12-årige søn bruger dine 3 nye slips som et reb til at lære sine spejderk-nob med eller når din 18-årige kommer hjem fra sin første tur i byen med en pige, med en ny bule i kofangeren og ganske enkelt siger: „Far, jeg ved ikke hvad der skete.” Jeg skal forsøge at hjælpe jer til at forstå at børn i virkeligheden er en velsignelse og at I har et guddommeligt ansvar overfor dem. Jeg håber at jeg kan give jer nogle forslag, således at I kan klare det.

Eftersom tro, vidnesbyrd og lydighed er af lige så stor betydning som profeterne siger at de er, så bør vi måske tænke over det mønster, som vi følger, når vi prøver på at hjælpe vore sønner til at opnå den overbevisning som vi så oprigtigt ønsker for dem. I den henseende vil det være godt for os at huske på at netop fordi handlefrihed er så grundlæggende et evangelisk princip, så må vi forstå at vi ikke kan tvinge et andet menneske til at tro i sit hjerte. Vi kan ikke fremtvinge tro, vidnesbyrd og lydighed. Vi kan *lede* en anden til at tro, men vi kan ikke *presse* et andet menneske til at tro.

En af mine helte og en stor missionær i Mormons Bog, forstod og efterlevede dette evige princip. Ammon havde en enestående succes. Blandt meget andet så var Helamans 2000 sønner et resultat af hans anstrengelser. Han belærte om at før omvendelsen kommer, før man tror på sandhedens ord, så må ens hjerte være forberedt til at modtage budskabet. Der er således mange ting som en far kan gøre for at fremme sønnens omvendelsesproces. De fædre som vil huske samt

selv efterleve nogle vigtige principper vil forårsage at holdninger ændres og barrierer mellem far og søn nedbrydes. Lad os overveje måder hvorpå vi som fædre kan forberede vore børns hjerter til at tro på vore ord.

Husk for det første eksemplets virkning, brødre. Mens vi tænker på dem som betragter os, så lad os huske at magt i præstedømmet, magt til at velsigne, vejlede, undervise, tilgive, glemme og til at give positiv vejledning til en familie, til en søn kommer gennem retfærdighed. Den håndspålggelse, som vi alle har modtaget, er ikke nok. Magt i præstedømmet kommer til dem som er forberedt på at modtage den som et resultat af den retfærdige måde de lever på.

Lad os i aften begynde at udrydde de små inkonsekvenser som vi alle har i den måde vi lever på. Lad os forny renselses-

processen hvad end det betyder for hver enkelt af os. Hvis vore ord ikke er i overensstemmelse med vore gerninger, så vil de aldrig blive hørt gennem den larm som vore gerninger laver.

For det andet, så er en drengs hjerte bedre forberedt til at tro hvis han har en far der lytter. Hvordan ville jeg ønske min far var hvis jeg var dreng? Jeg vil nok ønske at han ikke prædikede så meget for mig, men at han snarere lyttede noget mere til mig. Mange fædre bruger for megen tid til at prædike og ikke tilstrækkelig tid til at undervise. Somme tider sker der store ting i en dreng, når hans far lytter til ham. Han begynder at tro at han er noget specielt, at han ikke blot er en hvilken som helst 12-årig eller 16-årig dreng. Hans selvtillid vokser. Et af de skrigende behov vi har er unge mænd som har en værdig selvtillid. Det er disse som effektivt opbygger riget. Hvem taler mest i en far-søn samtale? En succesrig far sagde: „Fædre må lytte mere og tale mindre til deres sønner.”

En drengs hjerte forberedes endvidere til at høre når faderen tilbringer tid sammen med sønnen alene. Jeg har allerede fortalt jer om taxichaufføren i Washington D.C. Ældste Richard L. Evans kom engang med en meget betydningsfuld tanke. Han sagde: „Alle ting må prioriteres efter deres vigtighed . . . og én af vores mest påtrængende muligheder er at reagere positivt overfor børn når de oprigtigt spørger, for husk de spørger ikke *altid*, de er ikke *altid* til at undervise og de vil ikke *altid* lytte. Vi må ofte tage dem på *deres* betingelser, når *de* har tid og ikke *altid* på *vore* betingelser og når *vi* har tid. Men hvis vi reagerer positivt overfor dem, med oprigtig opmærksomhed og omsorg, så vil de

sandsynligvis vedblive at komme til os og spørge. Og hvis de ved at de kan stole på os med deres trivielle spørgsmål, så vil de måske senere stole på os i forbindelse med større spørgsmål.” [*Thoughts for One Hundred Days*, 5 bind, Salt Lake City: Publishers Press, 1972, 5:114-15].

Der findes en anden måde at forberede en drengs hjerte på og det er at have en far som ikke kritiserer, hvad enten det er drengen selv, kirkens ledere, lærere, naboer eller sin egen hustru. Ja, især drengens mor. Der findes kun få ting som en far kan give sin søn, der har lige så stor værdi som det at sønnen ved at far er forelsket i mor. Det kræver ikke meget af en mand at kritisere en anden. Det er let at finde fejl. Det kræver en virkelig discipel af Mesteren til at overse svagheder som vi alle har og finde de guldtråde som der altid er.

„Lad os forny vor personlige omvendelsesproces, så vi kan være en styrke og ikke en hindring for dem som vi elsker mest.”

En dreng har behov for en tålmodig far, en far som ikke let bliver vred, en far som hurtigt tilgiver, en far som kan huske at han også engang var en dreng og ikke forventer at hans søn opfører sig som en voksen i miniformat.

For nylig var en ung familie på 4 ude at spise på en restaurant en lørdag aften.

Der var far og mor og to drenge i alderen 6 og 10 år. Den 6-årige lavede en fejl. Faderen var meget streng overfor ham og puffede til ham, mens han irettesatte ham. Under hele resten af måltidet blev der kun talt lidt ved deres bord selv om der var feriestemning ved de fleste af de andre borde. Hver gang den lille dreng tog en bid kikkede han hen på sin far for at se om han havde vakt hans uvilje. Drengen så bekymret og bange ud og var alvorlig i en grad som var unaturlig for et barn.

En dreng har behov for en far som vil irettesætte ham når det er nødvendigt, men en far som derudover vil elske ham, synes om ham og acceptere ham, uanset hvad han har gjort. Ja, en far som kan behandle en teenager som en voksen uden at forvente at han opfører sig som en sådan. Det kræver virkelig noget af en far at se bort fra drengestregene og se den potentielle mandighed ja, hvad der er endnu vigtigere at faderen får et glimt af evigheden.

I *Elbert Hubbards Scrapbook* læser vi denne klassiker:

„Det sted hvor man i sandhed kan bedømme en mand er ikke i det mørkeste øjeblik eller når han beder uforstyrret, ej heller i marken, men i hans eget hjem. Der lægger han sin maske og man kan her lære om han er en lille djævel eller en engel, en sjoer eller en konge, en helt eller en fupmager. Jeg er ligeglad hvad verden siger om ham, hvadenten den udråber ham som chef eller smider rådne æg efter ham. Jeg er ligeglad med hans omdømme eller religion: hvis hans børn frygter når far kommer hjem og hans bedre halvdel føler at hun må bide i det sure æble hver gang hun skal bede om 50 kr., så er han en bedrager af 1. rang, selv om han beder morgen og aften indtil han er sort i hovedet . . . men hvis hans børn løber hen til hoveddøren for at møde ham, og kærlighedens solskin oplyser hustruens ansigt hver gang hun hører hans fodtrin, så kan du være sikker på at han er ren, for hans hjem er en himmel . . . jeg kan tilgive det menneske meget som hellere vil få mænd til at bande end kvinder til at græde, som hellere vil pådrage sig hele verdens had end sin hustrus foragt, ja, som hellere vil fremkalde vrede i en konges øjne end frygt hos et barn.” [W. C. Brann, „A Man’s Real Measure”, i *Elbert Hubbard’s Scrapbook*, N. Y.: Wm. H. Wise & Co., 1923, s. 16].

Brødre, jeg vidner for jer at præstedømmet er guddommeligt. Vi har modtaget det for at velsigne andre såvel som os selv. Må vi huske betydningen af at forberede hjerterne når vi underviser i hellige sandheder. Lad os forny vores personlige omvendelsesproces så vi kan være en styrke og ikke en hindring for dem som vi elsker mest. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Arons præstedømme

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

„I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsækning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.” [L&P 13].

I genkender allesammen disse ord som afsnit 13 i Lære og Pagter. Det var Johannes Døberens ord til Joseph Smith og Oliver Cowdery da han lagde sine hænder på deres hoved og overdrog dem det aronske præstedømme den 15. maj 1829.

Da jeg var en lille dreng på 12 år og skulle ordineres til diakon udfordrede min far mig til at lære disse ord udenad. Og de er forblevet hos mig gennem hele mit liv.

Der er mange drenge sammen med os i aften og jeg vil gerne bede alle de drenge som bærer det aronske præstedømme og som er her i tabernaklet samt dem der befinder sig ethvert andet sted hvor dette

møde høres om at rejse sig op og sammen med mig sige disse ord: „I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsækning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.”

Jeg vil gerne rose dem som kendte og fremsagde disse ord. Nogle af jer fremsagde dem ikke og jeg vil indtrængende anmode jer om at åbne Lære og Pagter når I kommer hjem og læse disse ord og lære dem udenad. De udgør det præstedømmes forfatning som I bærer. De er bevis på at dette præstedømme er gyldigt og ægte i enhver betydning.

Jeg vil nu gerne tale til jer om nogle af de særlige ord i denne udtalelse som Johannes Døbereren fremsatte da han gengav dette præstedømme. Jeg synes I bør være klar over, hvis I ikke allerede er det, hvilken magt I har i det præstedømme I bærer.

For det første vil jeg gerne gøre

opmærksom på ordene „mine medtjenere”. Har I nogen sinde tænkt på at ved at bære og benytte dette præstedømme så er I medtjenere med Johannes Døberen; den selvsamme mand som da han levede døbte Jesus, verdens Frelser og Guds søn i Jordanflodens vande? Det er interessant for mig at Johannes talte til Joseph og Oliver som sine medtjenere på et tidspunkt hvor de begge var unge og ikke højt ansete af mennesker i verden. Han talte ikke ned til dem som en konge der taler ned til sine undersåtter. Han talte ikke ned til dem som en dommer kan gøre overfor et menneske som vil have sin sag prøvet hos ham. Han talte ikke ned til dem som en universitetsrektor eller en gymnasirektor måske ville tale ned til sine elever. Han der var et opstandent menneske tiltalte snarere disse mænd som sine medtjenere. For mig er der noget vidunderligt ved dette. Det er et udtryk for den sande ånd i dette storslåede brøderskab hvori vi alle har del nemlig Guds præstedømme. Vi er alle tjenere sammen, uanset vores stilling i kirken eller i verden, uanset om vi er rige eller fattige, uanset hvad hudfarve vi har så er vi alle tjenere sammen, hinandens brødre og Guds sønner som en del af hans store forsamling der bærer det hellige præstedømme.

Det burde have en betydning for os allesammen. Det gør os ikke mindre på nogen som helst måde. Det opløfter os alle som medtjenere hos Herren i det ansvar at udføre tjenestegerningernes arbejde i hans kirke. Du og jeg, herunder alle brødre som sidder på forhøjningen i dette tabernakel og hver eneste af jer overalt i kirken, er alle Herrens medtjenere. Vi bærer det hellige præstedømme og har ret til at udøve det i det arbejde som vi er en del af. Jeg håber at I

aldrig nogen sinde vil glemme det og især ikke jer unge mænd.

Det næste udtryk som jeg gerne vil gøre opmærksom på angiver den myndighed hvorved Johannes talte. Han sagde: „I Messias’ navn.” Ingen af os udøver dette præstedømme ud fra den magt eller myndighed som vi naturligt har i os selv. Vi udøver altid præstedømmet med Messias’ myndighed. Hvem var Messias? Han var Jesus Kristus, Guds søn. Johannes kunne have sagt: „I Jesu Kristi navn”, således som vi normalt gør. Jeg håber at I aldrig vil glemme, at I når I udøver jeres præstedømme som unge mænd hvad enten det er ved at omdele nadveren, tjene som hjemmelærere, velsigne nadveren eller døbe at I så gør det som Herrens tjenere i hans hellige navn og gennem hans guddommelige myndighed.

Dreng, hvis I vil huske dette, så vil det få en enestående indflydelse på jeres liv. I vil vide at hvis I skal tjene i Jesu Kristi navn som en der bærer præstedømmet så kan I ikke overskride velanstændigheden og være uærlige, I kan ikke misbruge jeres legemer med narkotika, alkohol eller tobak, I kan ikke tage Herrens navn forfængeligt og I kan ikke være moralsk urene. I bærer præstedømmet som bemyndiger jer til at handle i Jesu Kristi navn. Jeg beder jer indtrængende denne aften om at leve således at I er værdige til at udøve dette præstedømme til alle tider og under alle omstændigheder.

Dernæst talte Johannes Døberen i sin overdragelse af denne myndighed vedrørende dette præstedømmes magt. Han sagde bl. a. at det „ejer nøglerne til engles betjening”.

Da Wilford Woodruff var præsident for kirken, en mand som havde levet

længe og havde haft mange oplevelser, sagde han til drengene i det aronske præstedømme: „Jeg ønsker at fortælle jer at det ikke gør nogen forskel hvorvidt en mand er en præst eller en apostel hvis han ærer sin kaldelse. En præst holder nøglerne til engles betjening. Aldrig i mit liv som apostel, som halvfjerdser eller som ældste har jeg nogen sinde haft større beskyttelse fra Herren end mens jeg var en præst.” [*Millenial Star*, 53:629].

Tænk på det, mine kære unge brødre. Det er det præstedømme som I bærer,

---

„Gud velsigne de unge mænd i det aronske præstedømme, at de altid må vandre i den hellige og vidunderlige kaldelses og myndigheds ære, som er blevet dem overdraget.”

---

der indeholder nøglerne til engles betjening. Det betyder, på den måde jeg fortolker det, at hvis I lever værdigt i forhold til det præstedømme som I bærer så har I retten til at modtage og glæde jer over de himmelske væseners magt til at vejlede jer, beskytte jer og velsigne jer. Hvilken dreng vil, hvis han tænker sig om, ikke byde denne bemærkelsesværdige velsignelse velkommen? I den allerede citerede tale af præsident Woodruff sagde han også: „Efter at jeg var kommet til disse dale og vendte tilbage til Winter Quarters blev jeg sendt

til Boston af præsident Brigham Young . . . Mens jeg var på vej der kørte jeg en aften ind i på broder Williams gård. Broder Orson Hyde kørte sin vogn op ved siden af min. Jeg havde min hustru og mine børn i vognen. Efter at jeg havde fraspændt mit forspand og spist aftensmad, lagde jeg mig til at sove i vognen. Jeg havde kun ligget der nogle få minutter da Ånden sagde til mig: „Stå op og flyt din vogn.” Jeg sagde til min hustru at jeg måtte stå op og flytte vognen. Hun sagde: „Hvorfor?” Jeg sagde: „Det ved jeg ikke.” Det var alt hvad hun spurgte mig om ved sådanne lejligheder og når jeg fortalte hende at jeg ikke vidste hvorfor så var det nok. Jeg stod op og flyttede min vogn ca. 20–25 m og satte forhjulet op mod husets hjørne. Derpå så jeg mig omkring og gik til ro. Den samme Ånd sagde: „Gå hen og flyt dine dyr fra det egetræ.” Hestene stod bundet ca. 200 m fra stedet hvor vognen stod. Jeg gik hen og flyttede mine heste og bandt dem i en valnøddelund hvorpå jeg så gik i seng igen.

Efter en halv times forløb opstod der en hvirvelvind som knækkede egetræet ca. 60 cm over jorden. Træet blev blæst hen over 3–4 hegn og lige ind i den gård i nærheden af broder Orson Hydys vogn og lige der hvor min havde stået. Hvad ville der være sket, hvis jeg ikke havde lyttet til Åndens røst? Både min hustru, mine børn og jeg selv ville uden tvivl være blevet dræbt. Det var den stille, sagte stemme der lød for mig – ikke noget jordskælv, ikke nogen torden og intet lyn, men det var Guds Ånds stille, sagte røst. Den frelste mit liv. Det var åbenbaringens Ånd der lød for mig.” [*Millenial Star*, 53:642–3].

Dette vidnesbyrd besad den store, kloge og bønssomme mand som skulle

blive kirkens præsident. Han fortalte denne historie mens han talte om den velsignelse der tilhører dig som en der har modtaget præstedømmet og som en der er kvalificeret til at modtage „engles betjening”.

Selvfølge ved I lige så godt som jeg ved at ingen af os kan forvente at modtage denne store velsignelse hvis vi ikke lever på den måde som sidste dages hellige, der har modtaget præstedømmet, bør.

Johannes omtaler derpå „nøglerne til omvendelsens evangelium” for Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Mange af jer er lærere og præster og har opgaver som hjemmelærere. I har i denne tjeneste myndighed til at belære om omvendelse – dvs. at opmuntre de sidste dages hellige som I har et vist ansvar overfor til at efterleve evangeliets principper mere trofast. I mit hjem kommer en ung mand, som er præst, sammen med sin far som hjemmelærer. Han har mulighed og ansvar for at opmuntre mig til i højere grad at efterleve principperne i Jesu Kristi gengivne evangelium.

Den store byrde i vort arbejde i Herrens tjenestegering er at undervise om omvendelse, at opfordre mennesker til at modstå synd og til at vandre retskaffent for Herren. Dette er omvendelsens evangelium og I har ansvar og myndighed gennem det præstedømme, som I bærer, til at undervise i dette omvendelsens evangelium. I forstår selvfølgelig, at hvis I skal gøre det effektivt så må I selv være et eksempel.

Og nu følger den næste udtalelse af Johannes Døberen da han overdrog det aronske præstedømme: „[Nøglerne] til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse.”

Som I der er præster ved, så har I myndighed til at døbe ved nedsenkning til syndernes forladelse. Har I nogen sinde spekuleret over det vidunderlige i denne magt?

Hvis en mand eller kvinde i sandhed har omvendt sig fra sine synder, er han eller hun kvalificeret til at blive døbt ved nedsenkning med den forståelse at disse synder vil blive tilgivet og at livet kan begynde påny.

Det er ikke en lille og uvigtig ting at døbe et menneske. Som ung præst og i Herrens navn og med guddommelig myndighed fjerner I gennem dåbens vidunderlige proces de fortidige synder og tilvejebringer en fødsel til et nyt og bedre liv. Hvilket enestående ansvar har I ikke for at leve værdigt således at I kan udøve denne hellige magt!

I min tale til jer unge mænd ønsker jeg nu som afslutning at gentage nogle af de ting som præsident Wilford Woodruff har sagt.

Tidspunktet var en søndag eftermiddag den 28. februar 1897. Stedet var dette tabernakel. Det var ved højtideligholdelsen af præsident Woodruffs 90-års fødselsdag. Denne store bygning var fyldt til randen og alle siddepladser var optaget og gangene tæt pakkede overalt i bygningen på en måde som vi ikke har tilladelse til nu. Man regner med at der var mere end 10.000 unge mennesker til stede, en stor forsamling af unge mænd i jeres alder og unge piger i samme alder. Præsident Woodruff, som på det tidspunkt var svag på legemet og hvis stemme ikke var stærk, stod ved talerstolen hvor jeg står og sagde især henvendt til de unge mænd, der var til stede:

„Jeg har gennemlevet drengæårene, den tidlige ungdom og alderdommen. Jeg kan ikke forvente at forblive ret meget længere sammen med jer, men jeg ønsker at give jer nogle få ord som vejledning. I indtager en position i kirken og Guds rige og har modtaget det hellige præstedømmes magt. Himlens Gud har udpeget jer og kaldt jer frem i denne dag og generation. Jeg ønsker at I skal se herpå. Unge mænd, lyt til jeres brødres vejledning. Lev tæt til Gud. Bed mens I er unge. Lær at bede. Lær at benytte Guds hellige Ånd. Hold jer fast til den og den vil blive en åbenbarings ånd for jer i den grad I nærer den . . .”

Han fortsatte med at sige: „Himlens Gud har ønsket at bevare mig så jeg kan opleve denne dag. Han har givet mig magt til at afvise ethvert vidnesbyrd og ethvert eksempel som fører til det onde. Jeg siger til jer . . . brug ikke tobak, spiritus eller nogen af de ting som kan

ødelægge legemet og sindet, men ham og I vil så blive beseglet med en mission på jeres hoveder som verden ikke kender til . . . Må Gud velsigne jer. Amen.” [Wilford Woodruff: *Fourth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, forberedt til udgivelse af Matthias F. Cowley, Salt lake City: *Deseret News*, 1909, s. 602–3].

Jeg gentager præsident Wilford Woodruffs storslåede vejledning idet jeg denne aften vidner for jer unge mænd om at Gud, vor evige Fader, lever og at Jesus Kristus er hans elskede Søn, at det præstedømme som vi har talt om i sandhed findes på jorden og at vi modtager dets velsignelser, magt og ansvar.

Gud velsigne de unge mænd i det aronske præstedømme at de altid må vandre i den hellige og vidunderlige

kaldelses og myndigheds ære, som er blevet dem overdraget gennem Himlens Guds nåde og godhed.

Og nu vil jeg med den risiko der opstår ved at tale om et helt andet emne gerne sige nogle få ord til jer ældre brødre og især til dem iblandt jer som tjener i et biskopråd. Jeg vil gerne dele nogle få tanker med jer vedrørende nadvermøderne.

Vi der er ansvarlige for disse møder nægter vore medlemmer en stor velsignelse hvis vi undlader at påse at disse møder er åndelige, at de bliver møder hvor der undervises i evangeliet og hvor der bæres vidnesbyrd og især om verdens Frelser.

Nadvermødet er ikke en tid til underholdning. Det er ikke en tid til at fortælle historier, som ikke har noget med evangeliet at gøre. Det er snarere en tid hvor man skal vokse åndeligt og hvor vi skal øge vor forståelse for Herrens vidunderlige åbenbaringer vedrørende hans evige plan og sig selv som vor Frelser og Forløser.

Det er i vore nadvermøder at vi bør vidne om Herren og hans lærdomme og måde at leve på og især om hans forløsende offer.

Jeg tror at Herren tænkte på vore nadvermøder da han i en åbenbaring givet til Joseph Smith den 7. august 1831 sagde til os og til alle sin kirkes medlemmer:

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag . . .

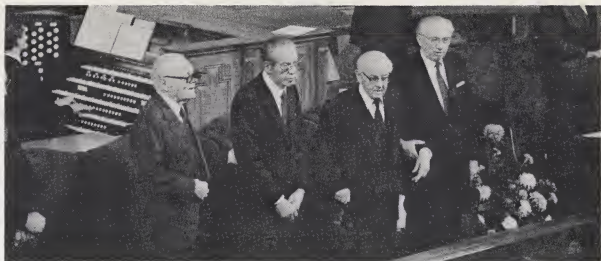
Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.” [L&P 59:9, 12].

Hvordan skal vore medlemmer holde sig uplettet af verden med mindre de i sig selv udvikler den åndelige styrke og kapacitet til at modstå de fristelser, som er så fremherskende overalt hvor vi bevæger os nu? Og hvor skal de udvikle en sådan disciplin? Jeg mener at betydningen af denne åbenbaring er klar: de skal udvikle denne selvdisciplin og dette ønske om at leve uplettet af verden i deres fælleskab med Herren gennem tilbedelse ved nadvermøderne.

Ethvert nadvermøde bør være en åndelig fest. Det bør være en tid til meditation og selvransagelse, en tid hvor man synger lovprisninger til Herren, en tid hvor man fornyer sine pagter med ham og vor evige Fader og en tid hvor vi hører Herrens ord med ærbødighed og taknemmelighed.

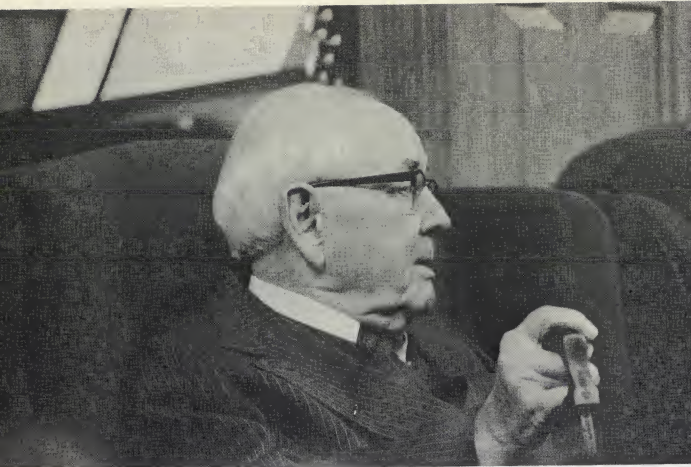
Jeg beder indtrængende jer som er ansvarlige for disse møder om at I vil stræbe lidt mere omhyggeligt efter at planlægge dem på en sådan måde at hvert eneste nadvermøde vil blive et tidspunkt for åndelig fornyelse. Jeg bønfaller alle jer som deltager i disse møder, og jeg omfatter og fremhæver også overfor jer drenge, om at I vil sørge for at der skabes en ærbødig ånd i disse hellige møder.

Det er ikke let at holde sig uplettet af verden. Hver eneste af os har behov for al den hjælp vi kan få. Herren har givet os vejledning i hvordan vi skal opnå dette. Denne vejledning er klar og utvetydig. Jeg beder om at vi vil følge den og jeg efterlader hos jer, mine brødre i det hellige præstedømme, mit vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk og nedbeder Herrens velsignelser over jer. I hans navn som vi tjener i, ja i Jesu Kristi navn. Amen. □

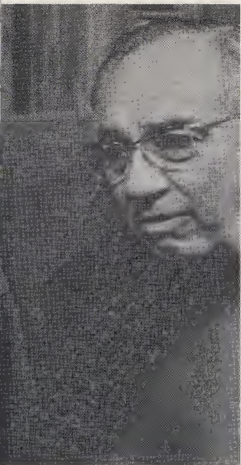
Det øverste Præsidentskab synger sammen med forsamlingen ved et konferencemøde. Fra venstre: præsident Marion G. Romney, andenrådgiver, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, præsident Spencer W. Kimball og præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver i Det øverste Præsidentskab.

1. Præsident Spencer W. Kimball, til venstre, taler med en af sine rådgivere, præsident Gordon B. Hinckley.
2. Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv Kvorum.
3. Jerold D. Ottley, dirigent for Mormontabernakelkoret, der sang ved de fleste konferencemøder.
4. Det øverste Præsidentskab, præsident N. Eldon Tanner, præsident Spencer W. Kimball, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Marion G. Romney.

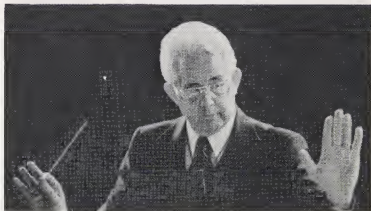

1

2

3

1

2

3

4

5

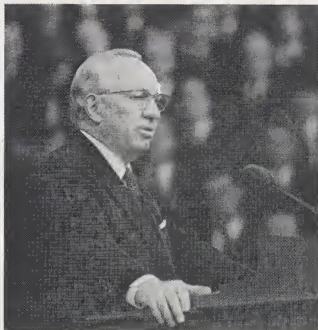

6

7

8

1. Ældste Neal A. Maxwell og ældste James E. Faust fra De tolv Kvorum taler med ældste J. Thomas Fyans og ældste Franklin D. Richards fra De halvfjerds' Præsidium.

2. Ældste Thomas S. Monson fra De tolv Kvorum.

3. Ældste L. Tom Perry fra De tolv Kvorum.

4. Præsident Gordon B. Hinckley.

5. Ældste Marion D. Hanks fra De halvfjerds' første Kvorum.

6. Ældste George P. Lee fra De halvfjerds' første Kvorum.

7. Ældste Robert E. Wells fra De halvfjerds' første Kvorum.

8. Præsident Gordon B. Hinckley ved talerstolen.

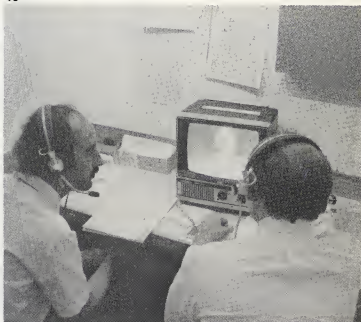
9. Et billede fra konferencen af Det øverste Præsidentskab med D. Arthur Haycock ved talerstolen, medlemmer af generalautoriteterne og søstre i Mormontabernakelkoret.

10. Oversættere, der følger konferencen på TV i Tabernaklets kælder, oversætter en tale af præsident Marion G. Romney til de ikke engelsktalende medlemmer af forsamlingen.

9

10

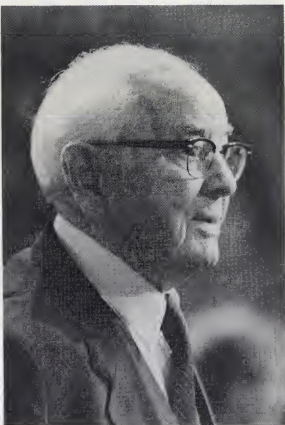

1

1. Søster Barbara B. Smith, præsidentinde for hjælpeforeningen, talte ved velfærdsmødet.
2. Præsident Spencer W. Kimball.
- 3 Præsident Gordon B. Hinckley.
4. Præsident Spencer W. Kimball vinker til forsamlingen hjulpet af sin personlige sekretær, D. Arthur Haycock.
5. Præsident Marion G. Romney.

2

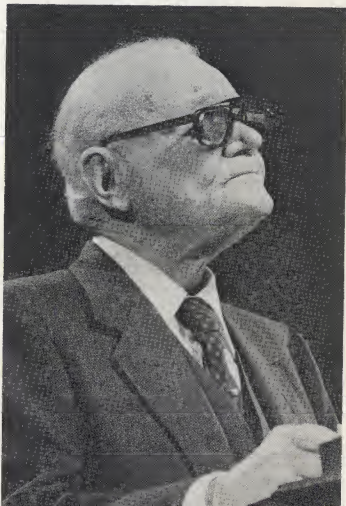

3

4

5

GENERALAUTORITETERNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Det øverste præsidentskab

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

De tolv's Råd

De halvfjerdys' Præsidium

Franklin D. Richards

J. Thomas Fyare

Carlos E. Aulay

M. Russell Buraggi

Dean L. Larson

Royden G. Denick

G. Homer Durham

Marion D. Hanks

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Herman Hector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pieggar

W. Grant Banginger

Robert D. Hales

Ashley Y. Komatsu

Joseph B. Warrten

Gene P. Cook

Charles Deiler

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Grobberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Paganone

Richard G. Scott

Hugh W. Finnick

F. Enzo Busche

Yoshitaka Kuchin

Ronald E. Postman

Derek A. Cumberb

Robert L. Bakeman

Rex C. Harlow, Sr.

F. Burton Howald

Teacy, E. Brewerton

Jack H. Goodard, Jr.

Angel Abbas

Det præsiderende biskopråd

H. Burke Peterson

Victor L. Brown, Jr.

Richard Clarke

Forsættelidger Præsiderende biskop
Andennalidger

Emeritus medlemmer af De halvfjerdys' første kvorum

Edward G. Smith

Sterling W. Sil

Henry D. Taylor

Bernard P. Blockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

John A. Vendsborg

C. Leslie Stone

1

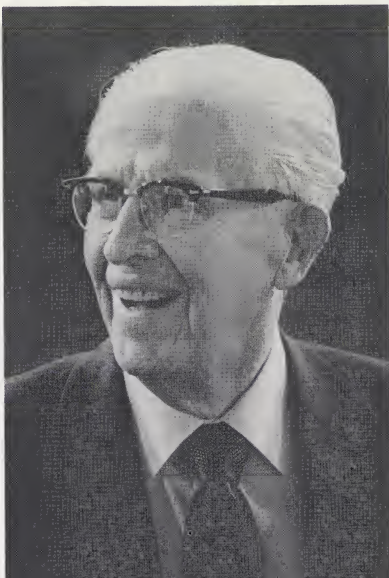

2

3

4

5

1. Ældste Boyd K. Packer fra De tolv Kvorum hilser på en konferencebesøgende.
2. Præsident Spencer W. Kimball taler med ældste Marvin J. Ashton og ældste Bruce R. McConkie fra De tolv Kvorum.
3. Ældste Neal A. Maxwell fra De tolv Kvorum.

6

4. Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv Kvorum.
5. Ældste M. Russell Ballard og ældste Dean L. Larsen fra De halvferds' Præsidium.
6. Ældste Mark E. Petersen og ældste James E. Faust fra De tolv Kvorum.

1

1. Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum synger sammen med forsamlingen under et af konferencens møder.

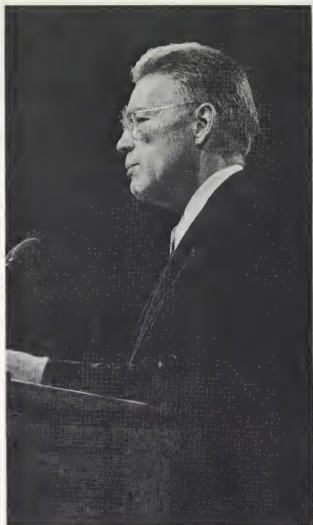
2. Ældste Mark E. Petersen fra De tolv apostles Kvorum.

3. Ældste Bruce R. McConkie fra De tolv Kvorum.

2

3

Guds præstedømme

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

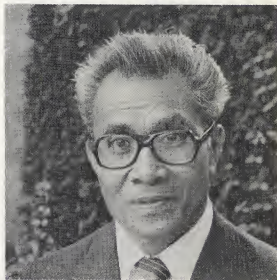

Jeg har nydt at være sammen med jer ved dette møde. Jeg har nydt de taler som er blevet holdt. Jeg føler at Herrens Ånd har været hos os.

Det er en stor ting at bære Guds præstedømme og det er hvad dette er i aften, nemlig et præstedømmemøde. Guds præstedømme er magt. Det er en begavelse som Herren har givet til os der bærer præstedømmet, at vi kan udføre hellige ordinanser som har virkning i denne verden og i den næste. Præstedømmet er den største magt i verden og jeg er meget lykkelig over at jeg har haft det privilegium igennem årene at bære præstedømmet og modtage embeder i præstedømmet fra diakon og til de embeder i det melkisedekske præstedømme som jeg har fået til opgave at arbejde i. Jeg ved at det er præstedømmet som vil redde denne verden. Det er ikke en menneskeskabt organisation; det er ikke en menneskeforberedt organisation – den omfatter en magt der er åbenbaret fra Himlen og sendt her til os for at hjælpe os med at berede os til evigt liv i vor himmelske Faders nærvær.

Det er en stor ting at se denne bygning fuldstændig fyldt med bærere af præstedømmet, både mænd som bærer det melkisedekske præstedømme – gamle mænd som mig selv – og unge mænd som bærer det aronske præstedømme. Jeg håber at vi værdsætter den myndighed som Herren har givet os til at handle i hans tjeneste i de respektive embeder i det præstedømme som vi bærer.

Jeg har båret præstedømmet i 3/4 af et

århundrede fra den tid hvor jeg blev ordineret til diakon indtil jeg nu bærer det melkisedekske præstedømme, og jeg har nydt det gennem alle årene. Det har været helligt for mig og det er helligt for

---

„Gør aldrig noget, der vil skuffe jer selv, jeres elskede eller Herren eller noget, som vil formindske jeres ret til de velsignelser, som vil komme . . . gennem lydighed mod præstedømmet.”

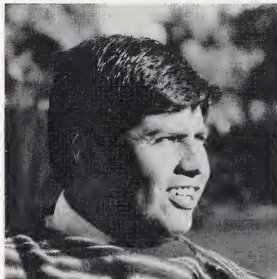
mig nu. Jeg håber at I har den samme følelse for præstedømmet. Gør aldrig noget som I vil skamme jer over eller som I vil skamme jer over at fortælle til Herren, for vi vil møde ham en dag hvis vi efterlever evangeliet godt nok til at opnå det privilegium. Vi vil da være meget taknemmelige hvis vi ved, som han vil vide, at vi har levet i harmoni med evangeliets lærdomme og det ansvar som blev pålagt os, der bærer præstedømmet.

Jeg har nydt dette møde. Jeg er glad over at jeg kom, og jeg er glad over at jeg har hørt hvad jeg har hørt her i aften. Jeg beder om at Herren vil velsigne hver eneste dreng og mand, både gammel og ung, som er her i aften med den følelse og beslutning at han vil efterleve evangeliets lærdomme og ære det præstedømme som Herren har givet ham. Det vil blive

en stor dag for os som enkeltpersoner, når vi bliver kaldet til at aflægge regnskab for vore gerninger her på jorden, hvis vi kan være sikre på at Herren vil godkende vore gerninger og at vi vil gå videre til evighederne efter dette liv for at opleve den vækst som kommer til mænd og drenge der bærer præstedømmet og som trofast udfører deres pligt og søger Herren.

Som jeg sagde før, så har jeg nydt dette møde i aften, og jeg er meget glad over at I har været her. Jeg håber at I allesammen vil komme til konferencen i morgen.

Jeg efterlader mine velsignelser hos jer og beder om at I vil få en forståelse for at præstedømmets magt er Guds magt. Gør aldrig noget, der vil skuffe jer selv, jeres elskede eller Herren eller noget, som vil formindske jeres ret til de velsignelser, som vil komme til jer gennem lydighed mod præstedømmet så længe som I lever. Jeg efterlader mine velsignelser hos jer og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Taknemmelighed og taksigelse

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Kære brødre og søstre, jeg er ked af at jeg ikke rigtig kan se jer, men det ser da ud til at der er nogen foran mig. Det kan selv en blind mand føle. Jeg havde tænkt mig at tale nogle få minutter om taknemmelighed og taksigelse. Taknemmeligheds dyder er ofte blevet lovprist og det syndige ved utaknemmelighed er lige så ofte blevet fordømt.

Der er engang en der har sagt at, en utaknemmelig mand er som en gris der går under et træ og spiser agern uden nogen sinde at se op for at finde ud af hvor de kom fra." [Timothy Dexter, *The New Dictionary of Thoughts*, Garden City, N. Y.: Standard Book Co., 1961, s. 308].

Jesus viste sin mening om utaknemmelighed da kun en af de ti spedalske som var blevet helbredt kom tilbage for at takke ham. Lukas fortæller os: „Mens han var på vej til Jerusalem, skete det, at han fulgte grænsen mellem Samaria og Galilæa,

og da han gik ind i en landsby, mødte han ti spedalske mænd; de blev stående langt fra ham

og råbte og sagde: „Jesus, mester, forbarm dig over os!”

Da han så dem, sagde han til dem: „Gå hen og lad jer syne af præsterne! Og det skete, mens de gik derhen, blev de renset.

Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj røst.

Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Da tog Jesus til orde og sagde: „Var der ikke ti, der blev renset? hvor er de ni?

Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?” [Luk. 17:11–18].

Jesus selv viste os eksemplet på at takke. Da han indstiftede nadveren „tog han et brød, velsignede, brød det, gav dem det og sagde: „Tag det; dette er mit legeme.”

Og han tog en kalk, *takkede* og gav

dem den; og de drak alle deraf.” [Mark. 14:22–23; fremhævelse tilføjet].

Både de gamle og de nye skrifter er fyldt med henvisninger til bøn, lovprisinger og taksigelse til Herren.

Salmisten sang: „Kend, at Herren er Gud! . . . Gå ind i hans porte med takkesang, med lovsange ind i hans forgårde, tak ham og lov hans navn!” [Sl. 100:3–4].

Som vi kan læse i Mosiahs bog i Mormons Bog opfordrede kong Benjamin folk på følgende måde:

„O, hvor meget burde I da ikke takke jeres himmelske Konge!

Jeg siger jer, mine brødre, at dersom I ville yde al den tak og pris, som I formår med hele jeres sjæl, til den Gud, som har skabt jer, og som har bevaret jer og skænket jer glæde og givet jer lov til at leve i fred med hinanden – jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, vil I dog være unyttige tjenere.” [Mosiah 2:19–21].

„Jeg tror,” sagde præsident Joseph F. Smith for mange år siden, „at en af de største synder, som jordens indbyggere er skyldige i i dag, er utaknemmelighed, manglende anerkendelse af Gud og hans ret til at herske og lede.” Vi ser en mand i besiddelse af særlige talenter, med stor intelligens, og han er et redskab til at udvikle et eller andet stort fundamentalt princip. Han og verden tilskriver ham selv hans store geni og klogskab. Han tillægger selv sin egen energi, sit eget arbejde, sin mentale evne, sin succes. Han anerkender ikke Guds hånd i forbindelse med sin succes, men ignorerer ham fuldstændigt og tager æren selv: dette kan siges om næsten hele verden. Om alle store opdagelser indenfor videnskab, kunst, mekanik og andre materielle fremskridt i årenes løb, siger verden:

„Vi gjorde det.” Den enkelte siger: „Jeg har gjort det,” og han giver ikke Gud nogen ære. Nu læser jeg i en åbenbaring til Joseph Smith, profeten, at „på grund af dette, er Gud ikke tilfreds med jordens indbyggere, men er vred på dem fordi de ikke vil anerkende hans hånd i alle ting.” [Evangeliske Lærdomme, s. 228].

[Præsident Romney læste sin tale højt indtil dette sted. Så kom han med følgende kommentarer:] Nå, her står jeg så med en velforberedt tale som jeg ikke kan læse. Jeg skal sørge for at den kommer på tryk så I selv kan læse budskabet om det Herren har åbenbaret om at vi skal takke ham for vore gaver og vore bedrifter, og være taknemmelige for alle de ting han velsigner os med. Jeg er ham taknemmelig for det privilegium jeg nyder ved at være i hans tjeneste. Jeg påskønner de muligheder jeg har og håber at jeg kan tjene ham på en eller anden måde og vise ham min taknemmelighed gennem resten af mit liv. Jeg efterlader jer mine velsignelser i Jesu Kristi navn. Amen.

[Her følger resten af talen].

Store mænd har altid erkendt Guds

storhed og at de var afhængige af ham og de har ikke sjældent givet udtryk for deres taknemmelighed overfor ham.

Læs de engang disse ord som Abraham Lincoln skrev i 1863:

„Vi har fået Himlens rigeste gaver; vi er i disse mange år blevet bevaret i fred og fremgang; vi er vokset i antal, velstand og magt som ingen anden nation nogensinde har gjort. Men vi har glemt Gud. Vi har glemt den gavmilde hånd som bevarede os i fred og mangfoldiggjorde og berigede og styrkede os og vi har i vor forfængelighed og i vore hjerters bedrag forestillet os at alle disse velsignelser var et resultat af vor egen overlegne kundskab og viden. Beruset af denne uafladelige succes er vi blevet os selv nok og føler ikke noget behov for en forløsende og bevarende nåde, vi er blevet for stolte til at bede til den Gud som skabte os.

Vi må derfor ydmyge os for denne fornærmede kraft og bekende vore . . . synder, og bede om mildhed og tilgivelse.” [John Wesley Hill, *Abraham Lincoln, Man of God*, 4. udgave, N. Y.: G. P. Putnam's Sons, s. 391].

Læg ligeledes mærke til hvorledes profeten Joseph Smith svarede efter at have modtaget nogle breve mens han led i Libertyfængslet. „Vi modtog nogle breve i aftes [og] vi var meget taknemmelige for de oplysninger de indeholdt,” skrev han, „det var længe siden vi sidst havde hørt nyt; og da vi læste brevene var de som en forfriskende brise i vor sjæl.” [*History of the Church*, 3:293].

Disse citater rører naturligvis os alle. Men de udgør dog ikke kilden til vor stærkeste motivation for at udvikle en større taknemmelighed og en stærkere taksigelse. *Herren har befalet os at være taknemmelige.*

I marts 1831, før kirken havde været organiseret i et år, sagde Herren til de hellige i Kirtland:

„Men I skal spørge Gud i alle ting, han, som giver gerne; og det, som Ånden vidner for jer, netop det vil jeg, at I skal gøre i hjertets hellighed, og vandre retskaffent for mig og tænke over jeres frelses mål og gøre alle ting med bøn og *taksigelse*, så I ikke bliver vildledt af onde ånder eller djævelens lærdomme eller af menneskebud; thi nogle er af mennesker, men andre er af djævelen.

Og I skal i Ånden *takke* Gud for alle velsignelser, hvormed I er velsignede.” [L&P 46:7, 32; fremhævelse tilføjet].

Fem måneder senere gav han kirken i Zion – dvs. Jackson County i Missouri – denne befaling. Læg nu mærke til hvorledes Herren på lige fod med de andre stærke befalinger giver en befaling om at være taknemmelig. Han sagde: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.

„Og I skal i Ånden takke for alle velsignelser, hvormed I er velsignede”.
[L&P 46:32].

Du skal elske din næste som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant. *Du skal takke Herren, din Gud, for alting.*” [L&P 59:5–7; fremhævelse tilføjet].

Dette skriftsted viser helt klart at det ikke blot er høfligt at takke Herren i alle ting, det er en *befaling* der gælder for os såvel som alle de andre befalinger.

I en senere åbenbaring sagde Herren: „Den, der modtager alt med *taknemmelighed*, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere.” [L&P 78:19; fremhævelse tilføjet].

„Sandelig siger jeg jer, mine venner” – Jeg bliver altid så rørt når jeg læser dette. Tænk at Herren kalder os for sine venner – „Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes. Ja, glæd jer altid og vær *taknemmelige* i alt.” [L&P 98:1; fremhævelse tilføjet].

„Er du glad, da pris Herren med sang, med musik, med dans og med en bøn, pris og *taksigelse*.” [L&P 136:28; fremhævelse tilføjet].

Denne sidste befaling som vi læste kom gennem profeten Brigham Young i Winter Quarters da de hellige var på vej over sletterne. På samme tid led de hellige den største nød, men Herren befalede dem til at være fyldte af lovprisning og taksigelse.

De befalinger jeg har læst sætter os hver især ind under en højtidelig forpligtelse om at udvikle taknemmelighed og taksigelsens ånd. Vi bør være taknemmelige og give udtryk for vor påskønnelse af alle vore velsignelser.

Herren Jesus, som frikøbte os til en høj pris, skylder vi en uudslukkelig taknemmelighed. Det er umuligt for os, som de svage dødelige vi er, fuldstændigt at forstå og påskønne den lidelse han gik igennem på korset så han kunne overvinde døden for os. Langt mindre kan vi forstå den lidelse han gennemgik i Getsemane for at vi kan opnå tilgivelse for vore synder. „Mine lidelser,” sagde han, „gjorde, at selv jeg, Gud, den

største af alle skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.” [L&P 19:18].

Ikke desto mindre gennemgik han det for vor skyld. Ingen af os kunne have gennemlevet denne lidelse. Intet dødeligt menneske eller noget antal mennesker tilsammen kunne have stået igennem det. Alle mennesker som forstår hvad Jesus gjorde for os bør elske ham og vise den kærlighed ved at vise ham ægte taknemmelighed.

Ældste Richard L. Evans har engang sagt: „Det er med taknemmelighed vi erkender vor Skabers umådelige ånd, og vi bør i taknemmelighed frembære vor tiende og offerydelser, og vor ærlige og uophørlige tjeneste, som tak for alt det Gud har givet os, og holde hans befalinger mens vi ihukommer den kærlighed, det forsyn og det formål som Skaberen, vor Gud og Fader har bibragt, ham der organiserer og styrer himlen og jorden, uden hvem alle disse ting ikke ville være. Tak Gud for alt dette: for livet og det der opretholder livet, for vore kære som gør livet meningsfuldt, for tro og formål og det evige liv, altid og for evigt. Tak Gud for alt dette – og meget, meget mere.” [„Thanks: for the Organization and Operation of the Earth”, *Improvement Era*, feb. 1968, s. 74]

Jeg bærer nu mit vidnesbyrd for jer, kære brødre og søstre at Herren vil at vi skal være ham taknemmelige. Og hvis vi gør de ting han har rådet os til at gøre vil vi blive det lykkeligste folk som findes på jorden, for dette er vejen til samvær med vor himmelske Fader. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

De hellige skrifter

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

Jeg må fortælle jer om et arbejde som næsten ubemærket er skredet fremad i kirken. Det har sin begyndelse på Det gamle Testaments tid og er opfyldelsen af en profeti af Ezekiel der skrev:

„Herrens ord kom til mig således: Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef – Efraims træ – og hans medbrødre, alt Israels hus!

Føj dem så sammen til ét stykke, så de bliver ét i din hånd.” [Ez. 37:15–17].

Disse træstykker er selvfølgelig optegnelser eller bøger. I det fordums Israel blev optegnelser ført på trætavler eller pergament der var rullet rundt om et stykke træ. Judas og Efraims optegnelse skulle i henhold til profetien blive ét i vore hænder. To begivenheder der har forbindelse med opfyldelsen af denne profeti fandt sted i trykkerier.

Den første fandt sted på anden sal i en bygning på Main Street i landsbyen Palmyra i staten New York. I juni 1829 besøgte Joseph Smith og Martin Harris

hr. Egbert B. Grandin, der ejede trykkeriet, for at tale om udgivelsen af en ny hellig bog. Hr. Grandin der var 23 år gammel var 3 måneder yngre end Joseph Smith. Kun 3 måneder tidligere havde han annonceret at han ville trykke bøger hvad der var en meget ambitiøs ting for en så lille forretning med kun en hånddrevet støbejernstrykkermaskine.

Andre havde nægtet at trykke bogen og den unge hr. Grandin der selv var religiøs var meget skeptisk. Men kontrakten blev sikret gennem en belåning af Martin Harris' gård hvorefter kontrakten blev underskrevet og trykningen begyndte i august 1829.

Projektet var dårlig nok begyndt før en Obadiah Dogberry, jun., begyndte at stjæle sider fra bogen og trykke dem sammen med latterliggørende omtale i sin ugeavis *The Reflector*.

I marts 1830 var Mormons Bog færdig fra trykkeriet og blev annonceret til salg. Den mødte sådan en bitter og ødelæggende reaktion at den ikke kunne sælges og Martin Harris mistede derfor sin gård.

En epoke i de hellige skrifers historie var begyndt. Profeten Joseph Smith og hans efterfølgere vil til denne dag forkynde at Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus. Obadiah Dogberry og hans efterfølgere som blev tilskyndet af en anden ånd vil til denne dag med de samme metoder bespotte den.

148 år senere i juni 1977 blev der i et trykkeri taget endnu et skridt i sammenføjjningen af disse to stykker træ.

James Mortimer, der har en lang erfaring i at trykke de hellige skrifter og dr. Ellis T. Rasmussen der fornylig er blevet dekan for den religiøse undervisning på Brigham Young Universitetet, besøgte Cambridge University Press i Cambridge i England. Der var blevet trykt Bibeler på dette ansete trykkeri i 293 år før Egbert Grandin åbnede sit trykkeri i Palmyra.

Disse mænd mødtes med hr. Roger Coleman der ledede trykningen af religiøse publikationer, for at tale om trykning af den yderst usædvanlige udgaven af kong Jakobs Bibel. Trykkerne var lige så skeptiske overfor dette forslag som Egbert Grandin havde været næsten 150 år før.

Trykkeriet i Cambridge har trykt kong Jakobs Bibeler siden første udgave i 1611, men de var aldrig bedt om at gøre noget der lignede dette. Teksten skulle forblive nøjagtigt som den var, uden én eneste forandring. Men alle fodnoterne, krydshenvisningerne, kapiteloverskrifterne, indekset osv. skulle erstattes. Kun kapitel- og versinddelingen for de 66 bøger ville blive bevaret.

Og det var blot begyndelsen. Denne udgave af Bibelen skulle krydshenvises med tre andre hellige skrifter: Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige

Perle. Bogtrykkerne havde knap nok hørt om disse bøger.

Men der var mere. Der skulle benyttes et nyt fodnotesystem. I stedet for at begynde fra A til og med Z i hvert enkelt kapitel så skulle bogstaverne begynde på ny i hvert eneste vers eftersom talrige vers ville få mange fodnoter. De tekniske problemer syntes uoverstigelige. Computere kunne hjælpe til, men der var hele tiden den menneskelige faktor. Hvordan kan man krydshenvisе Bibelen til en anden bog? At skulle krydshenvisе den med de tre bøger ville kræve titusindvis af fodnoter. Derefter ville der være i hundredetusindvis af mulige informationskombinationer. Det var for stort blot at tænke på det. Den tekniske udfordring i sig selv var overvældende, for slet ikke at tale om at bevare nøjagtighed, harmoni og sammenhæng med den bibelske tekst selv. Det kunne ikke gøres!

Men ved dette møde var også redaktør, hr. Derek Bowen til stede, en yderst usædvanlig mand. En skade i den 2. verdenskrig havde gjort ham døv. Han havde derefter anvendt sine andre evner, der i høj grad kompenserede herfor, til at redigere, sætte og trykke Bibeler. Han var måske den eneste mand i verden som kunne lede et sådant trykkeriprojekt.

Alle de problemer, som vi indtil nu har nævnt, havde kun med selve trykningen at gøre. Den faktiske indsamling og organisering havde de titusindvis af fodnoter krævet mange hundrede medarbejdere. Dette arbejde havde allerede været i gang i adskillige år. Uden computere ville det helt afgjort været umuligt!

Men dette var også kun en begyndelse. Desuden ville der komme en kombineret konkordans og emnevejledning

der skulle dække hundredvis af emner. En bibelordbog, kort og et nyt format. Der skulle skrives nye kapiteloverskrifter. Alt sammen i harmoni med det hellige budskab i Det gamle og Det nye Testamente.

Adskillige år efter projektets begyndelse bad vi om en rapport. Hvordan gik det med den langsommelige og arbejdskrævende alfabetisering af emnerne? De svarede: „Vi har været igennem *Himmel* og *Helvede*, vi er nu forbi *Kærlighed* og

---

De nye SDH-udgaver af de hellige skrifter „vil frembringe skiftende generationer bestående af trofaste kristne, som kender Herren Jesus Kristus og som er indstillet på at adlyde hans vilje.”

Begær og nu arbejder vi henimod *Omvendelse*.”

De 750 emneoverskrifter i emnevejledningen blev gennem en pinefuld proces kogt ned fra en liste der var næsten dobbelt så lang. Der var nemlig en praktisk overvejelse, og det var at bogen nødvendigvis måtte have en størrelse så man kunne bruge den til daglig.

Der hvilede en inspirationens ånd over deres arbejde og dem der arbejdede med projektet talte ofte om hvor det blev velsignet. Der var ydmyge, åndelige oplevelser.

Efter mere end 7 års stille og intensivt

arbejde kom SDH-udgaven af kong Jakobs Bibel fra trykkeriet. Da var man allerede i gang med *Mormons Bog*, *Lære* og *Pagter* og *Den kostelige Perle*. I årenes løb har vi fået manuskripter i hænde som har muliggjort at rette fejlene fra bogtrykkernes side, fejl som har indsneget sig i de tidligere udgaver.

Det færdige resultat ville blive set af mere end blot sympatisk indstillede elever og hengivne kirkemedlemmer. De kolde, upartiske øjne hos undersøgende videnskabsmænd ville studere det, og de vrede øjne hos fjender og nedrakkere ville stirre på det. Det måtte selv i ringeste detaljer være korrekt.

Til sidst kom bøgerne efter mere end 2 år fra bogtrykkeren og de er de mest nøjagtige som vi nogen sinde har haft.

Tre måneder senere døde Derek Bowen, der var en enestående bibeludgiver, i England.

I bør også vide at *Mormons Bog* ifølge en nyligt beslutning af Brødrene fremover vil bære titlen „*Mormons Bog*” med undertitlen „*Another Testament of Jesus Christ*”. (*Endnu ikke officielt oversat til dansk*).

Judas træstykke eller optegnelse – Det gamle Testamente og Det nye Testamente – samt Efraims træstykke eller optegnelse – *Mormons Bog*, som er endnu et vidne om Jesus Kristus – er blevet knyttet sammen på en sådan måde at når vi kigger på den ene vil vi blive trukket til den anden, når vi lærer fra den ene vil vi blive oplyst af den anden. De er i sandhed ét i vore hænder. Ezekiels profeti er nu blevet opfyldt.

Som årene går vil disse hellige skrifter frembringe skiftende generationer bestående af trofaste kristne som kender Herren Jesus Kristus og som er indstillet på at adlyde hans vilje.

Den ældre generation er vokset op uden dem, men der er endnu en generation på vej. Åbenbaringer vil blive åbnet for dem som for ingen anden i hele verdens historie. De får nu Josephs og Judas stykke træ i hænderne. De vil udvikle en kundskab om evangeliet der langt overgår den som deres forfædre kunne opnå. De vil få et vidnesbyrd om at Jesus er Kristus og være i stand til at forkynde og forsvare ham.

Uden hjælp fra hundredvis af hengivne medarbejdere ville dette ikke have været muligt! Blandt disse var videnskabsmænd i hebraisk, græsk, latin samt i Det nye og gamle Testamente. Og hvad mere er, så er det værdige mænd og kvinder i hvis liv Jesu Kristi evangelium udgør en dominerende indflydelse. Hvis de blot vidste at deres arbejde med dette meget vel kan være deres største bedrift her på jorden.

Dette vil i historisk betydning, efterhånden som generationerne fortsætter, ligeledes blive betragtet som kronen på værket under præsident Spencer W. Kimballs ledelse.

Ved en meget naturlig følge af dette projekt med de hellige skrifter blev to nye åbenbaringer tilføjet Lære og Pagter. Det var ikke sket i over 100 år. Og før bøgerne blev lukket kom den vidunderlige åbenbaring om præstedømmet netop i tide til at blive medtaget som alt andet Herren har åbenbaret til sine hellige i denne tidernes fyldes uddeling.

Alt dette er kun en begyndelse, for vi har det kun på engelsk. Arbejdet er allerede godt i gang på spansk og de andre sprog vil følge efter i årene fremover.

Samtidig med dette udgivelsesprojekt fortsatte et andet stort værk. Hele kirkens undervisningsprogram blev om-

struktureret. Alle studiekurser for børn, unge og voksne blev revideret således at de centrerer sig om de hellige skrifter og om Jesus Kristus. En sand hær af frivillige medarbejdere, hvoraf mange var eksperter i at formulere, i at lægge en undervisningsplan og andre relaterede områder i mange år arbejde for at gøre dette arbejde færdigt.

Mens vi har været i gang med at knytte os til de hellige skrifter så har andre været travlt beskæftiget at med frigøre sig fra dem. De er drevet med strømmen idet de har fortolket og revideret de hellige skrifter således at de stemmer overens med menneskers filosofier. Vi har modsat kæmpet os opad strømmen. Vi er fast besluttet på at nå frem til den guddommelige kommunika-

tionens og åbenbaringens kildespring så vi kan opnå det som Lære og Pagter kræver: „ . . . at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser.” [L&P 1:20].

Der findes mennesker både indenfor og udenfor kirken som lægger mærke til kirken og som udviser en stor interesse i hvad vi gør. De iagttager hvad de definerer som kirkens magtstruktur og dens ressourcer, forandringer i organisationen og kirkens stilling til politiske og sociale spørgsmål; og disse mennesker drager deres konklusioner ud fra hvad de ser. De skriver deres observationer og får dem trykt i blade og tidsskrifter og de udtrykker at det er nøjagtige, objektive rapporter over hvad der foregår i kirken. De er i alle deres undersøgelser og påstande om objektivitet og nøjagtighed gået glip af de vigtigste af alle ting som vi har udført i de seneste generationer.

Nogle af dem siger at vi er faret vild, at vi ikke er kristne. Hvis de interesserede sig for den ting som de viser den allermindste interesse for og som de har allermindste viden om, nemlig de hellige skrifter og åbenbaringerne, så ville de finde at der i Topical Guide findes 58 forskellige oplysningskategorier om Jesus Kristus, 18 sider med småtryk og enkelt linieafstand, hvor der står bogstavelig talt tusindvis af skrifthenvvisninger om dette emne.

Disse henvvisninger fra de fire hellige bøger udgør den mest vidtrækkende indsamling af oplysninger fra de hellige skrifter om Herren Jesu Kristi mission og lærdomme som nogen sinde er blevet samlet i hele verdens historie.

Dette værk bekræfter en accept af, en ærbødighed overfor samt et vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Følg disse henvvisninger og I vil åbne døren til den

hvis kirke dette er, til hvad den underviser og med hvis myndighed, altsammen fast forankret i Jesu Kristi hellige navn, Guds Søn, Messias, Forløseren, vor Herre.

Jeg begyndte med at citere Ezekiel der var Judas' profet. To af disse vers i Det gamle Testamente indeholder 10 fodnoter. En af de ti fører os til Mormons Bog som er endnu et vidne om Jesus Kristus hvor profeten Lehi, der nedstammer fra Josef, på den anden halvkugle citerede denne profeti:

„Derfor skal dine lænders frugt skrive, og Judas lænders frugt skal skrive, og det, der skal skrives ved dine lænders frugt og ligeså det, der skal skrives ved Judas lænders frugt, skal føjes sammen for at tilintetgøre falske lærdomme og afskaffe splid og oprette fred blandt dine lænders frugt og i de sidste dage bringe dem til kundskab om deres fædre og til kundskab om mine pagter, siger Herren. [2 Ne. 3:12].

En enkelt fodnote forekommer måske som en tynd tråd til at knytte de to sammen med, men 5 ud af de 10 fodnoter fører os til overskrifter i Topical Guide hvor 611 andre henvisninger forøger vor viden om dette ene emne og taler som røster fra støvet.

Tråde bindes til bånd som binder Judas og Efraims træstykker sammen i vore hænder – begge vidner om Herren Jesus Kristus.

Jeg siger atter at disse henvvisninger udgør den mest vidtspændende indsamling af oplysninger om de hellige skrifter vedrørende Herren Jesus Kristi mission og lærdomme som nogen sinde er blevet indsamlet i hele verdens historie.

Misforstå ikke vor ærbødige tøven med at tale let, eller for ofte, om ham som et udtryk for at vi ikke kender ham.

Vore brødre blandt Juda kendte ham i fordums tid, vore brødre blandt Efraim ligeså. Han er ingen fremmed for sine hellige, sine profeter og sine apostle nu.

Han lever. Han er vor Frelser, vor Forløser, vor Herre. Om ham bærer jeg et apostolisk vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Betydningen af modenhed

---

*Aldste Derek A. Cuthbert
De halvfjerds' første Kvorum*

„I Gibeon lod Herren sig til syne for Salomo i en drøm om natten. Og Gud sagde: „Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig!” [1 Kong. 3:5]. Før kong Salomo svarede tænkte han over hvad hans største behov var. Var det magt og indflydelse? Var det guld og gods? Var det berømmelse og ære?

Lad os tænke over Salomos svar:

„Ja, nu har du, Herre min Gud, gjort din tjener til konge i min fader Davids sted. Men jeg er ganske ung og ved ikke, hvorledes jeg skal færdes ret . . . Giv derfor din tjener et lydært hjerte, så han kan dømme dit folk og skelne mellem godt og ondt.” [1 Kong. 3:7, 9].

„Gud skænkede Salomo visdom og

kløgt i såre rigt mål og en omfattende forstand, som sandet ved havets bred.” [1 Kong. 4:29].

Visdom, kløgt og omfattende forstand er tegn på modenhed. Da Salomo opnåede disse kvaliteter var han ikke længere „ganske ung”.

Man kan dog ikke sidestille modningsprocessen med det at opnå visdom. Sagde Frelseren ikke: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.” [Matt. 18:3]. Det vil altså sige at modnes er at beholde eller genvinde nogle af de kvaliteter vi havde som børn, som vi bør bibeholde, og udvikle andre kvaliteter som børn ikke har. Jeg vil gerne se lidt

nærmere på ti sider af modenhed, hvoraf fem sider er kvaliteter vi finder hos børn og de andre fem må udvikles senere.

For det første *uskyld*. Kan nogen fornægte et nyfødt barns eller et meget lille barns uskyld? Frelseren sagde: „Lad de små børn . . . komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til.” [Matt. 19:14]. I en nutidig åbenbaring har Herren belyst dette yderligere ved at udtale: „Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene i den spæde alder atter uskyldige for Gud.” [L&P 93:38]. Ja, den udfordring vi hver især har fået i disse dage så fyldt med svig og ufred er at være uskyldige, at være lydefri.

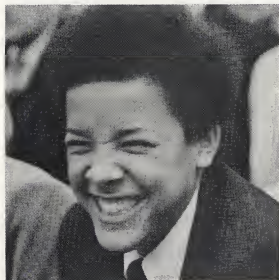
For det andet *ydmighed*. „Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget.” [Matt. 18:4]. Hvor er det vidunderligt at høre et ydmygt barn bede eller bære sit vidnesbyrd. Det får mig til at tænke på den unge dreng jeg hørte fortælle historien om Joseph Smith i nøje detaljer og bære sit vidnesbyrd på Xosa-sproget i Sydafrika da jeg i byen Cimizile overvæ-

rede et møde i et afrikansk hus bestående af et værelse.

Vi lever i en tidsalder hvor menneskene for en stor del har vendt retfærdighed ryggen, er selvcentrerede og blot søger at tilfredsstille deres egen stolthed og forfængelige ambitioner. Vi står overfor den udfordring at skulle ydmyge os for Gud og blive, som kong Benjamin sagde: „Som et barn, underdanig, sagtomdig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig det Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader.” [Mosiah 3:19].

Overalt i verden overvinder folk fra forskellige racer og kulturer gamle traditioner for at acceptere sandheden og ydmygt modtage dåben. Hvor er det inspirerende at se dem overvinde problemer og prøvelser. Jeg kan huske hvorledes jeg interviewede en fin ung mand, som var medlem af kirken i Zimbabwe, da han skulle sendes ud som den første missionær fra sin nation. Skønt ældste Peter Chaya kun kunne gå med krykker på grund af polio accepterede han med glæde sit kald til at tjene.

For det tredje, *enkelthed*. Et barn er ukompliceret og udtrykker sig uden at have bagtanker. Apostelen Paulus gav de hellige i Korint det følgende råd: „Men det vil jeg, I skal vide, at Kristus er enhver mands hoved; og manden er kvindens hoved; og Gud er Kristi hoved.” [1 Kor. 11:3]. Det har altid gjort indtryk på mig at Paulus, skønt han var en meget lærd mand, efter sin omvendelse erklærede: „Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet.” [1 Kor. 2:2]. Disse tanker rendt mig i hu da jeg under et nytligt besøg i Ghana hørte den

fremragende kirurg og nu distriktspræsident, dr. Emmanuel Kissi, undervise i evangeliets enkle sandheder til en distriktskonference.

Ja, vi skal stræbe efter et barns enkelthed, og opdrage vore egne børn til at have et enkelt, urokkeligt vidnesbyrd om Jesus Kristus. Så vil de ikke falde for de fristelser som kunne lede dem bort fra den lige og smalle sti. Som ældste Matthew Cowley plejede at sige: „Livet burde være så dejligt enkelt, så ville det

---

„At modnes er at beholde eller genvinde nogle af de kvaliteter vi havde som børn, som vi bør bibeholde, og udvikle andre kvaliteter som børn ikke har.”

---

ganske enkelt være dejligt.” [„Learn to Live”, en tale holdt på Brigham Young Universitet, den 19. juli 1953].

For det fjerde, *tro*. Det har altid været en kilde til lykke for min hustru og jeg når et af vore børn har vist tro ved at bede om en velsignelse enten i forbindelse med sygdom eller når de trængte til trøst og vejledning. Det er sket utallige gange, men den der står klarest for mig er da et af vore børn led under en svær ørepine og havde det meget dårligt. Jeg kan huske at efter jeg havde givet hende en velsignelse faldt hun til ro og sov, hvorefter hun ikke følte mere smerte. Det er vidunderligt at Herren gjorde det muligt for fædre at velsigne deres fami-

lier på så mange måder, da han gengav evangeliets fylde.

Åh, havde man blot et barns tro så man kunne drømme om det umulige og nå den uopnåelige stjerne som vor elskede præsident Kimball har udfordret os til at gøre. Hans store tro har fjernet mange bjerge; hans barnetro har forvoldt mange mirakler.

Den femte af børns kvaliteter som vi må tilegne os er *kærlighed*, betingelsesløs kærlighed som gives frit. Hvilken far kan modstå det lille ansigt der kikker op og siger: „Jeg elsker dig, far.” Hvilken mor føler ikke en indre glød når hun på sin pude finder en lille seddel: „Jeg elsker dig, mor.” Jeg har haft det privilegium at høre søde børns stemmer i mange lande stemme i med Herrens ord: „Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.” [Joh. 13:34].

Jesus var et eksempel på uskyld, ydmyghed, enkelthed og tro. Han viste sin store kærlighed for os ved at påtage sig vore synder, ofre sit dyrebare liv og oprejse sig selv fra graven. „Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham.” [1 Joh. 4:16]. Vore missionærer går to og to over hele verden og forkynder tro på Herren Jesus Kristus og omvendelse. Der kan være nogle få der har bibeholdt alle de fem nævnte kvaliteter, men alle kan genvinde dem gennem omvendelse og forandring.

Når vi først har lavet de nødvendige ændringer i vort liv må vi tilføje yderligere fem kvaliteter til disse for at opnå modenhed i Herren.

Det sjette vi behøver at opnå er så *visdom*, det som Salomo ønskede så han kunne være en retfærdig dommer. Mange af os er ikke vise, for vi er forblindede af den materielle verden. Visdom kom-

mer ved at finde de sande værdier og prioriteter. Det er en åndelig kvalitet, for den er grundlagt på dømmekraft og et forstående hjerte. Profeternes visdom er stor og alle der lytter til dem bliver velsignet.

Herren har givet os dette råd: „Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom.” [L&P 6:7]. I løbet af denne generalkonference har vi hørt visdomsperler fra dem der har talt under Åndens vejledning. Vi kunne alle have gavn af at studere og anvende de sandheder som er blevet udtrykt.

Kundskab alene kan være farlig og den der søger at opnå kundskab må ligeledes hjælpes til at opnå visdom. Visdom er et tegn på modenhed. Det sættes sædvanligvis i forbindelse med alder og erfaring, men dette behøver ikke nødvendigvis at være sådan. Da jeg tjente som missionspræsident i Skotland så jeg hvorledes Herren fremskyndede mange unge missionærers forståelse så de modnedes udover deres alder. Nu, mindre end 5 år senere er 6 af dem blevet kaldet til at tjene som biskopper, 2 tjener i stavspræsidentskaber på De britiske Øer og alle er blevet gode ledere.

Den syvende kvalitet jeg vil omtale er *lederskabsevner*, ikke blot evner til at lede indenfor kirken, men af enhver ærværdig slags. Et barn kommer til sine forældre for at blive ledet, både gennem ord og handling. Herren erklærede, da han talte til forældrene i Israel gennem Moses: „Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte;

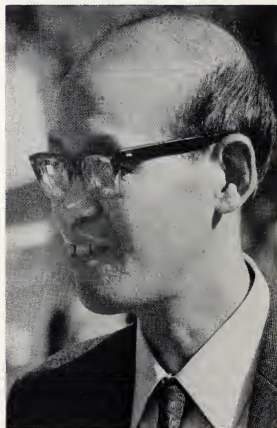
og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.” [5 Mos. 6:6-7].

Ja, forældre har frem for alt brug for

modenhed for at lede og undervise deres børn i retfærdighed. Familien er samfundets grundelement og nationens grundvold. Det er godt at vide at som forældre er vore børn blevet overladt i vor varetægt som et helligt hverv fra den almægtig Gud selv. Vore sønner og vore døtre er hans åndelige børn som han forventer at vi skal elske og ære, undervise og lede.

Hvor er det vigtigt at både forældre og børn læser og studerer Guds ord regelmæssigt. Hvor er det vigtigt at vi efterlever disse grundlæggende principper og opfylder vor himmelske Faders forventninger til os.

Så er vi kommet til den ottende side af modenhed – nemlig *ansvarlighed*. Et lille barn er ikke ansvarlig før det når til en alder af 8 år, for det har Herren erklæret, og de fleste landes love er enige i dette.

Ikke desto mindre er det ikke det at være ansvarlig der gør én moden. Det er når man indser at vi er ansvarlige, handler derefter og er parat til at aflægge regnskab for dem over os der har myndighed og eventuelt overfor Herren selv.

Under Frelserens gerning belærte han om dette princip, at det også gælder de ord vi taler: „Men jeg siger jer, at menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord de taler.” [Matt. 12:36]. Den onde er konstant ude på at distrahere os og få os bort fra et retfærdigt levned så vi ikke vil være i stand til at aflægge et godt regnskab for vore gerninger. Vi må uophørligt være stærke, aldrig slække af eller gå på kompromis med de principper han har givet os.

Som det niende skal vi tænke lidt over *pålidelighed*. Som børn ler vi det ene øjeblik og græder det næste. Vi skifter ofte venner og ændrer vort syn på verden alt efter vore omstændigheder og omgivelser. Når vi modnes bliver vi mere pålidelige og stabile. Apostelen Paulus udtrykte håbet om at „vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, eftersom vinden blæser, ved menneskers terningspil, når de underfundigt forleder til vildfarelse.” [Ef. 4:14].

Vi må advare og undervise, beskytte og værne så vore små ikke bliver ledt bort hverken fysisk eller åndeligt. Der er så mange stemmer, så mange lærdomme som ikke er af Herren, men, når vi blot vil „stræbe fremad i standhaftighed i Kristus og . . . holder ud indtil enden” [2 Nephi 31:20] vil vi opnå en modenhed i pålidelighed, stabilitet og åndelig udholdenhed. Jeg er meget taknemmelig for vor elskede præsident Kimball som er et godt eksempel på disse kvaliteter. Han

har været mig en stor hjælp og jeg er sikker på at han har været en hjælp for mange af os i vor stræben efter åndelig modenhed.

Dette har især været tilfældet med hensyn til den tiende kvalitet, nemlig *selvbeherskelse*. Den nephitiske profet, Alma rådede som følger: „Læg vægt på at beherske alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed.” [Alma 38:12]. Jesus Kristus, Guds søn blev vor Frelser og Forløser fordi han overvandt verden. Da Satan fristede ham, bøjede han sig ikke; da han blev hånet og spottet forlod han ikke sin kurs. Da han stod overfor døden vaklede han ikke. Hans modenhed var fuldkommen.

Måtte vi, som han, være uskyldige og ydmyge, enkle og fulde af tro og kærlighed. Måtte vi blive vise og pålidelige, samt lede andre ved først at beherske os selv. Måtte vi blive modne nok til at aflægge et acceptabelt regnskab for Herren når han kommer. Han er den levende Kristus. Dette er hans levende kirke. Han taler gennem en levende profet og det bærer jeg lykkeligt vidnesbyrd om i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær Gud hengiven

---

*Aldste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum*

Når vi læser og studerer skriften bliver vi opmærksomme på de mange betingede løfter Herren har givet for at opmuntre til lydighed og retfærdigt levned. Den israelittiske historie er fyldt med eksempler på pagter som udgør et af de centrale emner i Det gamle Testamente – de løfter Gud gav profeterne og folket alt efter deres hengivenhed til ham.

Gud indgik en pagt med Noa og regnbuen blev et tegn på den evige pagt for hele menneskeheden. [Se 1 Mos. 9:13]. Den pagt Abraham indgik med sin sød blev beseglet med omskærelsceremonien som et helligt pagttegn. [Se 1 Mos. 17:10–11]. Og tegnet på den store pagt der blev indgået med hele Israel på Sinajbjergtet var sabbaten. [Se 2 Mos. 31:12–17].

Adskillige af de ting Josua var ude for kan den dag i dag lære os noget om den vægt Herren lagde på at holde ens løfter og at være fast besluttet på at holde befalingerne og følge de vejledninger han har givet os.

Josua vil huskes som den der ved Moses' død overtog befalingen og af-

sluttede overdragelsen af ledelsen til Israels 12 stammer. Måske var det for at trøste Josua som nu havde ansvaret for Israels børn, som endnu ikke havde et hjemland og måske var det for at trøste den store gruppe mennesker som lige havde mistet deres leder gennem mere end 40 år at Herren talte til Josua og sagde:

„Som jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig.

Vær frimodig og stærk, thi du skal skaffe dette folk det land i eje, som jeg tilsvor deres fædre at ville give dem.” [Josua 1:5, 6].

Herren fortsætter så sin tale til Josua med denne befaling:

„Vær kun helt frimodig og stærk, så du omhyggeligt handler efter hele den lov, min tjener Moses pålagde dig, vig ikke derfra til højre eller til venstre, for at du må have lykken med dig i alt, hvad du tager dig for.” [Josua 1:7].

Angående den lov Herren havde givet til Moses sagde han:

„Du skal grunde over den dag og nat,

for at du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad der står skrevet i den; thi da vil det gå dig vel i al din færd, og lykken vil følge dig.” [Josua 1:8].

Til sidst gentager Herren det han allerede har sagt for at trøste og påminde Josua om det forhold der er mellem himlens velsignelser og lydighed mod den guddommelige lov:

„Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!” [Josua 1:9].

Det Josua skulle gøre ville kræve mod. Han havde brug for Herrens hjælp hele tiden. Vi ser hvorledes Herren forpligter sig til at yde denne hjælp. Med tro på Herren kunne Josua nu gå frem med den viden at Herren ville lede ham på hans vej. Josua vidste at hans lydighed ville skaffe ham succes og skønt han ikke vidste nøjagtig hvordan han skulle udføre sit hverv vidste han dog nu at resultatet ville blive godt.

Vi kan læse hvorledes Israels stammer drog til Jordanfloden og slog lejr der i tre dage mens de forberedte sig på at gå over floden nær byen Jeriko. Netop da gav Josua sit folk dette interessante råd: „Helliger eder; thi i morgen vil Herren gøre under iblandt eder!” [Josua 3:5].

Han vidste at den kommende sejr ville afhænge af hvor villige de ville være til at gøre Herrens vilje. Så sagde Herren til Josua: „I dag begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels øjne, for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses.” [Josua 3:7].

Josua vidste nu at Herren ville blive ved med gøre mirakler på samme måde som da Moses havde været Israels leder. Og således skete det at da præsterne som bar pagtens ark betrådte Jordanfloden

standsede vandet og Israelitterne gik over på tør bund. [Josua 3:17].

Snart derefter blev Josua befalet at ødelægge Jeriko som lå foran dem med de store mure som en fysisk barriere der umuliggjorde Israels succes – sådan så det ihvertfald ud. Uden at kende midlet, men med fuld forvisning om målet udførte Josua de instruktioner han havde fået af Herrens budbringer. Han var fast besluttet på at adlyde fuldstændigt. Han ønskede kun at gøre nøjagtigt det han havde fået instruktioner om så Herrens løfte ville gå i opfyldelse. Instruktionerne har sikkert virket en smule underlige, men hans tro på deres virkning fik ham til at fortsætte. Resultatet blev endnu et af en lang serie mirakler

---

„I skrifterne finder vi eksempler på hvorledes vi bør overveje og vurdere Herrens befalinger.”

---

som israelitterne oplevede mens de gennem de mange år blev ledt af Moses, Josua og mange andre profeter som var fast besluttet på at følge Herrens befalinger og direktiver.

Da Josua og hans folk nærmede sig Jeriko fulgte de strengt de instruktioner de havde fået af Herren og ifølge den optegnelse vi finder i skrifterne „styrkede muren sammen, og folket gik lige ind i byen”. [Josua 6:20].

Historien beretter at efter Israel var udhvilede fra krigene mod deres fjender

kaldte Josua, som nu var meget gammel, Israel sammen. I sin afskedstale minde-
de han dem om at de havde sejret fordi
Gud havde kæmpet for dem, men at hvis
de nu holdt op med at tjene Herren og
holde hans lov ville de blive udryddet.
Han mindede dem om hvorledes Herren,
Israels Gud, havde ledt Abraham gen-
nem Kana'ans land og havde givet ham
„en talrig æt”. Han mindede dem om
hvorledes Jakob og hans børn var draget
til Ægypten. Han fortalte om hvorledes
Herren havde været med Moses og Aron
og havde udfriet deres fædre fra Ægypten;
hvorledes de i alle deres slag og krige
var blevet bevaret, og tilføjede så denne
vigtige udtalelse: „Det skete ikke ved dit
sværd eller ved din buer.” [Josua 24:12].
Herren havde ført dem til sejr. Krigene
var ikke blevet vundet ved sværd eller
buer. Josua gav folket følgende opfordring:
„Så frygt nu Herren og tjen ham i
oprigtighed og trofasthed, skaf de guder
bort, som eders forfædre dyrkede hinsides
floden og i Ægypten, og tjen Herren!”
[Josua 24:14].

Denne store hærfører og åndelige
leder opfordrede så folket til at forpligte
sig overfor Herren og forpligtede sig selv
og sin familie: „Væg i dag, hvem I vil
tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene
Herren!” [Josua 24:15].

Dette var en udtalelse fra en Guds
mand der var fuldt ud hengiven; en
profet der lyttede til Herrens ønsker;
Josua, den mand der lyttede til sin Gud
som mange gange før havde velsignet
ham for hans lydighed. Han fortalte
Israel at ligegyldigt hvad de besluttede
sig til at gøre så ville han gøre det han
vidste der var rigtigt. Han sagde at denne
beslutning om at tjene Herren ikke
afhang af hvad de valgte at gøre; at deres
handling ikke ville have nogen ind-

virkninger på hans; at hans forpligtelse
om at gøre Herrens vilje ikke kunne
ændres ved noget de eller nogen anden
ville gøre. Josua var herre over sine
handling og havde sine øjne rettet mod
Herrens befalinger. Han havde forplig-
tet sig til lydighed.

Herren elsker mere end noget andet en
urokkelig beslutning om at adlyde hans
råd. De oplevelser som de store profeter
i Det gamle Testamente havde er afgjort
blevet nedskrevet for at hjælpe os til at
forstå vigtigheden af at vælge lydigheds-
strenge sti. Herren må have været
tilfreds da Abraham gjorde som han
havde fået besked på uden spørgsmål og
uden tøven da befalingen lød at han
skulle ofre sin eneste søn Isak. Optegnel-
sen fortæller at Gud sagde til Abraham:

„Tag din søn Isak, din eneste, ham, du
elsker, og drag hen til Morija land og
bring ham der som brændoffer på et af
bjergene, som jeg vil vise dig.” [1 Mos.
22:2].

Og i det næste vers står der blot: „Da
sadde Abraham tidligt næste morgen
sit æsel, tog . . . sin søn Isak med sig, og
. . . gav . . . sig . . . på vandring til det
sted, Gud havde sagt ham.” [1 Mos.
22:3].

Mange år senere, da Rebekka blev
spurgt om hun ville gå med Abrahams
tjener for at blive Isaks hustru hvor hun
uden tvivl har vist at tjenerens mission
var velsignet af Herren, sagde hun blot:
„Ja, jeg vil.” [1 Mos. 24:58].

En generation senere, da Jakob blev
befalet at vende tilbage til Kana'ans
land, hvilket ville indebære at han skulle
forlade alt det han havde arbejdet for i så
mange år, kaldte han Rakel og Lea til sig
ude på marken hvor hans flok var og
forklarede hvad Herren havde sagt.
Rakels svar var enkelt og ligefremt og

viste hendes hengivenhed: „Gør du kun alt, hvad Gud sagde til dig!” [1 Mos. 31:16].

Som vi kan se har vi store eksempler i skrifterne på hvorledes vi bør overveje og vurdere Herrens befalinger. Hvis vi vælger at reagere som Josua, Abraham, Rebekka og Rakel vil vor reaktion simpelthen være at gå og gøre det som Herren har befalet os.

Der er god grund til at tage sin beslutning om at tjene nu. På denne søndag morgen, hvor livets komplika-

tioner og fristelser er en smule på afstand og hvor vi har tid og er mere motiverede til at se på tingene i et mere evigt perspektiv kan vi bedre vurdere hvad der vil bringe os størst lykke i livet. Vi bør tage beslutningen nu, i morgens lys, om hvorledes vi vil reagere når nattens mørke og fristelsernes storme kommer.

Jeg beder til at vi vil have styrke nok til at beslutte os til at gøre det vi bør gøre. Jeg beder til at vi nu vil træffe beslutningen om at tjene Herren. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Grundlæggende principper for varige familieforhold

---

*Præsident Ezra Taft Benson
Præsident for De tolv apostles Kvorum*

Ægteskabet er civilisationens klippefundament, civilisationens hjørnesteen. Ingen nation vil nogensinde være større end sine familier.

Ægteskabet og familielivet blev indstiftet af Gud.

Frelse set i et evigt perspektiv er en familiesag. Gud holder forældre ansvarlige for deres forvaltning af børnenes

opdragelse. Det er et yderst helligt ansvar.

Vi kender de store problemer der eksisterer i vort samfund i dag. De mest iøjenfaldende er løsgtige seksuelle forhold, homoseksualitet, misbrug af narkotiske stoffer, alkoholisme, vandalisme, pornografi og vold.

Disse alvorlige problemer er sympto-

mer på fiasko i hjemmet – man har ignoreret de principper Gud fastlagde fra begyndelsen.

Familier verden over lider under store pres og ubehageligheder fordi forældre har vendt sig bort fra de principper Herren gav for lykke og succes. Mange forældre er blevet lokket til at sky deres ansvar i hjemmet for at „realisere sig selv”. Nogle har fralagt sig forældreansvaret for at jage efter materielle goder, og har stillet sig uvillig overfor at udskyde personlig tilfredsstillelse til fordel for deres børns velfærd.

Det er på tide at vågne op og indse at der gøres bevidste anstrengelser på at omforme familien efter menneskelige værdiers mønster. Det billede man får af familielivet og kærligheden i fjernsynet og på film viser ofte en filosofi som er i modstrid med Guds befalinger.

Hvis man tvivler på at familien som institution er ved at blive omformet skulle man overveje følgende:

Næsten et ud af hver tre ægteskaber ender i en skilsmisse.

Kernefamilien – en hvor der er en mand, en hustru som ikke arbejder udenfor hjemmet og børn – udgør kun 14% af de amerikanske familier. [Taget fra en befolkningsrapport fra 1980].

Næsten 50% af den samlede arbejdsstyrke udgøres nu af kvinder.

Ca. 56% af disse kvindelige arbejdere er mødre med børn på under 7 år og ca. 60% af dem har børn i teenagealderen.

I Amerika anslås det at 8–10 millioner unge på 6 år og derunder passes på daginstitutioner.

Næsten en femtedel af alle børn i Amerika bor sammen med kun en af deres forældre.

Intet samfund vil kunne overleve ret længe uden mødre som passer på deres

unge og giver dem den opfostrende kærlighed der er så vigtig for deres naturlige udvikling.

Syndige handlinger iklædes uskyldigt udseende betegnelser og opnår derigennem at blive almindeligt accepteret. F. eks. bruges betegnelsen „alternativ livsform” til at retfærdiggøre seksuelle forbindelser for ægteskabet og homoseksualitet, „frihed til at vælge” til at retfærdiggøre abort, „at komme hinanden ved” og „at realisere sig selv” til at retfærdiggøre seksuelle forbindelser udenfor ægteskabet.

Hvis vi fortsætter i dette spor kan vi forvente at der vil komme flere følelsesmæssigt forstyrrede unge mennesker, flere skilsmisser, flere depressioner og flere selvmord.

Familien er det mest effektive sted hvor man kan indgyde sine børn evigtvarende værdier. Disse problemer opstår i langt mindre grad der hvor familielivet står stærkt og er baseret på Jesu Kristi evangeliums principper.

Mit budskab her til morgen er: vend tilbage til de gudgivne principper som vil sikre kærlighed, stabilitet og lykke i vore hjem. Må jeg foreslå tre fundamentale principper for lykkelige, varige familieforhold.

For det første: *Mand og hustru må opnå en retfærdig enhed i deres mål, ønsker og handlinger.*

Ægteskabet må anses for en hellig pagt der er indgået for Gud. Et ægtepar har ikke alene et ansvar overfor hinanden, men også overfor Gud. Han har lovet velsignelser til dem der ærer denne pagt.

Trofasthed mod ens ægteskabspagt er en absolut betingelse for kærlighed, tillid og fred. Hor fordømmes uigenkaldeligt af Herren.

Mænd og hustruer som elsker hinanden vil finde at kærlighed og loyalitet gengældes. Denne kærlighed vil skabe en atmosfære der kan fostre et barns følelsesmæssige vækst. Familielivet bør være en glad og lykkelig tid som børnene kan mindes med glæde.

Der er tre grundlæggende principper: Opnå en retfærdig enhed, opfostre børn i kærlighed, forberede børnene til at modtage evangeliets ordinanser.

Lad os læse disse enkle opfordringer som Herren giver os og som vi kan forbinde med ægteskabspagten:

For det første: „Se til, at I elsker hinanden. Hold op med at være begærlige, lær at give hinanden, som evangeliet fordrer . . . vær ikke længere urene, hør op med at finde fejl hos hinanden.” [L&P 88:123, 124].

For det andet: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden . . . Du skal ikke bedrive hor.” [L&P 42:22, 24].

For det tredje: „Den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed.” [3 Ne. 11:29].

Og der findes mange flere skriftsteder med opfordringer som disse.

Tilbageholdenhed og selvkontrol må nødvendigvis være de herskende principper i et ægteskab. Par må lære at styre deres tunge såvel som deres lyster.

Bøn i hjemmet og bøn med hinanden vil styrke jeres enhed. Tanker, mål og ideer vil efterhånden blive de samme i en fælles enhed idet I stræber efter de samme mål.

Stol på at Herren, profeternes belæringer og skrifterne vil give jer den nødvendige vejledning og hjælp, især når der er uoverensstemmelser og problemer.

Åndelig vækst fremmes ved at man løser problemerne sammen – ikke ved at man løber fra dem. Vore dages uforholdsmæssigt store understregning af individualisme fører til egoisme og adskillelse. Guds standard er stadig at to personer bliver til „ét kød”. [Se 1 Mos. 2:24].

Hemmeligheden bag et lykkeligt ægteskab er at tjene Gud og hinanden. Ægteskabets mål er fællesskab og enhed, såvel som personlig udvikling. Jo mere vi tjener hinanden jo større bliver vor åndelige og følelsesmæssige vækst.

Det første grundlæggende princip er altså at arbejde henimod en retfærdig enhed.

For det andet: *At opfostre jeres børn med kærlighed og i lyset af Herrens opfordringer.*

Det er ikke en let opgave at opfostre lykkelige, fredelige børn i vore dage, men det kan lade sig gøre. Der er familier der gør det.

Nøglen er ansvarlige forældre.

Først og fremmest har børn behov for at vide og føle at de er elsket, ønsket og påskønnet. De har behov for at blive forsikret om dette tit. Dette er naturligvis forældrenes ansvar, og som oftest gør moderen det bedst.

Børn har også behov for at vide hvem de er i et evigt perspektiv. De skal vide at de har en evig himmelsk Fader som de

kan stole på, som de kan bede til og fra hvem de kan modtage vejledning. De har behov for at vide hvor de kom fra så deres liv kan have mening og formål.

Børn må lære at bede, at gøre sig afhængig af Herrens vejledning og at udtrykke påskønnelse for de velsignelser der tilkommer dem. Jeg kan huske hvorledes vi plejede at knæle med vore unge børn ved siden af deres seng for at hjælpe dem med at sige deres bøn.

Børn må lære at skelne ret fra uret. De kan og skal lære Guds befalinger. De skal lære at det er forkert at stjæle, lyve, snyde eller misunde andre det de har.

Børn må lære at arbejde hjemme. De skal der lære at ærligt arbejde udvikler værdighed og selvrespekt. De skal lære glæden ved et godt udført arbejde.

Børnenes fritid skal på en konstruktiv måde dirigeres henimod gode, positive udfoldelser. For megen TV kan være ødelæggende, og pornografi i dette medium må ikke tolereres. Det anslås at børn i dag ser fjernsyn i over 25 timer om ugen.

De forskellige samfund har ansvar for at hjælpe familier til at fremme god underholdning. Det samfundet tolererer vil blive morgendagens standard for dagens ungdom.

Familier skal bruge mere tid sammen på arbejde og adspredelse. Der bør være afsat en dag om ugen til familiehemmeaften hvor familien morer sig sammen, udfører arbejdsprojekter, sketches, sange omkring klaveret, lege, nyder særlige forfriskninger og holder familie-bøn. Denne skik vil binde familien sammen i kærlighed, stolthed, tradition, styrke og loyalitet som jernled i en kæde.

Familiestudium af skrifterne bør være en del af sabbaten i enhver familie.

Det kan også anbefales at man afsæt-

ter tid hver dag til at læse i skrifterne, syngne salmer og sige familiebøn som en del af den daglige rutine.

For det tredje: *forældre må forberede deres børn til at modtage evangeliets ordianser.*

De vigtigste belæringer i hjemmet er de åndelige. Forældre har fået befaling om at berede deres sønner og døtre til at modtage evangeliets ordianser: dåb, bekræftelse, præstedømmeordinationer og tempelægteskab. De skal ligeledes lære dem at respektere og ære sabbatsdagen og at holde den hellig. Som det vigtigste skal forældrene indprente deres børn et ønske om at opnå evigt liv og ærligt stræbe efter det mål fremfor alt andet. Evigt liv kan kun opnås ved lydighed mod evangeliets love og ordianser.

Når forældrene selv har modtaget de

frelsende ordinaanser, når de har sat et eksempel ved at indgå et tempelægteskab er der ikke alene større chancer for at deres eget ægteskab vil lykkes, men der er også langt større sandsynlighed for at deres børn vil følge deres eksempel.

Forældre som giver deres børn sådan et hjem har opnået det som Herren kalder: „Et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus . . . et ordenshus, ja, et Guds hus.” [L&P 88:119]. Ligegyldigt hvor beskedent og ydmygt hjemmet er vil det være fyldt med kærlighed, lykke, fred og glæde. Børnene vil vokse op i retfærdighed og sandhed og vil have et ønske om at tjene Herren.

En af kirkens tidligere præsidenter gav forældre dette råd:

„Derfor er det hjemmet, der trænger til at blive reformeret. Prøv i dag og i morgen at gøre en forandring i jeres hjem ved at bede to gange om dagen med jeres familie . . . velsign hvert eneste

måltid, I indtager. Brug 10 minutter på at læse et kapitel med Herrens ord fra Bibelen . . . lad kærlighed, fred og Herrens ånd, venlighed, næstekærlighed og opofrelse for andre findes til overflod i jeres familier. Bandlys grove ord . . . og lad Guds ånd tage jeres hjerter i besiddelse. Undervis jeres børn i dette, i ånd og kraft . . . Ikke et barn ud af hundrede ville fare vild, hvis hjemmets miljø, eksempel og undervisning var i harmoni med . . . Kristi evangelium.” [Joseph F. Smith, Evangeliske Lærdomme, s. 254].

Jeg vidner om at alvorlige problemer i familien kan undgås hvis vi følger disse råd.

Pris Gud for familielivets glæder. Jeg har ofte sagt at der ikke kan findes nogen ægte lykke uden den der findes i vores hjem. Der findes de bedste indflydelser og forbindelser.

Må Gud velsigne os til at styrke vore hjem med kærlighed og enhed og til at følge hans forskrifter beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den kostelige Perle

---

*Ældste J. Thomas Fyans
De halvfjerds' Præsidium*

Mine kære brødre og søstre, det er et stort privilegium at stå her og bære mit vidnesbyrd for jer om at Jesus er Kristus!

I Orienten findes der en gammel legende, som fortæller om en juvelér der havde en kostelig perle som han ville sælge. For at placere denne perle i smukke omgivelser fik han den idé at konstruere en speciel æske af de fineste træsorter hvori perlen kunne ligge. Han udsøgte disse træsorter og fik dem leveret, og de blev poleret til højglans. Han forstærkede æskens hjørner med smukke messinghængsler og forede kassen med rødt fløjl. For at gøre det hele fuldkommen stænkede han det røde fløjl med en dyr parfume og lagde så perlen ned i æsken.

Perlen blev sat ud i juvelerens vindue og kort efter kom en rig mand forbi. Han blev tiltrukket af det han så og satte sig ned sammen med juveleren for at forhandle om købet. Juveleren indså snart at forhandlingerne drejede sig mere om æsken end om perlen. Ser I, manden blev så overvældet af den omgivende skønhed at han ikke så den kostelige perle.

For nyligt havde vi nogle venner hjemme på besøg som kom fra en anden del af landet og som ikke var medlemmer af kirken. De var hos os i ca. en uge. Den ene er en godt uddannet mand. Han ville først have uddannet sig til præst, men besluttede sig for ikke at fortsætte i den retning og blev i stedet psykolog og har opnået en doktorgrad i psykologi.

Efter sin eksamen fik han egen klinik, og i dag arbejder adskillige psykiatere og et antal psykologer og socialrådgivere i den klinik. Denne mand sidder også i sin stats uddannelsesråd og i et universitetsråd. Han virker også som censor ved universitetseksaminer.

Da vi fandt ud af at denne veluddannede mand ville komme hjem til os, tænkte vi over hvad vi kunne vise og hvad vi kunne fortælle ham om de ting vi tror på.

Som det første tog vi hen og viste ham denne smukke bygning [Tabernaklet, O. a.]. Det var en søndag morgen og han var imponeret over dette store kors kunstneriske evner. Han gik med ind i

besøgscentret og blev vist omkring derinde.

Jeg forsøgte at arrangere et interview mellem ham og undervisningsdirektøren. Jeg ønskede at imponere ham med at vi også har folk som har en baggrund

---

Vore skrifter „er ikke isoleret fra hinanden. De udgør en integreret helhed og stammer fra én kilde”.

---

indenfor uddannelse. Vi viste ham rundt på Brigham Young universitetet og introducerede ham til folk der, som arbejder med det samme som han gør og håbede at han ville blive imponeret over det storslåede universitet – og han blev imponeret.

Så førte jeg ham om bag kulisserne og forklarede ham om kirkens planlægning af undervisning som ældste Packer har talt om i dag. Som følge af hans baggrund indenfor uddannelse havde han været involveret i planlægning af undervisning på alle forskellige planer, men da han så denne plan blev han forbavset, for som han sagde: „Jeg har aldrig set noget lignende. I kunne vinde Nobelprisen for planlægning af undervisning.”

Han så mange ting. Og så, den sidste aften af hans besøg spurgte jeg: „Hvilke spørgsmål har du?”

Han sagde: „Hvordan trøster I de efterladte?”

Vi åbnede Det gamle Testamente, og bagefter læste vi i Det nye Testamente.

Så kiggede vi i endnu et vidne om Kristus: Mormons Bog. Vi studerede Alma og andre dele af dette vidne om at Jesus er Kristus. Vi gik så videre til de moderne skrifter og studerede afsnit 76 og 138 i Lære og Pagter. Vi læste også i Den kostelige Perle.

Så talte vi om hvorledes vi kan krydshenvise disse skrifter. De er ikke isoleret fra hinanden. De udgør en integreret helhed og stammer fra én kilde – Gud og hans Søn Jesus Kristus, som gennem profeter i alle tidsaldre har inspireret til disse tanker og har ladet dem nedskrive så de kunne løfte os op til en forståelse af den kostelige perle.

Vi har mange vidunderlige belæringer i denne kirke, som alle bidrager til et opløftende, vidunderligt liv, og dog, når vi ser igennem alt dette og kommer til sagens kerne, vil vi finde at budskabet findes der: ja, Herren Jesus Kristus kom i tidernes midte. Der kaldte han andre – apostle og halvfjerdserne m. fl. – til at hjælpe sig i sit værk. Han blev naglet til korset og blev siden lagt i graven og på den tredje dag opstod han. Han lever i dag og fordi han lever i dag skal vi leve i morgen. Det, fortalte jeg min ven, er sådan vi trøster de efterladte.

Og jeg bærer mit vidnesbyrd, brødre, søstre om at jeg ved at Jesus er Kristus, at dette er Jesu Kristi kirke. Der findes mange vidner om Kristus – Det gamle Testamente, Det nye Testamente og endnu et vidne som er almindeligt kendt som Mormons Bog. Måtte vi tage disse vidners store sandheder til os og på den måde opbygge et vidnesbyrd i vore hjerter. Og måtte vi dele det med andre så Guds rige kan være her på jorden, at Himmeriget kan komme, beder jeg ydmygt i vor Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Ren og ubesmittet gudsyndelse

---

*Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum*

For nogle få uger siden var jeg på vej herhen til tempelpladsen hvor jeg skulle møde en ven. En ung kvinde – som jeg ikke kendte – kom op til mig og sagde: „Skal jeg fortælle dig hvilken slags mennesker disse mormoner i virkeligheden er?”

Jeg svarede og sagde: „Jeg tror nok at jeg allerede ved en lille smule om hvordan de i virkeligheden er.” Svaret kom skarpt og prompte: „De efterlever i hvert fald ikke Jesu Kristi befalinger som de burde.”

Min afsluttende bemærkning var: „Hvem gør det?”

Da jeg fortsatte min gang over imod besøgscentret kredsede mine tanker om de mennesker som vier deres tid og penge til at miskreditere, fornærme, latterliggøre og beskæmme dem der har andre religiøse synspunkter end de har. Af og til kan sådanne handlinger forene og styrke dem der bliver angrebet. Men, i nogle få tilfælde planter de små frø af utilfredshed og somme tider bliver ret-

færdige mennesker såret af denne sladder.

Jeg tvivler stærkt på at sådanne handlinger kan kaldes kristne. Jesus opfordrede os på intet tidspunkt til at bruge tid på at udøve skadelig, destruktiv kritik. Hans budskab var at vi skulle søge, lære og dele alt hvad der er prisværdigt og har værdi med hinanden i vor daglige færden. Kun de hævngerige og kværlantiske fremfuser med det negative og værdiløse.

Jeg er min missionspræsident evigt taknemligt for det gode råd han gav mig da jeg kom til England som missionær. Han sagde: „Ældste Ashton, disse mennesker har levet her i meget lang tid. Hvis du holder øjnene åbne, ørene stive og dit sind åbent vil du lære meget mens du er her. Find det der er godt og overse det der er forskelligt fra det du er vant til.”

Jo længere jeg opholdt mig i England des mere påskønnede jeg hans råd. For hver dag der gik lærte jeg at elske og

påskønne det storslåede land og dets indbyggere. For eksempel da det blev vinter gjorde jeg som englænderne gjorde – i stedet for at fryse i den rå kulde tog jeg en ekstra sweater på, i stedet for at spille min tid med at gå og beklage mig.

„Ren og ubesmittet
gudsdyrkelse kan aldrig
læres eller udøves af dem
som er smålige,
forudindtaget, stridbare . . .
ren og ubesmittet
gudsdyrkelse er at følge vor
Frelasers belæringer.”

Robert West skrev engang: „Intet er lettere end at finde fejl hos andre. Det kræver ikke noget talent, ingen selvopofrelse, ingen hjerne . . . at gå ind i kværvulantbranchen.” [Richard L. Evans' Quote Book, Salt Lake City, Utah: Publishers Press, 1971, s. 221].

Hvad enten anklager, antydninger, bagtalelse eller falske påstande bliver hvisket eller højroret råbt ud, minder Jesus Kristi evangelium os på at vi ikke skal tage til genmæle eller strides. „Det ved I, mine elskede brødre. Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede;

thi et menneskes vrede virker ikke det, som er ret for Gud”. [Jak. Brev. 1:19–20].

Ingen religion, gruppe eller enkeltperson kan have fremgang over en længere

periode hvis grundlaget er det at finde fejl. Vi erklærer for verden og i særdeleshed til medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at der ikke er tid til strid. „Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge, men bedrager sit hjerte, hans gudsdyrkelse er intet værd”. [Jak. Brev 1:26].

Digteren Robert Frost definerede engang uddannelse som „evnen til at lytte til næsten hvad som helst uden at lade sig ophidse eller uden at miste sin selvsikkerhed”. Vi bliver formodentlig aldrig fri for dem der åbent erklærer sig som anti-mormoner. Derfor opmuntrer vi alle vore medlemmer til ikke at blive anti-anti-mormoner. Kan vi blot gøre som dette gamle ordspil siger: „Lev og lad leve”?

En ting er sikker og det er at ét af vore gudgivne privilegier er retten til at vælge hvilken holdning vi vil indtage i enhver situation. Vi kan lade de ting der sker omkring os bestemme vore handlinger – eller også kan vi personligt tage føringen og styre vort liv ved at bruge den rene og ubesmittede gudsdyrkelses principper som en rettesnor. Ren og ubesmittet gudsdyrkelse er at lære Jesu Kristi evangelium at kende og så føre det ud i livet. Intet vil nogen sinde tjene os til virkelig gavn før vi anvender det i vort eget liv.

Det synes for mig som om der aldrig har været noget tidspunkt i historien hvor det har været vigtigere for os at engagere os i ren og ubesmittet gudsdyrkelse som Frelseren lærte os det. Denne religion indebærer at vi ikke tager til genmæle eller gengælder onde handlinger eller mindre pæne udtalelser. Ren og ubesmittet gudsdyrkelse indbefatter evnen til at prise, at opbygge og at vende den anden kind til fremfor at ødelægge

og nedbryde. Velsignet er de som stræber efter at tjene ham uden at spille tid på at finde fejl hos ham, eller hos den der tjener ham.

Den betænksomme indser at det ikke er realistisk at forvente fuldkommenhed hos andre når ingen af os er fuldkomne.

„Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til?

Eller hvor kan du sige til din broder: „Lad mig tage splinten ud af dit øje;“ og se, der sidder en bjælke i dit eget øje.

Hykler! tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du se klart til at tage splinten ud af din broders øje“. [Matt. 7:3-5].

Meningsfyldte fremskridt kan kun gøres når vi alle er i stand til at fjerne bjælkerne fra vore egne øjne, overlade dommen til vor himmelske Fader og hengive os til et retfærdigt levned.

Når vi tænker på handlinger som ikke passer ind i definitionen af ren og ubesmittet gudsdyrkelse skulle vi måske tænke lidt nærmere over indholdet i denne betegnelse. „En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i

deres trængsel og bevare sig uplettet af verden“. [Jak. Brev 1:27].

Ordene er enkle, men der gives en grundlæggende befaling – nemlig, hjælp dem der har hjælp behov, byg dit liv omkring Jesus Kristi evangelium og undgå at give efter for verdens fristelser.

Som det er tilfældet med de fleste enkle befalinger må vi alle analysere vort eget liv og bruge visdom og handlefrihed til at anvende disse grundlæggende principper. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre; thi det, som I har set mig gøre, skal I også gøre.“ [3 Ne. 27:21]. Det er altid sværere at gøre noget end at have kundskab om noget.

Sidste sommer var vi ude at besøge nogle venner. Deres lille søn, som lige havde fået en ny trehjulet cykel, var lidt bekymret over at hans forældre rettede al deres opmærksomhed mod os og syntes at overse ham. Han kørte så hurtigt han kunne på sin lille trehjulede cykel, mens han råbte: „Se på mig!“ Mens han kørte og kiggede på os i stedet for at se efter hvor han kørte, skete det uundgåelige. Han kørte lige ind i en ligestol. For om muligt at standse strømmen af tårer og fjerne drengens opmærksomhed fra smerten sagde hans mor: „Den slemme stol slog dig. Kom, nu slår vi stolen.“

Moderens reaktion hjalp vel drengen til at tænke på noget andet et øjeblik, men hun lod sin søn skyde skylden for sin ulykke på noget andet end sig selv.

Hvor mange gange leder vi ikke efter en ydre ting som vi kan give skylden for vore handlinger? Det gør ondt at søge efter årsagen inde i os selv og påtage sig ansvaret for vor egen situation.

Hvis vi skal holde os uplettede af verden vil det kræve at vi begynder at styre vort liv indefra og acceptere ansvaret for vore egne handlinger og vælger at påtage os rollen som fredsmagere i stedet for gengældere, når dem vi omgås kritiserer eller udbreder falsk propaganda. Det indbefatter at man gør sig klart at Guds gerning på jorden udføres af mennesker som alle har deres svagheder. Det indbefatter evnen til at se det gode der er blevet opnået i stedet for at lade sig skuffe når de menneskelige svagheder dukker op til overfladen. Det kræver at man modstår trangen til at tale ud imod disse svagheder på en så kraftig måde at det gode bliver overskygget og vidnesbyrd vakler.

Ren og ubesmittet gudskyndighed er at opretholde en balance mellem spidsfindige, intellektuelle oplysninger og de helt grundlæggende principper i evangeliet. Sidste dages hellige opmuntres til at søge kundskab om alle ting. Ikke desto mindre må en overlegen kundskab og akademiske grader nødvendigvis forstærkes af visdom, god dømmekraft og åndelig vejledning for at man kan

bruge det lærte til bedste for den enkelte og hans næste.

Nogen mener at man kun kan lære af Gud ved at påskønne hans håndværk. Bjerge, vandløb, blomster, fugle og dyr skal nydes og beundres; men dette er ikke nok. I kirken lærer man evangeliske sandheder, nye begreber bliver præsenteret og man kan få nye oplevelser – hvilket alt i alt kan blive til en højere mening om én selv og en kundskab om hvorledes man bedre kan hjælpe andre.

En der praktiserer ren og ubesmittet gudskyndighed vil snart opdage at det er bedre at løfte en mand op end at holde ham nede. Lykke er fast sammenkædet med hjælpsomhed. Den der ikke beskytter en andens gode navn, dem der drager fordel af de uskyldige eller uvidende, som skaffer sig en formue ved at foregive gudfrygtighed og ved at benytte sig af andre, går glip af glæden ved en ren og ubesmittet gudskyndighed.

Mange har oplevet glæden ved at vise dem de omgås, nåde og kærlig omsorg. Hvor er det opmuntrende at se venner besøge alderdomshjem for at trøste patienter som ikke engang har styrke til at give udtryk for deres påskønnelse. Der er dem der ikke kan forstå Guds hensigter når han tillader mange at leve i smerte og håbløs fysisk og mental nedbrydelse. Mens denne proces er i gang lærer vi af andre gennem deres uselviske tjeneste og tålmodighed. En bror der tidligere har haft mange lederstillinger i kirken, selv i missioner og templer, men som for øjeblikket ikke har en kaldelse, tager hver måned ud til mennesker der er bundet til et plejehjem og siger ofte: „Hvor er det en stor tilfredsstillelse for mig når jeg hver måned besøger disse dyrebare sjæle.“

Ren og ubesmittet gudskyndighed be-

står i at vise omsorg for dem der føler sig ensomme og forsømte efter at have mistet sin livsledsager. Jeg havde fornylig lejlighed til at interviewe en biskop i hvis ward der bor mere end 60 enker. Han strålede af glæde og sagde: „Jeg elsker dem alle sammen!” Han og hans rådgivere besøger disse søstre mindst én gang om ugen udover de besøg den enkeltes hjemmelærer aflægger. „Det er også en glæde at have dem,” gentog han. Han kunne jo eventuelt have sagt: „Synes du ikke at 60 enker er lige i overkant?”

En anden værdig handling i den rene og ubesmittede gudsdyrkelse er den daglige telefonopringning til hver af dem der ikke kan bevæge sig uden for sit eget hus. En kærlig, ældre enke sagde: „Hvis jeg ringer hver dag giver det dem et lille pift, og hvis de ikke svarer telefonen ved

jeg at de sikkert har brug for at jeg aflægger dem et besøg.” En af disse venner kunne ikke afse penge til en telefon, så denne gamle søster lod en telefon installere hos hende og betalte den månedlige regning.

Ren og ubesmittet religion indbefatter tålmodighed og langmodighed. En far der er ved at komme sig efter at have gennemgået en lang tid som alkoholiker siger ofte: „Jeg er på vej tilbage fordi min familie ikke ville opgive mig. Alle, undtagen min hustru og mine børn anså mig for at være et håbløst tilfælde.” Hvor smukke er ikke de ord: „Jeg er på vej tilbage fordi min familie ikke ville opgive mig.”

Ren og ubesmittet religion anvendes når vi løfter de uheldige og usædvanlige børn. Nogle af Guds største jordiske ånder er dem som må lide uden menings-

fyldt forældreomsorg. Mange oplever et familieforhold gennem fosterforældre, enten på heltids- eller på deltidsbasis.

Ren og ubesmittet gudsdyrkelse er at have mod til at gøre hvad der er ret og lade følgerne komme. Det er at gøre det rigtige af den rigtige årsag. At være retfærdig eller tjenstvillige eller kærlig eller lydlig overfor Guds love blot for at opnå lovprisning og anerkendelse er ikke ren og ubesmittet gudsdyrkelse. Man skal være i stand til at modstå latterliggørelse og endog midlertidig upopularitet blandt ens omgangsfæller. Man skal vide hvem man er og hvilke mål man stræber efter at opnå. Mange af vore unge, og også nogle af de ældre, har fremlesket en sådan indre styrke. De har en stor, god indflydelse på dem de omgås.

Vi skal ikke alene elske dem vi omgås, vi skal også forsøge at forstå andres følelser. Som det så ofte sker sagde det medlem af biskoprådet som ledte mødet, at når diakonerne var færdige med at uddele nadveren skulle de være så venlig at sætte sig ned til deres familier. En far lagde mærke til en dreng som gik ud og satte sig i foyeren. Ugen efter inviterede han den diakon til at sidde sammen med ham og hans familie, hellere end igen at opleve den forlegenhed og ensomhed der kom af at hans familie ikke kom i kirken. Denne far reagerede på drengens behov i stedet for at kritisere sine ledere for den måde de gjorde tingene på. Alle kirkens medlemmer bør se nærmere på denne fars handling og praktisere dette princip i deres eget liv.

Ethvert menneskes, og især ethvert barns sikkerhed og beskyttelse bør ligge os alle på sinde. Vi kan hjælpe til med at beskytte hinanden ved at være opmærksomme på eventuelle farer og ved at være

villige til at gøre vort til at forhindre andre i at såre, stjæle eller misbruge en anden person, hvad enten han eller hun er ung eller gammel.

I vort politiske vælgersystem kan vi se den rene og ubesmittede gudsdyrkelse praktiseret i vore dage, af dem der holder sig til at forklare og debattere de forskellige emner fremfor at hengive sig til sladder og bagtalelse. De virkelige politiske vindere er dem der accepterer et nederlag i stedet for at deltage i en underminering af andres karakter.

Vi kan finde eksempler på ren og ubesmittet gudsdyrkelse overalt. Da jeg var til en begravelse for ca. en måned siden hørte jeg om en standhaftig ung kvinde der er på mission i et fjernt land, som efter megen bøn og mange tårer skrev til sin døende mor lige før den svære sygdom krævede sit offer, og fortalte hende at skønt hun gerne ville sidde hos hende ville hun dog følge sin mors belæringer og forblive på sin mission for at fuldføre sin opgave og finde dem der ønskede at høre om evangeliet.

Der er mange gode vejledninger i det enkle skriftsted der definerer ren og ubesmittet gudsdyrkelse. For at holde sig uplettet af verden må man undgå alle Satans onde planer for denne verdens indbyggere. At gengælde ondt med ondt, at finde fejl, at bedrage, være smålig, at være hyklerisk, at dømme og nedbryde hinanden er ikke en del af ren og ubesmittet gudsdyrkelse.

Medfølelse er en dybtfølt kærlighed for én selv og for ens medmennesker. Henry David Thoreau sagde engang: „Kunne der ske et større mirakel end hvis vi kunne se tingene med hinandens øjne, blot et øjeblik?“ Hvis det var muligt er jeg sikker på at vi kunne besøge

og hjælpe enkerne og de faderløse og alle dem der har brug for vor hjælp, med Kristi rene kærlighed, og således hjælpe til med at opfylde vore medmenneskers behov.

Må Gud hjælpe os til at lære at efterleve den rene og ubesmittede gudsdyrkelses principper. Det at opløfte hinanden er en fuldtids beskæftigelse.

En ren og ubesmittet gudsdyrkelse kan aldrig læres eller udøves af dem der er smålige, forudindtagede, stridbare eller som ikke søger at opfylde sin nabos behov. Ren og ubesmittet gudsdyrkelse er at følge vor Frelasers belæringer. Jesus Kristus lever. Dette er hans kirke. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Vær ved godt mod”

---

*Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum*

Mine kære brødre og søstre, vi lever i en tid hvor vi skal være vidne til både vidunderlige og forfærdelige ting. Vi kan ikke på nogen måde være en del af disse sidste dage uden at det skal være sådan. Ikke desto mindre har vor Herre og store eksempel Jesus Kristus befalet os at være „ved godt mod” [L&P 61:36; 78:18].

Jesus har givet andre den samme befaling når de befandt sig i svære omstændigheder og følte sig alt andet end ved godt mod. For eksempel sagde han til de tolv apostle at de skulle være

frimodige skønt der ikke syntes at være nogen grund til at være frimodige. [John. 16:33]. De ubeskrivelige smerter i Getsemane var nært forestående. Judas ville snart forråde Herren. Man stod umiddelbart overfor Jesu anholdelse og anklage. De tolv ville blive spredt som får. Jesu uretfærdige og hånlige retssag og den umenneskelige piskning af ham ville finde sted blot nogle få timer senere. Det gennemtrængende og skuffende råb fra menneskemængden om at Barabbas skulle befries frem for Jesus skulle snart

fylde luften. Og derefter ville man så opleve de sidste forfærdelige stunder på Golgata.

Derfor er spørgsmålet så hvorledes Jesus kunne forvente at de tolv var ved godt mod!

Som Frelseren sagde: „I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.” [Joh. 16:33; fremhævelse tilføjet].

Fordi Kristus havde overvundet verden ville forsoningen snart ske fyldest! Døden ville uigenkaldeligt være overvundet. Satan ville have forfejlet sit forsøg på at kvæle den spirende frelsesplan! Menneskeheden ville ved Guds nåde få udødeligheden! Udover dette ville de, som havde gjort sig fortjent til det, modtage det evige livs rigdomme! Dette var nogle af de strålende realiteter og de grundlæggende kendsgerninger som retfærdiggjorde at de tolv skulle være ved godt mod – ikke de uhyggelige, midlertidige omstændigheder de befandt sig i! Evangeliets vidunderlige fremsyn giver os denne evangeliets glæde!

Det samme var tilfældet ved en anden lejlighed hvor den opstandne Jesus pludselig en aftenstund stod ved siden af Paulus i fængslet, og befalede ham at være frimodig. [Ap. G. 23:11]. Paulus' umiddelbare situation bestod i at han var blevet slået på munden i al offentlighed efter Ananias' ordre. Der var 40 mænd der havde sammensvoret sig for at slå ham ihjel. Han var anklaget for oprør. Hvilken grund var der så til at han skulle være frimodig? Han skulle være frimodig fordi, som Jesus fortalte ham, at skønt han befandt sig under disse dårlige forhold skulle han snart drage til Rom og der forkynde evangeliets glade budskab.

Nogle medlemmer af kirken blev, på

et andet tidspunkt i kirkens historie, holdt fangne indtil visse profetier blev opfyldt – og de ville blive slået ihjel hvis ikke disse profetier blev opfyldt nøjagtig til tiden. Også dem befalede Herren at være ved godt mod. Hvorfor det? Fordi, som Jesus sagde: „I morgen kommer jeg til verden” [3 Ne. 1:13]. Ved hans fødsel ville Messias' jordiske tjenestegerning endelig begynde!

Evangelisk glæde var en del af profeten Josephs Smiths holdning. I efteråret 1842 svirrede rygter om bevæbnede menneskemængder der var på vej til Nauvoo. Hans elskede Emma var ofte syg og man frygtede at hun ikke ville komme sig. Joseph var jaget i byen Joseph. Samtidig kan vi læse om hvorledes han kom hjem og fandt „Emma liggende syg . . . efter at have bragt en søn til verden som ikke overlevede sin fødsel” [History of the Church 5:209].

Skønt den forfulgte profet befandt sig i en periode med så store smerter og prøvelser skrev han angående tempelarbejdet: „Hvad hører vi nu i det evangelium, som vi har modtaget? En *glædens* røst! . . . en *glædesrøst* for både levende og døde, *gode tidender om stor glæde* . . . Lad jeres hjerter *fryde sig* og være *glade* . . . Lad bjergene juble af *glæde* og alle dalene råbe højt.” [L&P 128:19, 22, 23; fremhævelser tilføjet].

Hvilket vidunderligt overblik vi får fra Jesu Kristi evangelium om de ting der virkelig er af betydning – som vi kan sammenholde dagens skuffelser med!

Sent i 1820-erne var Brigham Young, som endnu ikke havde fået forbindelse med det genoprettede evangelium, en mismodig ung mand. Han misbilligede meget af det han så i verden og undrede sig på om han havde et arbejde at udføre her. Hans elskede broder, Phineas, gav Brigham dette fremsynede råd: „Hæng bare i, for jeg ved at Herren vil gøre noget for os.” [Sermon of Heber C. Kimball in minutes, 8 January, 1845, Brigham Young Papers, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints]. Det der senere skete minder meget om historien om Moses!

Vi kan altså se, brødre og søstre, hvorledes vi har god grund til at være ved godt mod når vi tænker på den dybere mening – en mening som skal adskilles fra de umiddelbare omstændigheder. Hvis f.eks. vor holdning til livet afhænger af menneskenes pris, hvor stor rentesatsen er, hvorledes valget falder ud eller hvem der vinder en sportsbegivenhed så er vi i for høj grad i menneskenes og omstændighedernes vold. Vor taknemlighed for livet bør heller ikke afhænge af hvorledes vi dør, for jeg er sikker på at der ikke er nogen af os der

ivrigt vil løbe op til Jesus og fortælle ham hvorledes vi døde!

I stedet beder Jesus os om bevidst at stole på Guds formål – ikke alene for hele menneskeheden men også for os personligt. Og vi skal være ved godt mod i denne proces.

Vi må dog ikke undervurdere besværlighederne i de sidste dage. Joel og Zefanias talte begge om de sidste dage som „en mørkets . . . dag” [Joel 2:2; Zef. 1:15]. De kommende årtier vil være fyldt med fortvivelse. Hvorfor det? Fordi, som Moroni sagde, fortvivelse kommer af ugudelighed [se Mor. 10:22]. Jo mere ugudelighed, jo mere fortvivelse. Og med mindre der finder en almen omvendelse sted vil denne fortvivelse blive både dybere og mere udbredt – undtagen blandt dem der har evangeliets glæde.

Skønt vi opfordres til at være fredsmagere lever vi desværre i en tid hvor freden er borttaget fra jorden [se L&P 1:35]. Der har været krig næsten uophørligt i det moderne menneskes historie. Der er blevet udkæmpet 141 større eller mindre krige alene siden afslutningen på 2. verdenskrig i 1945. Lige før den amerikanske borgerkrig brød ud erklærede Herren at alle jordens nationer stod overfor en række krige som ville resultere i „manges død og elendighed” [L&P 87:1].

Ydermere ville denne række krige kulminere i en fuldstændig ødelæggelse af nationerne. [Se L&P 87:6]. Lad da de dødelige sætte alt for stor lid til dødelige våben hvis de vil. Vi for vort vedkommende vil „iføre [os] Guds fulde rustning”! [Se Ef. 6:11]. Midt i sådanne prøvelser vil vi, hvis vi er retfærdige og hvis vi dør, dø i ham; og hvis vi lever vil vi leve i ham. [Se L&P 42:44].

Brødre og søstre, vi lever desværre ligeledes i en tid hvor manges kærlighed vil blive kold. [Se L&P 45:27; Matt. 24:12]. Frygt vil derfor tage til. Hvorfor? Fordi når mennesket frygter, er det fordi

vi ikke har fuldkommen kærlighed. [Se Joh. 4:18; Mor. 8:16]. Jo mindre kærlighed, des mere frygt – såvel som mere krig!

Vi kan, som det skete for Paulus, være tvivlrådige, men vi er ikke fortvivlede. [Se 2. Kor. 4:8]. For hvis vi er åndeligt forberedte behøver vi ikke frygte. [Se L&P 38:30].

Herren har ikke lagt skjul på at han vil prøve sine helliges tro og tålmodighed. [Se Mosiah 23:21]. Vi dødelige er så hurtige til at glemme Herren: „Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange lidelser . . . vil de ikke erindre ham.” [Hel. 12:3].

Ikke desto mindre kender Herren vore begrænsninger både med hensyn til at udholde og forstå, og han vil ikke give os tungere byrder end vi kan bære på noget tidspunkt, skønt det for os kan synes anderledes. [Se L&P 50:40; 78:18]. Lige så vel som vi ikke vil blive fristet over evne vil vi ikke blive udsat for større prøvelser end vi kan stå igennem [se 1. Kor. 10:13].

Derfor, når vi kender til den fornævnte dybere liggende årsag til at fryde os kan vi „være ved godt mod” på trods af pres og omstændigheder.

Præsident Brigham Young udtalte ordene „Dette er stedet” om en geografisk beliggenhed. Man kunne passende sige „Dette er processen” om Guds frelsesplan og det deri indbefattede endemål.

Præsident Young, som kendte til både prøvelser og menneskets videre skæbne sagde at Herren lader os gennemgå disse oplevelser for at vi kan blive Guds sande venner. Ved at udvikle de evner vi hver især har fået, og ved at bruge vor handlefrihed og ved at stole på Gud – også når vi føler os forsaget og alene –

kan vi, som præsident Young sagde, lære at være „retfærdige i mørket”. [Secretary’s Journal, 28. jan. 1857]. Evangeliets skær, som nogle udstråler – midt i mørke og svære tider – stammer fra retfærdige mennesker, som er „ved godt mod”!

At være ved godt mod når andre fortvivler, at bevare troen når andre vakler, at stå trofast selv når vi føler os forsaget – alt dette er højst ønskværdige attributer som vi bør tilegne os ud fra de guddommelige belæring Gud giver os – fordi han elsker os. [Se Mos. 3:19]. Disse lærerige oplevelser må ikke mistolkes som guddommelig ligegyldighed. Tværtimod er sådanne belæring en del af vor guddommelige udvikling.

Selv som troende er vi dog en del af de omgivende begivenheder, idet vi næppe kan øve indflydelse på alt hvad der sker omkring os. Det er f.eks. ikke sandsynligt at Joseph og Maria så på den nyfødte Jesu Kristi små fødder den aften for så længe, længe siden i Betlehem med tanke for at disse fødder en dag skulle vandre vidt og bredt i Det hellige Land. Og at de senere ville blive gennemboret af nagler.

Når den kærlige Maria holdt det lille barn i hånden, og når disse små hænder i de følgende måneder greb fat i hendes fingre kan man spørge sig selv om hun vidste at de hænder, når barnet var voksent, ville ordinere de oprindelige tolv apostle eller, endnu senere, slæbe det groft tilhuggede kors?

Da hun hørte sit spædbarn græde, kunne hun så skelne den gråd der senere skulle lyde ved Lazarus’ død eller efter han havde velsignet de nephitiske børn? [Se Joh. 11:35; 3 Ne. 17:21–22]. Kunne hun forudse at disse bløde barnekne senere ville blive hårde som følge af

megen bøn – deriblandt de storslåede men forfærdelige timer i Getsemane? [Se Matt. 26:36–56].

Kunne man forvente at hun, de mange gange hun badede barnet og rensede hans porer, ville være i stand til at forudse at der fra disse porer så mange år senere skulle dryppe blod? [Se Mosiah 3:7].

Der findes noget man kan kalde glad medvirken i troens navn – selv om man ikke har en fuld forståelse – som f.eks. når I og jeg gemmer visse ting i vore hjerter og bliver næret af dem når vi grunder over dem! [Se Luk. 2:19].

Midt i vore prøvelser vil Herren og hans profeter berolige os – på samme måde som de beroligede Herrens folk i andre tidsaldre når de frygtede en fremrykkende hær og profeten belærte og beroligede dem og derved „dæmpede [de] deres frygt”. [Mos. 23:28]. Lige som

---

„Ham der kender vejen til fuldkommenhed har lovet: Vær dog ved godt mod; thi jeg vil lede jer frem. Riget er jeres . . . og evighedens skatte er jeres”. [L&P 78:18].

---

den unge Eliza Snow i en oksekærre midt i prøvelsens tid kan også vi bibeholde vort overblik over „tingene, som de virkelig er” og, med hendes ord være „taknemlige over at vi har det så godt”

[Jak. 4:13; Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1982, s. 147]. Disse beroligelser og dette overblik vil vi utvivlsomt få brug for brødre og søstre, for Herren har gjort klart at hans rensende og udskillende dom tager sin begyndelse med Guds hus, og derefter går over til verden. [Se 1. Pet. 4:17; L&P 112:25]. Nøjagtigt hvad den udskillende dom vil bestå af fremgår ikke klart, ej heller vil det særlige pres – kombineret med de fortsatte hårde krav om dagligt at „tage sit kors op”. [Se Luk. 9:23]. Men vi ved at fristerens trefoldige værktøj, som Jesus forklarede som fristelse, forfølgelse og prøvelse, vil blive brugt uden skrupler. [Se Matt. 13:21; Luk. 8:13].

Og hvis solens hede under disse omstændigheder brænder selv et grønt træ, vil denne hede være meget virkelig. [Se Luk. 23:31; L&P 135:6; Alma 32:38].

Der vil finde en stor udskillelse sted på grund af fejltrin som mennesket ikke omvender sig fra. Nogle få vil give op i stedet for at holde ud til enden. Andre vil blive bedraget af frafaldne. Andre igen vil blive fornærmet, for der er nok af anstødssten i enhver uddeling! Nogle få vil falde fordi de er for optaget af denne verdens bekymringer, de har altså ikke olie i deres lamper. Og igen og igen vil dem der nægter at indtage deres åndelige føde tabe i kampen mod verden. Nogle vil blive flove på grund af verdens hån og give slip på jernstangen. [Se 1 Ne. 8:28]. Nogle få som ikke har været hellige, men blot har været turister der tilfældigt kom forbi, vil fjerne sig fra stien. Nogle få der ikke er i stand til at være ved godt mod vil en dag – i deres tåbelighed – anklage Gud. [Se Job 1:22].

Brødre og søstre, der er vel allerede for mange medlemmer af kirken der har

et sønderknust hjerte på grund af brudt hjem og brudte pagter og brudte løfter. Samfundets voksende skred hen imod tomme fornøjelser bringer vores såkaldte civilisation nærmere til Sodoma end til Eden.

I vore bestræbelser på at være forbedrede skal vi derfor bevidst sætte vor lid til forældre, præstedømmet og principperne – og på skrifterne og templerne, og vore ledere – for at klare os igennem. Lad os ikke fejlagtigt tage programmets struktur for dets indhold.

Hvis vi er ved godt mod vil vi ikke forfalde til nostalgi med hensyn til andre tidsaldrer, skønt lidt ønsketænkning som det følgende af og til er forståelig:

„O, gid jeg havde levet på den tid, da min fader Nephi først kom ud af Jerusalems land . . . den gang var hans folk lette at bevæge og var standhaftige i at holde Guds bud og langsomme til at lade sig forlede til ugudelighed . . .

Men se, det er mig beskikket, at disse skulle være mine dage.” [Hel. 7:7, 9].

Brødre og søstre, dette er vore dage. Dette er *vor tid* på jorden! Dette er *vor opgave* som kun vi kan udføre!

Og i dag er at være ved godt mod, en del af at være tapper i Jesu vidnesbyrd. [L&P 76:79; L&P 121:29].

Endelig kan vi, når vi føler smerte – som jo er en nødvendig del af lykkens plan – huske på at der i gamle dage var et tidspunkt hvor planen blev frembragt. De af os der accepterede den stemte ikke hemmeligt, men lydeligt – ved at råbe af glæde! [Se Job 38:7]. Lad os ikke beskæftige os for meget med de følelser nu, for vi kunne se de ting vi gennemgår nu langt klarere den gang!

Må Gud hjælpe os til at være ved godt mod, for dette er en forsmag på de prøvelser som vil komme i den herlige

tilstand vi vil være i når vor glæde er fuldkommen. [Se L&P 93:34].

I mellemtiden har han som kender stien til fuldkommenhed lovet os: „Vær dog ved godt mod; thi jeg vil lede jer

frem. Riget er jeres . . . og evighedens skatte er jeres.” [L&P 78:18].

I hans navn som venter „med åbne arme på at modtage” os – Jesus Kristus. Amen. [Morm. 6:17]. □

Vær ven med, tjener for og søn af Frelseren

---

*Ældste Robert E. Wells
De halvfjerds' første Kvorum*

Dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er kristne. Vi har kendskab til yderligere detaljer om Frelserens rolle i forudtilværelsen før vi kom her. Vi har nye oplysninger om hans deltagelse i verdens skabelse under ledelse af vor Fader. Vi kan identificere ham som Det gamle Testaments Jehova der talte med Israels profeter. Vi har Mormons Bog, som er endnu et vidne om Jesus Kristus, og som indeholder store forklarende lærdomme og oplysninger om Frelseren. Vore nutidige profeter er fremkommet med åbenbarede forklaringer, lærdomme, lys og viden vedrørende Kristus som Førløseren vi skal se til for at opnå tilgivelse for vore synder. Vi har

en rigdom af oplysninger af uvurderlig værdi for alle kristne kirker. Vi hverken formindsker eller ødelægger den tro andre har på Kristus, men vi søger blot at dele vor øgede viden med dem om Lammet, Hyrden, ja, Israels Hellige [se Sl. 71:22] – til gavn og frelse for dem.

Som Nephi i fordums tid så „tror [vi] på Kristus . . . vi . . . ser med fasthed hen til Kristus . . . vi er blevet levendegjort i Kristus på grund af vor tro . . .

vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus . . . [vi] se[r] hen til det liv, som er i Kristus.” [2 Nephi 25:24–27]. Er der nogen der kan tvivle på at vi er kristne i ordets fulde betydning?

For nogen tid siden befandt jeg mig i et rutefly over den columbianske jungle i Sydamerika. Jeg havde fortalt personen, som sad ved siden af mig, om kirken. Et sted i min begejstrede omtale af evangeliet bemærkede min ven: „I mormoner har virkelig bygget en storslået helligdom ved Joseph Smiths gravsted.”

Overrasket udbød jeg: „Hvilken helligdom – hvilket gravsted?”

Han svarede: „Den høje bygning i Salt Lake City med guldengelen på toppen. Er det ikke et mausolæum, en helligdom af én eller anden art hvor I tilbeder jeres profet?” Han talte om det storslåede Salt Lake tempel.

Skuffet forstod jeg hans misforståelse. Det var ikke til at finde ud af hvor den kom fra. Jeg gik i gang med at rette fejlen efter bedste evne.

Jeg sagde til min ven: „Tillad mig at

forklare at vi helt afgjort *er* kristne – vi *tilbeder* Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus og vi tilbeder *ikke* nogen profet eller hellig – det være sig nutidig eller fordums. Vi tilbeder ikke profeten Joseph Smith selv om vi elsker og ærer ham. Vi beder aldrig til ham. Hverken ham eller nogen anden profet eller hellig udgør nogen mellemmand af nogen slags i vore lærdomme, i vor filosofi eller vores religionsudøvelse. Kristus alene er talsmanden hos Faderen” – og jeg gentog for at fremhæve det – „Og det er hverken Maria, Josef, Peter, Jakob og Johannes eller nogen af de fordums profeter som Adam, Moses eller Abraham. Ingen nutidig profet som Joseph Smith eller Brigham Young tilbeder vi eller beder vi nogen sinde til.”

Jeg fortsatte med at forklare at templet i Salt Lake City ikke er for at ære profeten Joseph og at han ej heller er begravet der. For at gøre det klart at vi ikke tilbeder vore profeter sagde jeg: „Du må tro mig når jeg siger at vi aldrig rejser på pilgrimsrejse til det sted hvor profeten Joseph er begravet og rent faktisk så ved jeg ikke engang *hvor* han er begravet!”

Denne forklaring af at jeg ikke vidste hvor Joseph Smith er blevet begravet virkede som om det var den mest dramatiske form for forklaring min ven kunne have modtaget. Han blev fuldkommen overrasket, men han kunne let se at hans opfattelse af vores kirke havde været fuldkommen forkert. Denne ændring førte til en samtale hvori sandheden om hvordan vi *tilbeder* Frelseren lettere og mere åbent kunne diskuteres. Den positive kendsgerning at vi er udøvende kristne blev fastslået.

Jeg tror det er ethvert medlems ansvar i kirken at leve på en sådan måde og

undervise og forkynde at der ikke vil være nogen som helst tvivl hos vore venner, omgangsfæller eller tilfældige bekendte om at vi er kristne og at vi har et ønske om at modtage forløsning

---

„Lad os leve således, at hvis der var nogen som falsk ville beskyldte os for ikke at være kristne, så ville deres ord ikke blive troet af nogen som kender os.”

---

gennem Kristus, at vi ønsker at være den slags mennesker som er ven med Frelseren, tjener for Frelseren og som er søn eller datter af Frelseren. Jeg vil gerne omtale hver enkelt af disse tre roller:

For det første: være ven med Frelseren.

Præsident Kimball kvalificerer sig som ven med Frelseren. Da han for nogle år siden var indlagt på hospitalet og var blevet gjort klar til at gennemgå en hjerteoperation blev han kørt ned gennem korridoren og ind på operationsstuen af en ung portør. Denne unge mand fik sin finger i klemme mellem metaldørkarmen og metalkanten på den seng hvori den allerede halvt bedøvede profet lå. Da dette smertelige uheld indtraf kom den unge mand med et uheldigt udtryk hvori han misbrugte Frelserens navn. Det gav et sæt i profeten, han åbnede sine øjne og irettesatte blidt portøren idet han sagde: „Unge mand, sig ikke det. Han er min bedste ven!”

Har du og jeg et forhold til Frelseren, som gør, at vi vil forsvare misbrug af hans navn? Ved Jesus at vi nærer de samme følelser overfor ham som præsident Kimball gør?

Et andet eksempel på præsident Kimballs måde at være discipel på indtraf en juleaften for adskillige år siden. Han ringede og spurgte om jeg havde travlt. Jeg svarede hurtigt: „Slet ikke, hvad kan jeg gøre for dig, præsident Kimball?”

Han fortalte mig at han havde brug for en kammerat til at tage med sig hen til primarys børnehospital for at give nogle få velsignelser. Det viste sig at han havde hørt om adskillige børn fra Sydamerika såvel som nogle indianerbørn som var indlagt på hospitalet. Vi gik fra etage til etage og gav velsignelser til alle latinamerikanerne og lamaniterne og til mange andre. Jeg blev dybt påvirket af præsident Kimballs kærlighed og hans ømme venskab med hvert eneste barn. Han var en ven overfor de syge – en ven for dem som var langt væk hjemmefra. Han var et eksempel på det ømme, kærlige venskab som Frelseren ville udvise. Det er let at se hvordan han kunne sige: „Frelseren er min bedste ven.”

For det andet: vær en tjener for Frelseren.

Kong Benjamin gjorde dette klart:

„Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?” [Mosiah 5:13].

Hvordan kan vi på nogen mulig måde være en tjener for Frelseren, hvis vi ikke har tjent ham og hvis vi er fremmede overfor ham og hvis vi holder ham langt fra vore daglige tanker og fra vort hjertes ønsker?

Præsident Harold B. Lee var den slags menneske som kendte Frelseren på en sådan måde og havde været en tjener for ham så længe at han instinktivt sagde eller gjorde hvad Frelseren ville gøre i enhver given situation.

For eksempel afholdt præsident Lee, kort tid efter at han var blevet præsident for kirken, sin første pressekonference som ny profet for kirken. Journalisterne stillede, hvad der for præsident Lee kunne have været et vanskeligt spørgsmål: „Hvad er jeres indstilling med hensyn til Vietnamkrigen?” Som I husker så var krigen på det tidspunkt i gang og der var dem som støttede den og dem som var imod USA's engagement.

Hvis præsident Lee havde sagt: „Jeg støtter regeringens stilling,” så kunne journalisterne sige: „Hvor mærkeligt – en åndelig leder der støtter krig?” Hvis han havde svaret: „Jeg er imod vor regerings engagement,” så kunne journalisterne også så tvivl ved at sige: „Hvor usædvanligt – en religiøs leder, som angiver at han støtter sin regering, men som ikke gør det?”

Da journalisterne stillede spørgsmålet svarede præsident Lee som en tjener for Frelseren ville gøre, en tjener som ved hvordan man skal bruge Frelserens egne ord på en inspireret måde. Hans svar afvæbnede dem og gjorde et dybt indtryk på dem. Jeg citerer fra hukommelsen: „Vi afskyr, sammen med hele den kristne verden, krig.” Og han fortsatte: „Frelseren sagde: ‚I verden har I trængsel.‘ Men han sagde også: ‚I skal have fred i mig.‘” [Se Joh. 16:33]. Præsident Lee fortsatte og citerede fra Johannes kapitel 14: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke som verden giver.” [vers 27].

Derpå underviste præsident Lee i et stort princip. Han sagde til dem: „Frelseren talte ikke om den slags fred som vindes ved hjælp af hære, flådestyrker eller magt. Han talte heller ikke om den slags fred som kan forhandles i kongressalene. Han talte om den slags fred som vi hver især kan opnå i vore hjerter og kun opnår, når vi efterlever hans befalinger i en sådan grad at vi ved at han er tilfreds med os.” Præsident Lee handlede som en sand tjener for Fredsfyrsten og besvarede deres spørgsmål på en inspireret måde.

For det tredje: vær en søn eller en datter af Frelseren.

Lad der ingen tvivl være her – vor himmelske Fader *er* fader til vore ånder. Han er også fader til Jesu ånd. Den hellige treenighed er ikke noget udvisket, men snarere tre adskilte og distinkte personer. Vor himmelske Fader gav sin Søn til de af hans børn som vil påtage sig hans Søns navn, vise at de tror på ham ved at omvende sig fra deres synder og nedtræde i dåbens hellige vand for derefter urokkeligt at arbejde i hans rige for evigt.

Kong Benjamin siger til os:

„Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt; thi I siger, at jeres hjerter er forandret ved troen på hans navn; derfor er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre.” [Mosiah 5:7]

Jeg beder om at alle medlemmer i denne kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil leve således, at hvis der var nogen som falsk ville beskyldte os for ikke at være kristne, så ville deres ord ikke blive troet af nogen som kender os. Lad os leve således at ethvert menneske, som nogen sinde har mødt et medlem af

denne kirke, vil vide at vi allesammen dagligt stræber efter at blive bedre ven med Frelseren, at blive mere uselviske tjenere for Frelseren og blive mere som sønner og døtre, givet af Faderen til vor

Frelser gennem det at vi påtager os hans navn i dåbens hellige vand.

Dette vidner jeg ydmygt og kærligt om i Jesu Kristi, vor Mesters og Forlørsers navn. Amen. □

„Hvor svagt lyset end måtte brænde”

---

*Aldste Vaughn J. Featherstone
De halvferds' første Kvorum*

Mine elskede brødre og søstre, jeg ønsker at dele mine personlige følelser med jer, vedrørende en lignelse, der indeholder stort håb og barmhjertighed. Frelseren sagde: „Der var en mand, som havde to sønner.” [Luk. 15:11]. Den yngste af de to sønner syntes altid at stå i skyggen af sin ældre og mere modne bror. Den ældre bror blev tit rost. Hans alder og størrelse var til fordel for ham. Han kunne arbejde hårdere. Den yngre søn, som altid blev sammenlignet med sin ældre bror, levede aldrig helt op til forventningerne. Han blev hurtigere træt, fik ikke alt arbejdet gjort og havde sandsynligvis en temmelig ringe selvtilid.

Han har måske fundet ud af at

„systemet” var imod ham. Han blev ikke bedømt ud fra hvad han selv opnåede. Han besluttede sig til at forlade hjemmet og begynde i nye omgivelser.

Lignelsen fortsætter: „Den yngste af dem sagde til faderen: „Fader! giv mig den del af formuen, som tilkommer mig.” [Luk. 15:12]. Faderen havde tilsyneladende tidligere talt med sine sønner om at de en dag ville modtage en arv. Arven ville være en frivillig gave fra faderen. Det er tvivlsomt om nogle af sønnerne faktisk havde gjort sig fortjent til mere end kost og logi. Ikke desto mindre „skiftede [faderen] ejendommen imellem dem.” [Luk. 15:12]. Dette var i virkeligheden godkendelsen for den yngste af brødrene til at begynde for sig selv

med sin egen arveandel. Faderen elskede ham. Han har måske haft en idé om hvad den yngste søn ville gøre med sin del. Denne yngre broder „samlede . . . alt sit og rejste langt bort til et fremmed land” [Luk. 15:13].

Han har måske haft til hensigt at udføre noget ærefuldt. Men efter at han var kommet til en fjern by i et fjernt land, fandt han imidlertid ud af at mennesker ikke bare samlede sig automatisk omkring ham og bød ham velkommen. Han var i en vanskelig situation og havde ingen indflydelse eller venner.

Sande venner må man gøre sig fortjent til, andre kan købes. Den yngste søn fandt ud af at honning tiltrækker fluer. Han begyndte at prale med sin del af formuen, og fluerne kom. Ikke alene undlod han at investere eller benytte sine penge på en klog måde, men han ødslede dem bort ved at leve løssluppet. [Se Luk. 15:13]. Onde drukne mænd og skændige, umoralske kvinder begærede at være sammen med ham, men forsvandt da pengene var brugt.

„Men da han havde sat alt til, blev der en svær hungersnød i det land.” [Luk. 15:14]. Tilstandene var dårlige, for ikke alene havde han brugt hele sin formue, men selv gennemsnitsborgeren blev dårligere stillet. Han var hjemme blevet undervist i at arbejde og forsøgte tilsyneladende at finde arbejde. Han har sikkert henvendt sig til mange, som var hans venner da han var rig.

Den fortabte søn begyndte at være i nød og han „gik . . . hen og holdt sig til en af borgerne der i landet, og han sendte ham ud på sine marker for at vogte svin.” [Luk. 15:15]. Nu var han ikke blot uden penge, men han var også tvunget til at tage imod det ringeste arbejde. Han befandt sig i så stor fattigdom, at „han

ønskede at fylde sig med de bønner som svinene åd; og ingen gav ham noget.” [Luk. 15:16]. Frelseren viser os uden tvivl kontrasterne og den dybe fattigdom som han var kommet i, og det behov som han havde fået. Han var eftergivende overfor alle som kom til ham da han havde penge. Nu gav end ikke en eneste af hans formodede venner ham så meget som en bønne, så han i det mindste kunne spise lige så godt som svinene.

„Frelseren står med åbne arme for at modtage og tilgive alle som kommer til ham.”

Fortvivlelsens brønd indholder stor renelse og udmygelse. Den falske stolthed fjernes. Hjemmets lys flimrer svagt over den mørke afstand.

I den fortvivelse som opstod på grund af denne store ydmygende oplevelse kom den unge mand til sig selv og sagde: „Hvor mange daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op af mad? og her er jeg ved at sulte ihjel.

Jeg vil stå op og gå til min fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn, lad mig gå som en af dine daglejere!

„Og han stod op og gik til sin fader.” [Luk. 15:17–20].

Det er muligt at han har sagt det samme igen og igen. Faderen havde

været trofast og havde arbejdet hårdt hele sit liv. Han var en arbejdsom mand med karakter og hæderlig. Ville han vise sin søn bort? Den yngste søn rejste sig og drog til sin fader, hvad der uden tvivl var en lang rejse.

Den ældste søn havde måske lagt mærke til at faderen altid virkede optaget, efter at den yngste søn havde forladt dem. Hans far havde kun ringe interesse i arbejdet. Han arbejdede lidt og derpå forlod han marken, kiggede ned langs vejen, hvorefter han hver gang kom tilbage med et fjernt udtryk i øjnene. Den ældste bror måtte ikke alene udføre sit eget arbejde og udfylde det hul, der opstod da den yngre bror tog afsted, men han havde også en øget arbejdsbyrde som tidligere blev udført af faderen. Det virkede som om hans far viste ham ringe interesse. Før den yngste bror rejste bort var der altid et rosende ord over den måde som den ældste søn arbejdede på. Nu var der kun lidt eller slet ingen sjov, ingen sang, ingen dans og der blev kun talt lidt. Moderen og faderen sad om aftenen og stirrede ind i den åbne ild. Således gik der dage, uger, ja selv måneder.

Mesteren siger: „Men da [den yngste søn] endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.

Og sønnen sagde til ham: „Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din søn.”

Men faderen sagde til sine tjenere: „Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne.” [Luk. 15:20–22]. Den lange rejse var sikkert sket med dårlige eller

slet ingen sko, derfor var klædningen og skoene nødvendige. Men faderen havde også medbragt en ring til sin søns hånd. Dette var en uventet gave og et udtryk for faderens taknemmelighed over at sønnen vendte tilbage.

„... . og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade!

Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen.’ Og de begyndte at være glade.

Men hans ældste søn var ude på marken. Da han nu kom og nærmede sig huset, hørte han musik og dans.

Så kaldte han en af karlene til sig og spurgte, hvad der var på færde.

Han sagde til ham: „Din broder er kommen, og din fader har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold.’

Da blev [den ældste søn] vred og ville ikke gå ind.” [Luk. 15:23–28].

De uger og måneder hvor han havde udført sin broders arbejde, hvor han havde kompenseret for faderens uopmærksomhed, ikke modtaget nogen komplimenter samt faderens fordybelse i sine egne tanker krævede nu sin pris. Måske mente han at han også burde have krævet sin del af formuen. Han ville ikke have forødet den, men øget den. På trods af disse tanker var han blevet hjemme og havde været en pligtopfyldende søn. Der var ingen musik, ingen dans på grund af hans retfærdige liv og alligevel, da hans yngre broder vendte tilbage, så var der både musik og dans til at fejre hans tilbagekomst.

Faderen fik besked på at den ældste søn opholdt sig udenfor og ikke ville komme ind. „Hans fader gik så ud og bad ham.” [Luk. 15:28]. Faderen må have erkendt at han havde overset sin

ældste søn. Han har måske endda bedt om undskyldning. Bekymringen for den yngste søn lå ham ikke længere på sinde. Han huskede at han ikke havde rost den ældste søn som sædvanlig. Han mindedes den ældste søns mere intense arbejde for at kompensere. Der havde ikke været nogen dans og musik eller nogle ødsle fester. Der var for stor sorg til at nogle af disse ting kunne finde sted.

„Men han svarede og sagde til sin fader: „Se, nu har jeg tjent dig så mange år, og jeg har aldrig overtrådt noget af dine bud, og mig har du aldrig givet et kid, så jeg kunne være glad sammen med mine venner.

Men da denne din søn kom, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger, så slagtede du fedekalven til ham.” [Luk. 15:29–30].

Faderen sagde med fuld forståelse: „Mit barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.” [Luk. 15:31]. Faderen havde hele tiden planlagt at belønne den ældste søn ved at give ham alt, men det var første gang at dette var blevet nævnt.

Faderen sagde: „Men nu burde vi glæde og fryde os, fordi din broder var død, men er blevet levende, og var fortabt, men er fundet igen.” [Luk. 15:32].

En præst læste for nyligt lignelsen om den fortabte søn i radioen. Han afsluttede med at sige: „Den yngste bror stod retfærdiggjort foran Herren på grund af sin omvendelse, og den ældre bror blev fordømt i højere grad.” Da jeg hørte dette, græd jeg og tænkte: „Åh du ukloge mand, du forstår ikke Herrens lærdomme.” Den ældste søn var blevet såret og afvist og det er sandt at han ikke havde

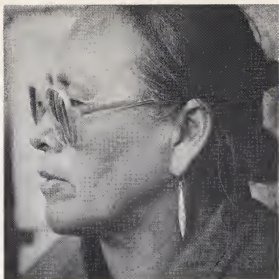
udvist kærlighed og medlidenhed overfor sin vildfarne bror, men intet menneske, der bruger hovedet, kunne nogen sinde tænke sig at sammenligne hans overtrædelse med den yngre brors forspildte, ødsle og løsslupne samvær med skøger.

Jeg mener at forstå hvad Herren forsøgte at belære om i denne smukke lignelse som giver håb til alle. Frelseren stod med åbne arme for at modtage og tilgive alle som kommer til ham. Hans forsonende og forløsende lidelse i Getsemane og på Golgata udgør de største kærlighedsgerninger der nogen sinde er udvist.

Ella Wheeler Wilcox har sagt i sit digt med titlen „Gethsemane”:

*Alle stier, som har eksisteret, eller vil komme,
krydser et eller andet sted Getsemane.
Alle, der rejser, må før eller senere
passere igennem indgangen til haven.
De må knæle alene i mørket dør
og kæmpe med voldsom fortvivelse.
Må Gud have medlidenhed med dem som
ikke kan sige:
„Ikke min vilje, men din” dem som kun
beder:
„Lad denne kalk gå mig forbi,” og ikke
kan se
formålet med Getsemane have.
[James Dalton Morrison, *Masterpieces of Religious Verse*, New York and London: Harper and Brothers, 1948, s. 184].*

Dødsfald, skilsmisse, overtrædelse, ensomhed og fortvivlelse driver os til Getsemane have. Mesterens udstrakte arme er rede til at modtage alle. Lignelsen om den fortabte søn er smuk. Den fortæller om barmhjertighed. Hans kærlighed og medfølelse omgiver evigt hver eneste sjæl som lever på jorden. Hver eneste mand, kvinde eller unge person

som vender tilbage efter en rejse, hvor alt er blevet tabt eller fra inaktivitet, vil finde Herren stående ventende med åbne arme. Hans forsonende handling vil tilfredsstillende retfærdighedens krav og udstrække nåde til alle som vil „komme til ham”. [Se L&P 18:11].

Alle, som er aktive, står nær en som måske er uaktiv, ligeglad eller som har syndet. De har brug for den søde, vedvarende kærlighed som en barmhjertig far eller mor eller kærlig bror eller søster besidder. Jesus vil velsigne hvert eneste medlem i kirken, som vil arbejde for at bringe en anden tilbage.

Præsident J. Reuben Clark, jun. har sagt:

„Alle mennesker fødes med troens lys, der er tændt i hjertet som på et alter, og det lys brænder, og Herren sørger for at det brænder indtil vi når ansvarlighedsalder. Når vi når ansvarlighedsalder så bestemmer vi hver især hvordan vi vil være og passe på dette lys. Hvis vi lever retfærdigt, så vil dette lys gløde indtil det oplyser hele legemet og giver det styrke,

helbred og åndeligt lys såvel som et sundt helbred. Hvis vi lever uretfærdigt, så vil dette lys formindskes for til sidst næsten at gå ud. Dog håber og tror jeg, at Herren aldrig tillader, at troens lys slukkes helt i noget menneskehjerte, uanset hvor svagt lyset gløder. Herren har sørget for at der stadigvæk er en gnist som ved hjælp af undervisning, retfærdighed, kærlighed, ømhed, eksempel sammen med efterlevelse af evangeliet vil få troens lys til at lyse igen, uanset hvor formørket end sindet har været. Og hvis vi ikke når ud til dem af vore egne, hvis tro er blevet lille, så har vi fejlet i en af de største ting som Herren kræver af os.” [Conference Report, okt. 1936, s. 114].

Vi er dem som bevarer lyset. Vi indbyder alle, som er her, til at række ud og velsigne andre, som ikke er her. Lyt til en profets stemme. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Vi indbyder hjerteligt alle, som lytter, til at komme til den vandede have, de dejlige træers skygge, ja, til den uforanderlige sandhed.

Kom med os til vished, sikkerhed og uforanderlighed. Her flyder de kølende vande. Kilden løber ikke tør.

Kom, lyt til profetens røst, hør ordet sendt fra Gud.” [Conference Report, apr. 1971, s. 11].

Vi indbyder alle som ikke er her til at komme hjem. Vi kikker ustandseligt ned ad vejen og venter spændt på jeres tilbagevenden. Vi vil løbe jer i møde med åbne arme og hjertet fyldt af barmhjertighed. Vi har sko til jeres fødder, klæder, en ring til jeres hånd og en fedekalv. Kom hjem og vi skal glæde os sammen, i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag”

---

*Ældste George P. Lee
De halvferds' første Kvorum*

I denne skeptiske, forvirrede og onde verden er det meget værdifuldt at kende sandheden og at have en dyb, ydmyg og højtidelig overbevisning om at Jesus er Kristus, den levende Guds søn. Jeg har modtaget vidnesbyrdet om min Frelsers guddommelighed gennem Helligåndens gode indflydelse og magt. Jeg har modtaget dette vidnesbyrd i mit eget hjerte, et vidnesbyrd som overgår alle andre vidnesbyrd. Det vidner for mig, ja for selve min sjæl, at min Forløser, Jesus Kristus eksisterer.

Denne stille og gode overbevisning kom til mig tidlig i min ungdom, da jeg, efter at have læst Mormons Bog mens jeg passede fårene i den hede ørken i reservatet, vendte tilbage til vores ydmyge hogan [indiensk jordhytte O.a.] og bad på mine knæ i dyb bøn. På samme måde som jeg ved at mit liv ikke begyndte da jeg blev født, så ved jeg også at det ikke vil ophøre, når jeg dør. På samme måde ved jeg helt sikkert at Kristi liv ikke begyndte i Betlehem og at

det heller ikke ophørte på Golgata. Herren Jesus Kristus har sagt om sig selv:

„Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.

Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.” [Joh. 17:4–5].

Jeg bærer vidnesbyrd om at Jesus Kristus var Guds førstavlede Søn i ånden. Som Faderen selv var han en person med stor magt og intelligens i universet. I umindelige tider, før denne verden blev dannet, levede og herskede han sammen med sin Fader i Himlen i forudtilværelsen og på et åndeligt grundlag. Herren Jesus havde meget at gøre med vor vækst og oplæring inden vi blev født her på jorden. Under Faderens ledelse skabte han denne verden og accepterede kaldet til at komme her og være dens Forløser. Det var ham som stod frem i det store råd i Himlen og

sagde: „Her er jeg, send mig.” [Abraham 3:27].

„Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindeligt.” [Moses 4:2].

Om sin elskede Søn har vor himmelske Fader sagt: „Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne.” [Moses 1:33].

Der fandtes ingen anden som var god nok til at betale syndens pris. Han var den eneste, som kunne åbne Himmels porte og lade os komme ind [se Sange nr. 153], fordi han var og er den eneste ene som er kvalificeret, værdig, i stand til, villig og fuldkommen til dette det største offer af alle.

Jeg vidner om at vor Forløseres fødsel i Betlehem blev bekendtgjort af en stor skare engle samt af en engel med stor myndighed og magt, en engel som var kommet fra Guds nærhed, og som sagde: „Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn, og jeg er sendt hid for at tale til dig og bringe dig dette glædesbudskab.” [Luk. 1:19].

De fordums profeter, fra Adams tid og fremefter, vidste at han skulle komme. Han var kendt for sit navn, sin karakter og sine gode gerninger længe før han blev født. Han var en åndelig person før sin fødsel. I fødslen blev der tilføjet et legeme af kød og ben. Efter at han havde overvundet døden og efter at han var opstået blev han en person med et herliggjort legeme, der ikke kan ødelægges og som ikke kan skilles fra hans udødelige ånd. Hele hans jordiske liv var viet til at bringe fred og velsignelser til andre. Han levede et perfekt liv midt blandt ondskab.

Hans store smerte i Getsemane have var ikke blot en fysisk og mental smerte,

men også en åndelig smerte som kun en Gud er i stand til at gennemgå. I denne overvældende smertestime påtog Frelseren sig hele verdens synder, fra Adam og til verdens ende. Derpå hængte de ham på korset og korsfæstede ham på den mest umenneskelige og grusomme henrettelsesmåde. Der blev slået nagler gennem hans hænder og fødder som det var skik på den tid. Om sine lidelser har han sagt:

„Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl.” [L&P 19:16–18].

I sin uendelige kærlighed og nåde bad han for de selvsamme mennesker som korsfæstede ham. Han bad vor himmelske Fader om at velsigne og tilgive dem som latterliggjorde, spottede og fornærmede ham. I smerte og sjælskval råbte han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør.” [Luk. 23:34].

Jeg bærer vidnesbyrd om at den selvsamme korsfæstede Kristus opstod fra graven den tredje dag efter at han havde mødtes med andre i ånderverdenen, og at hans ånd blev forenet med hans legeme.

Efter at have opholdt sig blandt mennesker på jorden opsteg han til sin himmelske Fader som en opstanden og herliggjort person. En engel, der talte om Jesus sagde: „Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!

Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham.” [Matt. 28:6–7].

Millioner af mennesker havde lidt døden, var ophørt med at leve og var blevet begravet i de mørke grave i tusinder af år fra Adams tid til Kristi korsfæstelse. I tusindvis af år var ingen nogen sinde vendt tilbage. Da vor Forløser opstod fra graven med sit opstandne og udødelige legeme berøvede han døden dens brod og graven dens sejr. [Se 1 Kor. 15:55; Mosiah 16:7–8 og Mormon 7:8]. Mennesket var blevet befriet fra syndens mørke fængsel. Døden var blevet overvundet. Kristus havde vundet sejren. [Se Mosiah 15:8; Mormon 7:5 og Alma 27:28]. Han havde åbnet Himlens port.

Umiddelbart efter hans opstandelse opstod mange andre. I Mattæus læser vi: „Og gravene åbnede sig, og mange af

de henvovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange.” [Matt. 27:52–53].

Således fjernede vor opstandne Herre den sidste forhindring på vor vej frem mod fuldkommenhed og evigt liv. Således som det er blevet sagt om ham: „Han er ikke her . . . han er opstanden.” [Matt. 28:6], således vil det også være for hver enkelt af os, for Herren Jesu tomme grav er ikke blot et symbol på, men også en garanti for vor egen opstandelse og udødelighed. Det vil være en alvorlig fejltagelse og tragedie for enhver som går ud fra at Jesus blot var en stor lærer og en stor humanist. På grund af ham fortsætter livet i al evighed. Der findes ikke noget andet navn under himlen hvorved mennesket vil blive frelst og ophøjet. [Se Ap.G. 4:12 og 2 Nephi 25:20].

Jeg bærer vidnesbyrd om at vor opstandne Herre i sin herlighed personligt besøgte nephiterne og lamaniterne i det fordums Amerika, mens de var samlede omkring deres tempel i overflødighedens land. Gud, vor evige Fader sagde til dem:

„Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.” [3 Nephi 11:7].

De så Herren Jesus Kristus klædt i en hvid klædning, komme ned fra himlen og han steg ned indtil han stod midt blandt dem. Han sagde til dem:

„Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder.” [3 Nephi 11:10–11].

Mængden faldt ned for hans fødder og tilbad ham. Derpå rejste de sig op og gik hen til ham efter at han havde indbudt dem til at se og føle arrene fra naglerne i hans hænder og fødder. De så og følte også spydsåret i hans side. De faldt ned for hans fødder, overvældet og meget glade. De havde med deres egne øjne og hænder været vidner. Ord kan ikke beskrive deres hjertelige glæde og taknemmelighed. Det var en vidunderlig manifestation og en åndelig fest for alle.

Jeg bærer vidnesbyrd om at denne, den sidste store uddeling i tidernes fylde,

---

Jesus Kristus er „Herre over hav, jord og himmel. Han er sejrherre over døden og graven. Han er Fredsfyrsten.”

---

blev indledt af Gud, vor evige Fader der sagde: „*Denne er min elskede Søn. Hør ham!*” [Joseph Smith 2:17, i Den kostelige Perle]:

I foråret 1820 åbenbarede Gud, vor evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus sig for den unge profet Joseph Smith. Den mørke lange frafaldets nat forsvandt. Denne strålende manifestation oplyste verden. Profeten Joseph Smith fik andre guddommelige besøg af himmelske budbringere og væsener. Der blev givet mange åbenbaringer til ham. Giveren af disse åbenbaringer var ingen andre end vor opstandne Herre, Jesus Kristus. Evangeliet blev gengivet med alle dets tidligere velsignelser, rettighe-

der, privilegier samt med det hellige præstedømme med myndighed til at handle på Guds vegne. Kirken, der bærer hans navn og som er grundlagt på åbenbaringens klippe, blev genoprettet.

De evangeliske principper og love som Herren har gengivet i vor tid, adskiller sig ikke meget fra dem som han åbenbarede i fordums tid. Det forventes at de sidste dages hellige, således som det også blev af de hellige i fordums tid, først søger Guds rige og hans retfærdighed. Frelserens guddommelige opskrift på succes og fuldkommenhed har altid været den samme: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” [Matt. 6:33].

Herren Jesus ønsker at vi skal bygge den nødvendige karakter, retfærdighed, arbejdsomhed og guddommelighed først. Dernæst skal vi gøre det samme for andre. Det vil sige at vi skal hjælpe ham med at undervise, døbe og fuldkommengøre enkeltpersoner og familier overalt i verden.

Selv i vor tid kan vi fuldkommengøre os på mange områder. Vi kan f. eks. blive fuldkomne i at afstå fra kaffe, te, tobak og alkohol. Vi kan blive fuldkomne i at betale vor tiende. Vi kan blive fuldkomne i vor tilstedeværelse ved nadvermøderne. Vi kan blive fuldkomne i ærlighed, moralsk renhed, barmhjertighed, præcision, pålidelighed og mange andre dyder. Hvis vi kan efterleve et evangelisk princip fuldkomment i dag, så kan vi efterleve to principper fuldkomment i morgen. Fuldkommenhed i en ting kan virke som en løftestang til fuldkommenhed i noget andet.

Jeg bærer vidnesbyrd om at vor opstandne Herre og Forløser atter vil vende tilbage til jorden i sit opstandne og udødelige legeme af kød og ben samt i

celestial herlighed og magt. Da han kom første gang blev han misforstået, fordømt og latterliggjort, og han var et menneske som var bekendt med stor sorg. [Se Esajas 53:3]. Da han kom første gang sonede han for verdens synder, men når han kommer anden gang vil han komme som en triumferende kongernes Konge og strålende herskernes Herre. [Se Åb. 17:14]. Han vil dømme alle som ikke har omvendt sig. Han vil komme som den almægtige Gud for at rense jorden og indlede sit strålende tusindårige herredømme [10. trosartikel]. Herren Jesus og de opstandne hellige vil regere på jorden i tusindårsriget. [Se L&P 29:11]. Satan vil blive bundet og ikke have magt til at friste noget som helst menneske [se L&P 43:31]. Så vil Satan efter de tusind år atter blive sluppet løs for en kort tid og derefter vil jordens ende komme. Satan og hans tilhængere

vil blive bortvist for evigt og altid. Alle mennesker vil opstå og stå foran Gud for at blive dømt. Vor Herre, Jesus Kristus, vil blive kronet med sin herligheds krone for at herske for evigt. [Se L&P 76:108]. De som har holdt ud indtil enden og opnået evigt liv vil bo sammen med ham og vor himmelske Fader for evigt i det celestiale rige.

Jeg vidner om at han er skaberen: „Alt hvad der er kønt og godt, alt hvad der er stort og småt.” [Cecil Frances Alexander i *Masterpieces of Religious Verse*, James Dalton Morrison, New York: Harper and Brothers Publishers, 1948, s. 17]. Han er Herre over hav, jord og himmel. Han er sejrherre over døden og graven. Han er Fredsfyrsten. [Se Esajas 9:6]. Han er den samme i går, i dag og for evigt. [Se Heb. 13:8]. Evig er hans navn. Han er Jesus Kristus. Dette vidner jeg om i hans hellige navn. Amen. □

Ræk kærligt og venligt ud

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Vi skulle nu have hørt fra ældste LeGrand Richards. Han er ikke i stand til at være sammen med os. Vi talte i telefon med ham lige inden dette møde skulle begynde. Han havde håbet at han kunne komme her for at give sit afskedsvidnesbyrd om dette store og hellige værk, som har udgjort så stor en del af hans liv i de 96 år han har levet. Som de fleste af jer ved så har han for nylig gennemgået en alvorlig operation som har haft traumatisk indvirkning på hans helbred. Jeg er sikker på at hver eneste af jer her i dag er skuffet og savner hans storslåede røst til forsvar for det gengivne evangelium og som vidnesbyrd om ham, der har gengivet det.

Brødrene har foreslået at jeg måske kunne sige nogle få sammenfattende ord før præsident Tanner taler til os.

Vi har haft en vidunderlig tid sammen siden tidligt i går morges da præsident Romney ved velfærdsmødet talte til os om uafhængighed. Det var et betids budskab og i de omgivelser vi lever i i dag bør vi alle søge efter større uafhængighed, efter at opnå en større uafhæn-

gighedens ånd samt opnå et større ønske om at tage vare på os selv og vort. Hans tale bør sammen med de andre som blev givet ved det møde, læses og atter læses til gavn og velsignelse for os alle.

Da vi indledte konferencen i går morges havde vi den strålende og vidunderlige oplevelse at høre bror Haycock læse præsident Spencer W. Kimballs opildnende budskab. Det rørte os i hjertet. Dette budskab velsignede os. Og jeg vil foreslå at vi alle læser denne tale så snart det er muligt. Vi sang denne eftermiddag den storslåede sang som er særegen for denne kirke: „Hav tak for profeten, du sendte.” [Sange, nr. 184]. Mener vi hvad vi synger? Hvis vi gør det, så bør vi læse og lytte til hans ord. Må Gud hjælpe os til at være lydige overfor den vejledning som kommer gennem hans profet.

I de efterfølgende møder er vi derpå blevet undervist, opmuntret, styrket i vor tro, i vor overbevisning, og har opnået en større forståelse for dette værk og en mere sikker viden om ham som leder det.

Efter min mening er der blandt alle de mange vidunderlige og betydningsfulde ting som profeten Joseph Smith har sagt, få der er af større betydning end hans erklæring til en rejsende, som havde

---

„Lad os gå fremad i vor tildelte mission. Vi føler en trang til at undervise alle nationer i evangeliet . . . og til at styrke vore medlemmer, hvor end de er.”

---

spurgte hvordan han styrede så forskelligartet et folk. Han sagde: „Jeg underviser dem i korrekte principper, og så styrer de sig selv.” [Se George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1958, s. 529]. Mine brødre og søstre, efter at vi er blevet undervist i korrekte principper, så lad os drage bort fra denne konference med en beslutning om at styre os selv i overensstemmelse med disse principper.

Der er så megen ondskab i verden og så stort et behov for at det gode overvinder denne ondskab. Enhver som har læst en avis eller lyttet til en nyhedsudsendelse i de sidste dage kan ikke undgå at være blevet berørt af beretningen om hvad der må have været et fordærvet menneskes værk, nemlig at tilføre dødelig gift til, hvad der skulle have været godgørende medicin. Det er et tegn på hvor dybt mennesker kan synke og et tegn på det store behov i

denne verden for at overvinde det onde med det gode. Vi bør gøre tingene bedre. Vi bør være som surdej. Vi bør være et lys hvorfra godhed og sandhed, skønhed og dyd kan sprede sig over hele verden. Der findes dem blandt os som giver efter for onde ting og for den ondes kneb. Jeg vil gerne sige lidt om pornografi. Det er omsiggribende, modbydeligt og ondt. Vi ser det i vore biografte, i fjernsynet derhjemme og i avis kiosker. Det breder sig på andre måder for at fange, lokke og ødelægge dem som fristes til at tage del i det. Brødre og søstre, jeg er sikker på at ingen sidste dages hellige har råd til at være vidne til, læse eller tage del i dette voksende onde på nogen som helst måde uden at komme til at lide under følgerne deraf. Må Gud hjælpe og velsigne os med tilstrækkelig selvdisciplin til at modstå, afstå, samt hvis det er nødvendigt, flygte fra dette voksende onde som vil ødelægge os.

Vi er blevet opfordret til at styrke vore hjem, til at styrke Herrens Ånd i hjemmet samt til at fremme taknemmelighed, respekt og kærlighed hinanden imellem. Det er frygteligt at vi af og til hører om børnemishandling. Det er et voksende onde overalt i verden. Jeg slog op i Lære og Pagter den anden dag mens jeg tænkte på dette og læste disse ord fra Herren, givet gennem profeten Joseph Smith der på det tidspunkt opholdt sig i elendighed og ensomhed i Liberty fængslet. Han talte ud imod dem som ville løfte deres hånd mod kirken, men i endnu højere grad talte Herren imod dem som mishandler børn. Han sagde: „Ve dem; og fordi de har forarget mine små, skal de afskæres fra mit hus's forordninger.

Deres kurv skal ikke fyldes, deres huse og lader skal ødelægges, og selv skal de

foragtes af dem, som smigrede dem.” [L&P 121:19–20]. Det er en meget kraftig udtalelse i forbindelse med dem som forarger små børn!

På samme måde mener jeg at det vil gå dårligt for enhver mand der bærer Guds præstedømme, og som mishandler sin hustru på nogen som helst måde, som nedværdiger, skader eller udnytter den kvinde som er mor til hans børn, som er hans livsledsager og hans evige ledsager, hvis han har modtaget denne større velsignelse. Lad os behandle dem, som Herren vil holde os ansvarlige for, med venlighed og taknemmelighed. Jeg skal aldrig glemme den dybe betydning i de ord som præsident McKay ofte har citeret: „Det mest vigtige en far kan gøre for sine børn er at elske deres mor.” [Citeret i *Richard Evans' Qoute Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, s. 11].

Nu noget om politik. Det er valgår i år og der er mange stærke og højrøstede stemmer i forbindelse med den politiske valgkamp. Vi har et sundt og vidunderligt system hvor mennesker frit kan vælge hvem der skal repræsentere dem i regeringen. Jeg håber at dem det drejer sig om vil koncentrere sig om valgkampens spørgsmål og ikke personligheder. Valgkampsspørgsmålene bør diskuteres frit, åbent, upartisk og magtfuldt. Men, jeg gentager, jeg håber at man vil undlade at tale nedværdigende om personer. Shakespeare sagde i *Othello, Moren fra Venezia*:

*Den der stjæler mit mammon, stjæler
ragelse . . .
men den, som rapser mit gode navn,
han raner det, som ikke beriger ham
og gør mig rigtig fattig.*
[3. akt, 3. scene. På dansk ved V.
Østerberg].

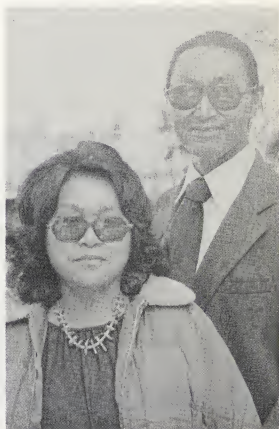
Lad os med kærlighed og venlighed række hånden ud til dem som vil tale ondt imod os – og det er der nogen der vil således som ældste Ashton har antydnet. Jeg tænker ofte på Edwin Markhams ord i dette lille vers:

*Han tegned' en cirkel
som lukked' mig ude –
en kætter, en oprørsk,
og en skændsel desuden.
Men Kærligheden og jeg
havde vid til at vinde:*

*Vi tegned' en cirkel
som slutted' ham inde!* [På dansk ved T.
A. Jensen]

[I Hazel Fellmans bog *The Best Loved Poems of the American People*, Garden City, N. Y.: Garden City Publishing Co., 1936 s. 67].

Lad os prøve at overvinde det onde med det gode i Kristi Ånd, den Kristus

som sagde, at vi skulle vende den anden kind til.

Vi lever i en storslået og udfordrende tid. General Omar Bradley citeres for at have sagt: „Vi har forstået atomets mysterium og forkastet bjergprædikenen . . . Vor verden består af atomfysiske giganter og etiske svæklinge. Vi ved mere om krig end om fred. Vi ved mere om at dræbe end vi ved om at leve.” [Som citeret i Louis Fischers bog *The Life of Mahatma Gandhi*, New York: Harper and Brothers, Publishers, 1950, s. 349].

Vi har så meget vi skal gøre i denne verden for at udsprede dette evangeliums indflydelse. Lad os gå fremad i vor tildelte mission. Vi føler pligten i Herrens påbud om at undervise alle nationer, stammer, tungemål og folk i evangeliet. [Se L&P 133:37]. Vi håber at vi ikke fornærmer nogen, når vi gør dette, men at vi snarere vil gøre det med ynde og med den kærlige ånd, som var selve essensen af ham, om hvem vi vidner.

Vi vil fortsætte det store arbejde med at styrke vore medlemmer, hvor end de findes i verdens nationer. Vi vil opmun-

tre dem som er svage i troen. Vi vil forsøge at undervise dem gennem eksempel og forskrift. Vi skal arbejde sammen i kærlighed og barmhjertighed overfor hinanden. Vi vil fortsætte med at bygge kirker overalt i verden, hvor vore medlemmer kan samle sig og styrke hinanden, når de forenet tilbeder Herren.

Vi vil fortsætte det store arbejde som foregår i vore templer, et uforligneligt kærlighedsarbejde, der når ud til selv dem, som er gået på den anden side af dødens slør. Kan der være et større kærlighedsarbejde end dette? Det udgør i højere grad en del af Herrens hånd, ham som gav sit liv som et stedfortrædende offer for os alle, end noget andet værk jeg kender til. Det udføres i hans navn, hvis frelse er altomfattende.

Må Gud velsigne alle således at vi åbner vore øjne og vore ører, så vi ser, lytter, lærer og opnår en forståelse samt værdsætter de store og evige sandheder, som vi bærer vidnesbyrd om, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

□

Lad os følge den vejledning vi har fået

---

*Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det overste Præsidentskab*

Mine brødre og søstre, dette har været en meget stor dag for mig at sidde her og lytte til konferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dette vort berømte tabernakel. Jeg er sikker på at den indledningsbøn som broder Russell Ballard bad, er blevet besvaret i denne konference.

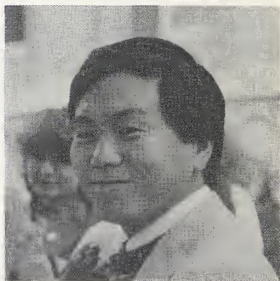
Når vi nu taler om bøn, så er det vigtigt at vi ved hvem vi beder til, og at vi ved at vore bønner vil blive besvaret til bedste for os. Når vi beder til Herren, så lad os huske at det var bøn, som bragte denne kirke til jorden, da Joseph Smith som dreng læste:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.” [Jak. 1:5].

Jeg spekulerer på i hvor høj grad vi forstår hvilken velsignelse det er at få vore bønner besvaret og være i stand til at bede for det som vi har behov for.

Derpå præsident Kimballs smukke

tale ved det første møde som Arthur [Haycock] læste for os. Denne tale gav os tilstrækkeligt at tænke over, mens vi stræber efter at følge Herrens og Frelserens lærdomme og mens vi lever her på jorden. Det har været en stor glæde for mig at have kendt præsident Kimball så længe som jeg har. Det har været en stor

glæde at lære fra ham og at føle hans ånds påvirkning.

Når vi hører dette vidunderlige kor, bør vi forstå hvor heldige vi er at have et kor, som er kendt over hele verden for, hvor godt det er, og som har sunget for så mange forsamlinger.

Det har været vidunderligt at mødes med jer brødre og søstre, og at være her og nyde Ånden sammen med jer her i

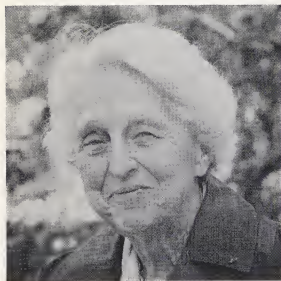

„Jeg beder til at vi hver især vil huske, hvad vi har hørt samt erkende, at det kan hjælpe os til at gøre tingene bedre.”

---

dag. Når vi nu forlader dette møde håber og beder jeg om at vi hver især vil huske, hvad vi har hørt samt erkende, at det

kan hjælpe os til at gøre tingene bedre. Når vi nu forlader denne konference så lad os gå fremad og gøre de ting som vi er blevet vejledt til at gøre gennem talerne i denne storslåede sal.

Jeg ønsker at takke Herren personligt for de velsignelser han har udøst over min familie og mig, og over os som kirke. Der findes ingen anden organisation i verden, som kan frembringe taler som dem vi har hørt her i dag. De er de bedste og er blevet holdt på en så god måde som jeg overhovedet kan forestille mig.

Jeg ønsker at takke Herren for at vi kan deltage i denne form for gudstjeneste og drage bort herfra besluttet på at forbedre os selv og besluttet på at være en indflydelse til det gode i verden. Jeg bærer vidnesbyrd om at dette er Herrens værk. Jeg ved det er sandt og hvis vi lever i henhold til dets lærdomme, så vil vi opnå større glæde end vi vil opnå på nogen anden måde.

Må Herren velsigne os på denne måde, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Forberedelse til i morgen

---

*Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop*

Jeg er blevet bedt om at tale over emnet „At løse i dags problemer i dag er den bedste forberedelse til at møde i morgen”. Efter at have tænkt over dette emne er jeg kommet til den slutning at hvis vi er godt forberedte når vi står overfor dagens problemer vil der ikke være behov for paniske forberedelser i morgen.

Dette underbygges af lignelsen om de ti jomfruer som vi kan læse i Mattæus evangeliet:

„Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde.

De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge.

De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig.

Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper.

Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle dødsige og faldt i søvn.

Men ved midnat lød der et råb: „Se,

brudgommen er der, gå ham i møde!”

Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de uforstandige sagde til de kloge: „Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud.”

Men de kloge svarede og sagde: „Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer. Gå hen til købmændene og køb til jer selv.”

Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen, og døren blev lukket.

Bagefter kommer også de andre jomfruer og siger: „Herre, herre, luk op for os!”

Men han svarede og sagde: „Sandelig siger jeg eder: jeg kender jer ikke.”

Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen.” [Matt. 25:1–13].

Når vi undersøger hvad vi kan lære af denne lignelse vil vi se at alle ti jomfruer havde olie i deres lamper. Fem var kloge og havde ekstra olie med så de altid ville

have nok. De andre fem var uforstandige og kortsynede. Derfor blev de ikke fundet rede da brudgommen kom.

Lignelsen lærer os også at den forberedelse som ville have gjort dem rede var en ganske enkel hverdagshandling. Brudgommens ankomst krævede ikke store, prangende forberedelser. Vor forberedelse bør være bevidst og bestemt til at imødegå dagens problemer. Vi bør forberede os et skridt ad gangen efter som Herren inspirerer os til det.

Præsident David O. McKay yndede at fortælle historien om en togfører. Lad mig læse den for jer fra præsident Harold B. Lees optegnelser:

„Togføreren kørte ind på en station en sen natte-time og en forsagt passager spurgte ham om han ikke var betænkelig ved at køre toget ud i mørket med ansvaret for 4-500 passagerers liv. Togføreren sagde, idet han pegede på sin skarpe forlygte: „Lad mig fortælle dig en ting: Når jeg kører ud af denne station vil jeg ikke komme til at køre en eneste meter i mørke. Kan du se det lys der skinner en kilometer herfra? Der kører jeg toget hen og når jeg er under det kan jeg stadig se lys en kilometer fremme.” Efter at have fortalt dette tilføjede præsident McKay: „Lad mig sige jer noget. Jeg ønsker at I skal vide at dette velfærdsprogram ikke vil køre en eneste meter i mørke gennem denne mørke usikkerhedens nat. Husk på det. Vi kan se næste oktober som den første lyskegle. Vi har sagt til jer hvad I skal gøre i de kommende 6 måneder. Når vi når dertil vil lyset igen springe frem i mørket og lyse for os, og lyset vil skinne for os på hvert eneste skridt på vor vej. Lær jeres folk at følge det lys, så vil de færdes sikkert på Zions bjerg når de nedbrydende kræfter begynder at arbejde i ver-

den.” [Welfare agricultural meeting, 5. april 1969].

Hvis vi blot vil følge det råd Brødrene har givet os og leve hver dag som den kommer, med tanke for fremtiden og i retfærdighed, vil der ikke blive brug for drastiske tilpasninger i vor forberedelse på at møde fremtidige udfordringer.

Jeg frygter at mange mener at velfærdsprogrammet blev lavet med speciel henblik på dommedagen. Dette er ikke tilfældet. Velfærdsprogrammets principper er beregnet på at hjælpe os til at leve fremsynet hver eneste dag og klare alvorlige problemer efterhånden som de dukker op i vore liv.

„Hvis bare vi gør som
Brødrene har bedt os gøre,
. . . skal der ikke store
tilpasninger til når vi står
overfor fremtidens
udfordringer.”

Vi er som jomfruerne der ikke vidste nøjagtigt hvornår brudgommen skulle komme, hvornår deres lamper skulle bruges. Vi ved ikke hvornår der kan opstå alvorlige problemer såsom sygdom eller arbejdsløshed i vort liv.

Hvis vi ser på overskrifterne i nyhedsmedierne i dag kan det næsten synes som om dommedagen er kommet. I én af de lokale aviser så jeg for eksempel at to trediedele af overskrifterne og artiklerne drejede sig om problemer i verden som f.eks. mord, krige, fattigdom, arbejdsløshed og kun meget lidt plads blev

brugt på historier med positivt indhold. Man kan forledes til at tro at vi befinder os i en umulig situation.

Det er rigtigt at vi lever i en svær tid. Mange er arbejdsløse. Det er ildevarslende at se hvorledes private, selskaber og nationer går fallit. Krige og rygter om krige findes overalt på kloden. [Se L&P 45:26]. Menneskets ondskab mod mennesket er chokerende. De moralske værdier er faldet til Sodomas og Gomorras standarder. Og jeg kunne blive ved.

Vi står med mange af disse problemer i dag fordi vi ikke forberedte os i går. Disse problemer er ikke uoverstigelige for dem der er forberedte. Og de kommer heller ikke som en overraskelse for dem der har lyttet. Lad mig nævne blot nogle få områder hvor vi er blevet rådgivet:

I 1935 sagde præsident George Albert Smith: „Denne dag, hvor vi mødes her for at tilbede [sabbatsdagen] er blevet en fornøjelsesdag i denne store nation – den dag tusinder afsætter til at bryde den befaling Gud gav for så længe siden, og jeg er overbevist om at mange af de bekymringer der volder sorg og fortsat vil volde sorg for menneskeheden kan spores tilbage til bruddet på hans befaling om at holde sabbatsdagen hellig.” [I Conference Report, okt. 1935, s. 120].

I 1937 sagde præsident J. Reuben Clark, jun.: „Lad os undgå gæld som pesten; lad os komme ud af vor nuværende gæld.” [I Conference Report, april 1937, s. 26].

Præsident Harold B. Lee sagde i 1970: „I de sidste 30 år har denne kirkes ledere opfordret os til at oplagre fødevarer og forberede os på dårlige tider. Vi har lyttet, men mange har ikke taget sig af det, og nu ser vi pludselig hvorledes ulykken begynder at ramme mange

mennesker, og nogle af dem der ikke tog sig af det løber nu til deres banker, hæver deres sparepenge og køber . . . fødevarer.” [Welfare agricultural meeting, 4. april 1970].

Og endelig i 1974 sagde præsident Spencer W. Kimball: „Jorden kan ikke opfylde sit formål eller fortsætte sin eksistens uden ægteskabet og familien. Samliv udenfor ægteskab er, hvadenten det drejer sig om unge eller ældre mennesker, en afskyelighed for Herren, og det er højst beklageligt at så mange mennesker lukker øjnene for disse store sandheder.

Ægtemænd og hustruer skal elske og ære deres ægtefælle. De må ikke ødelægge hjemmet ved at lade sig skille. Især bør de holde sig fra at ødelægge hjemmet på grund af utroskab og umoralskhed.” [Konferencetaler 1973–75, s. 158].

Hvor mange af dagens problemer kunne ikke have været undgået eller klareret mere effektivt hvis vi havde fulgt de råd der blev givet i blot disse få eksempler?

Lad os se på et eksempel på hvad vi kunne gøre for at forberede os på i dags og i morgens problemer. Jeg vil tale direkte til forældre og understrege det ansvar de har for at undervise deres børn i hvorledes man opnår en passende uddannelse.

Herren er meget præcis i sine anvisninger:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når der er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

De skal også lære deres børn at bede

og at vandre retskaffent for Herren.” [L&P 68:25–28].

At vandre retskaffent for Herren indebærer at blive en ansvarlig person indenfor alle livets områder. Mens børnene går i skole og især i gymnasiet, bør de opfordres til at vælge grundlæggende fag der måske kan være mere krævende end andre, men som vil give dem en bedre mulighed senere for at tage en videregående uddannelse, og senere i livet give adgang til et godt arbejde.

Ligeegyldigt på hvilket stade vore børn afslutter deres formelle skolegang bør de til den tid have lært hvor vigtigt det er at gøre sit bedste i alt hvad man gør. Der er altid plads til en mand i toppen af de store selskaber, og der er altid folk nok i bunden. Det er ligeegyldigt hvilket arbejde man vælger – blikkenslager, læge, lærer, sagfører, snedker eller hvad det nu kan være – hvis vore børn tidligt i deres liv får lært at de skal gøre deres bedste vil de være langt bedre forberedt på livets store ansvar.

Vi skal lære vore børn, at det vigtigste i éns skolegang er at man lærer hvorledes man tænker og lærer.

Vi skal lære vore børn at skolegangen blot er den formelle del af ens uddannelse. Uddannelse er en livslang proces.

En kendt underviser, Mortimer Adler, hentydede en gang i et interview til at hans uddannelse var påbegyndt blot 25 år tidligere. Journalisten sagde noget forbavset: „Jamen, De er jo kendt for i mange år at have haft forbindelse med Chicago universitetet.” Hr. Adler svar var: „De år var blot mine læreår. Det var først efter at jeg havde afsluttet min formelle skolegang at min uddannelse begyndte.”

I afsnit 88 i Lære og Pagter giver Herren os følgende påbud:

„Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Lær flittigt og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet og kundskab om lande og riger,

så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.

Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden vidoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.” [L&P 88:77–80, 118].

Hvis vi og vore børn skal udvikle os til ansvarlige mennesker og tage vare på os selv på bedste måde må vi forberede os på dette. Uddannelse er ét af de grundlæggende redskaber i denne forberedelse.

Læg mærke til at dette eksempel på uddannelse følger den samme systematiske kurs som andre forberedelser gør. Anden klasse kommer efter første klasse, tredje kommer efter anden klasse osv. indtil man tager sin studentereksamen eller afslutter en uddannelse på arbejdsmarkedet. Dette fører os tilbage til talens titel som viser at tilstrækkelig forberedelse på dagens problemer er den bedste forberedelse på fremtiden.

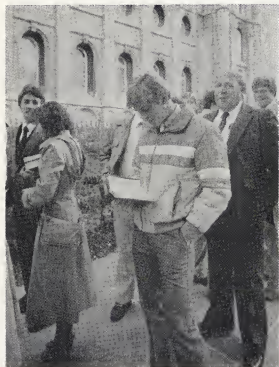
Forældre skal ligeledes undervise deres børn i hvorledes man administrerer økonomien på en klog måde, afholder sig fra gæld, sørger for at se ordentligt ud

og at deres omgivelser ser ordentligt ud, at være pålidelige, at yde en hel dags arbejde for en hel dags løn, og mange andre principper fra velfærdstjenesten. Ingen af disse principper indeholder den mindste antydning af en „dommedagsfilosofi“.

Nok er et menneskes fysiske behov vigtige, men de åndelige behov er langt vigtigere. Det er helt naturligt at vi må indtage føde for at opretholde livet, at vi må have et sted at bo, klæder på kroppen og andre nødvendigheder. Ikke desto mindre kan vi have disse ting i overflod og dog ikke have de ting der vil opretholde evigt liv. Frelseren lærte os dette på mange måder, blandt andet med lignelsen om den rige mand.

„Og han fortalte dem en lignelse: „Der var en rig mand; hans mark havde båret godt.

Han tænkte ved sig selv: „Hvad skal jeg gøre? Jeg har jo ikke plads til min høst.“

Og så sagde han: „Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods;

og jeg vil sige til min sjæl: sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!“

Men Gud sagde til ham: „Du dåre! I denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det du har samlet dig?“ [Luk. 12:16–21].

For 14 år siden sagde præsident David O. McKay til aprilkonferencen: „Af hele min sjæl bønfalder jeg alle kirkens medlemmer og alle andre alle vegne om at tænke mere på evangeliet; mere på udvikling af ånden i det, og hellige sig mere tid til livets virkelige værdier, og mindre tid på de ting, som vil forgå.“ [Den danske Stjerne, okt. 1968, s. 319].

Åndelig forberedelse følger den samme faste kurs som vi tidligere har henvist til: Vi kan kun bygge i morgen på det vi opnår i dag. Og dog skal vi ikke vente til i morgen for at nyde frugterne af vor nuværende åndelige udvikling. Hvis vi konsekvent følger Frelserens belæringer behøver vi ikke gå i mørket; så vil vi nyde livets lys. [Se John. 8:12].

Som forældre må vi belære om og efterleve både fysisk og åndelig forberedelse. Lad os bestræbe os på at undgå de ærgrelser der kommer af ikke at have fulgt Herrens og hans salvedes råd. Lad os følge præsident Kimballs opfordring og eksempel når han siger: „Gør det.“

Som Herren sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.“ [Matt. 7:21].

Lad os ikke om 20 eller 30 år se tilbage på denne dag og spørge: „Hvor mange af de problemer vi står med i dag kunne vi have undgået hvis blot vi havde fulgt de

råd der blev givet i 1980'erne?" Lad os i stedet følge Brødrenes opfordring og anvende velfærdsprogrammets principper på de problemer vi har i dag og derved forberede os på i morgen. Ved at gøre dette kan vi lykkeligt og tillidsfuldt gå fremad.

Jesus sagde: „Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.

Dette har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer.

Men Talsmanden, Helligånden, som

Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" [Joh. 14:23, 25–27].

Dette er den fred der kan give os alle en indre ro når alt omkring os er kaos. Dette er en fred som overgår alle materielle goder. Det er min bøn at vi alle må klare i dags problemer så vi tillidsfuldt kan se frem til i morgen. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Anvendelse af velfærdsprincipper i hjemmet: En nøgle til løsning af mange familieproblemer

---

Barbara Smith

Præsidentinde for hjælpeforeningen

Mine elskede brødre og søstre: „I begyndelsen var Ordet" [Joh. 1:1] – eller i Joseph Smiths oversættelse: „I begyndelsen blev evangeliet forkyndt gennem Sønnen. Og evangeliet var ordet" [Joseph Smiths oversættelse af Bibelen,

Joh. 1:1]. Og videre: „I [Sønnen] var evangeliet, og evangeliet var livet og livet var menneskets lys." [Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, Joh. 1:4].

Det er trist at ikke alle mænd og kvinder nyder det lys der var tiltænkt

dem. Ikke alle som har modtaget evangeliet ved hvordan man bringer dets lys ind i sit eget liv.

En kvinde følte at hun havde lidt eller slet intet lys i sit liv. Hendes mand var borte tre dage om ugen da han på grund af sit arbejde måtte rejse ud af byen. Det gjorde at hun var alene hjemme for at klare huset og to små børn. Hun var lige fyldt 19, da de var blevet gift. Hun havde næsten ingen erfaring i at tage sig af små børn, hun havde slet ingen tillid til hvordan hun skulle klare sine egne. Hun fandt ofte deres krav og de presserende pligter i huset overvældende. I sin frustration blev hun mere og mere vred på dem indtil hendes måde at mishandle børnene på begyndte at skræmme hende selv. Hun befandt sig ofte i fortvivlelsens dyb, idet hun følte sig alene, skamfuld og utilstrækkelig. Hvilket lys kunne evangeliet tilbyde hende?

Hun og hendes mand betragtede sig selv som gode medlemmer af kirken. Men hvilken forskel gjorde det når børnene græd, vaskebunken voksede og voksede, brevet fra hendes mor forblev ubesvaret og den kjole som hun skulle lave i denne uge til sin mands firmafest, lå ufærdig på symaskinen? Alle disse frustrationer vidnede kraftigt om øjeblikkets modløshed. De fik evangeliets velsignelser til at synes meget langt væk.

Heldigvis var der nogen som hjalp hende med at anvende evangeliets principper til løsning af mange af hendes problemer. Hendes besøglærerinder kom, som en reaktion på hendes nervøsitet over børnene, med et særligt stykke legetøj til hvert enkelt barn. Besøglærerinderne havde omhyggeligt udvalgt legetøj som en voksen kunne benytte sammen med et barn på en dejlig men problemløsende måde. Det tog tid at

vide moderen hvordan hun skulle komme i forbindelse med sine børn gennem aktivitet. Hun var overrasket over at finde ud af hvor lykkelige og modtagelige børnene var. De begyndte at se frem til at kunne lege med deres mor. Hun blev klar over at hun sørgede for deres behov gennem leg og at de blev mere afslappede sammen med hende.

På grund af det forhold de dannede gennem deres aktiviteter sammen, var børnene mere villige til at gøre hvad deres mor bad dem om – at lægge deres tøj på plads, rydde deres legetøj op og hjælpe til. Til gengæld hjalp det hende til at få mere tid til at organisere sine andre ansvar. Hun lærte at tage hensyn til sine børn og være følsom overfor deres bekymringer. Hun giver fortsat sine børn denne særlige opmærksomhed hver dag. Kærlighed i dette hjem er nu mere end blot en idé. Det er den måde hvorpå de reagerer overfor hinandens behov.

Evangeliets ord er for hver enkelt af os, således som det forkyndes og læres, begyndelsen. „At vide” er ikke altid tilstrækkeligt til at frembringe det lovede lys. Vi må leve i henhold til hvert eneste ord. Vi taler ofte om oversættelse i vores verdensomspændende kirke. Der anvendes computere til hjælp og hundredevis af sprogspecialister arbejder i denne vigtige gerning. Men den oversættelse, som vi har et personligt ansvar for, er at omdanne evangeliets ord til handling, indstilling og vane.

Det evangeliske princip om kærlighed foreslår handling i forbindelse med påbudet om at „elske hverandre”. [Joh. 13:34]. Når disse ord omsættes i en beslutsom anstrengelse for at ændre den måde man opfører sig på, og som bringer smerte, forlegenhed eller sår til det menneske som du elsker, så bliver

det en nøgle til at løse et familieproblem. Disse få linier, der er blev skrevet af en hustru til sin ægtemand, understreger behovet for at gøre et princip til mere end blot ord:

14. februar 1951

Kære Bill.

Jeg føler at jeg elsker dig mere i dag end jeg har gjort i alle vore 23 år sammen. Selv om du altid har fortalt mig om din kærlighed, så er der intet der har overbevist mig mere om at du virkelig holder af os, end din netop overståede forberedelse på at tage din familie med til templet.

På trods af de spændende ting som vi har gjort sammen så har jeg altid været ked af det og en lille smule ulykkelig, fordi vi i virkeligheden ikke var ét. Jeg fyldes nu med stor spænding og glæde, når jeg tænker hvor nær vi kan være hinanden ved at studere evangeliet sammen, have de samme venner og, frem for alt, de evighe-der som nu er mulige for os sammen med vore børn og deres børn og deres børn.

Min beundring for dig er vokset, mens jeg har set dig vinde i den vanskelige kamp med at opgive de slavebindende vaner, der var blevet så stor en del af dig.

Din sønner, dine døtre og jeg er ikke blot yderst stolte, men også dybt taknemmelige.

Din Ellen

Ikke al mangel på ægteskabelig lykke kommer fra åbenbare dårlige vaner. Nogle problemer udvikler sig i stilhed, ja, næsten umærkeligt, mens vi engagerer os i hårdt arbejde, søger at opfylde mange krav. Tænk på det ægtepar, der havde tilbragt alle deres gifte år i hengivenhed overfor kirken og børnene. Børnene var nu vokset op og havde forladt hjemmet. Kaldelserne i kirken

var ikke så krævende og uventet stod de to, som havde tilbragt år med at hjælpe andre løse deres problemer, nu overfor deres egne problemer. De havde været travlt beskæftiget med at betjene deres børn og havde glemt at betjene hinanden. De var hurtige til at vise omsorg overfor dem der omgav dem, men de havde tilsidesat det ganske enkle at give udtryk for deres kærlighed og omsorg overfor hinanden. Og nu fandt de at på det tidspunkt hvor de kunne nyde deres erfaringers rigdom sammen, at deres forhold var belastet. De følte hver især at de ikke kunne leve op til det, der var forventet, hvad der let førte til kritik og klage. Imidlertid havde deres år med aktivitet i kirken lært dem en bedre vej. De havde oplevet evangeliets lys og længtes nu efter det.

De fandt, ved påny at kikke på evangeliets principper, og denne gang gøre det som en måde hvorpå de kunne løse deres egne problemer, at de igen kunne lære hvordan de skulle tjene hinanden. De fandt ud af, at det at give udtryk for deres kærlighed i disse gode år sammen bragte en glæde og tilfredsstillelse, som var meget belønnende. De udvalgte nogle projekter som de arbejdede sammen på i hjemmet. De fandt meningsfyldt aktivitet i kirken, lavede deres familieoptegnelser og mindebøger og lærte hvordan man bevarer andre værdifulde dokumenter. Eftersom de allerede havde evangeliet så havde de også de principper som de havde behov for, og de fandt at disse principper var fuldt ud tilstrækkelige, når de anvendte dem på deres egne problemer.

G. K. Chesterton har i et essay med titlen „Et stykke kridt” skrevet om at tage en tur på landet i det sydlige England for at tegne med sine forskellige

farver kridt for kun bedrøveligvis at finde ud af at han manglede den hvide farve. Da han befandt sig for langt fra en forretning til at klare situationen, følte han at hans ekspedition var ødelagt indtil han pludselig blev klar over at den klippe som han sad på i virkeligheden var hvidt kridt. [I Robert K. Thomas' bog *The Joy of Reading*, Salt Lake City: Bookcraft, 1978, s. 35–40].

„Familieenhed og åndelighed kommer gennem at anvende sådanne principper som kærlighed, arbejde, tjeneste, uafhængighed og indvielse.”

Der sad han på en eng i Sussex „på et enormt lager af hvidt kridt”. Det at han troede at han ikke havde noget kridt var det samme som en kemiker, der midt i oceanet leder efter saltvand til at udføre et eksperiment eller en eller anden i den umådelige Saharaørken der søger efter sand for at fylde et timeglas op. Mange gange venter løsningerne på vores problemer kun på at vi opdager, at vi allerede har nøglen til svaret. Det der er behov for er, at vi lærer at benytte den effektivt.

Vi ser dette til stadighed i menneskers liv. Et eksempel herpå er den kvinde, som havde meget få penge til rådighed, men som ønskede at give sine naboer noget dejligt til jul. Hun mente end ikke at have råd til at købe nogle billige æsker men hun kunne klare sig selv. Med hvad hun havde, lavede hun nogle chameren-

de julehilsener ud af små brune papirposer dekoreret med et hvidt papirtag, en dør og vinduer samt ordene: „Glædelig jul, nabo!” Disse huse lavet af brune papirposer og fyldt med hendes hjemmetørrede skivede æbler var velkomne gaver.

Den samme form for opfindsomhed i løsningen af problemer, ud fra det man allerede har, kan ses i de attraktive jakker en mor lavede til sine børn af drengenes gamle cowboybukser. I hvert eneste tilfælde var det principperne arbejde, tjeneste, kærlighed og det at kunne klare sig selv der var de nøgler som åbende vejen for at løse problemerne og opfylde behovene.

Mange problemer virker hårde og svækkende. De fremkalder frygt, skyldfølelse og smerte. Ofte afhænger spørgsmålet af om folk kan finde ud af tingene eller opdage løsninger, af det venlige og forstående venskab som vi kan tilvejebringe for dem i præstedømmemødet, hjælpeforeningens møder eller andre i kirken. Ofte er det den sympatiske arm, der lægges omkring skulderen og det opmuntrende smil, som giver den ulykkelige håb og den knuste mod til at prøve igen. Vi kan hjælpe dem til at forstå at andre også kæmper med sine problemer, men at styrke i familie og en god karakter, som er fremmet gennem at efterleve evangeliets principper, har sat dem i stand til at overvinde livets besværligheder.

En sådan familie stod tilbage uden faderen, da det yngste barn kun var 4 måneder gammelt. Det var en psykisk belastende tid med en vanskelig skilsmisse, men den tapre mor var fuld af tro og fast besluttet på, at hun ville gøre alt hvad hun kunne for at leve op til at være enlig mor.

Som så mange gør så fandt hun ud af at evangeliet, når det omsættes til handling, ikke blot er en nøgle til at løse mange velfærdsproblemer, men at det også kan forhindre dem. Vanskeligheder som kunne føre til afhængighed kan løses og i stedet bringe styrke og lykke.

Denne mor samlede sine børn sammen og forklarede situationen for dem. De var bagud med afdragene på huset, der var regninger af enhver art og ingen indtægt. De *kunne* bede andre om hjælp, men hvis de var villige til at arbejde sammen som en familie, så troede hun at de kunne bevare deres hus og atter gøre det til et lykkeligt hjem. De var villige. Ethvert barn, der var gammelt nok, fandt en måde at hjælpe til med at tjene penge på. De slog græsplæner. De gik med aviser, passede børn, indsamlede

aluminiumsdåser og lavede husarbejde. Et af de ældre børn påtog sig ansvaret for gasregningen, en anden for lysregningen og moderen lod sin indtægt gå til terminerne på huset. De begrænsede deres øvrige forbrug til udelukkende nødvendigheder.

De nåede at få betalt terminerne på huset til tiden. De var i stand til at betale deres andre forpligtelser og kunne rent faktisk investere i nogle billige ting som de kunne sætte i stand for at skaffe sig indtægt. Det gjorde det muligt for moderen at blive hjemme. Da alle disse mål var opnået, var det ikke længere nødvendigt for børnene at give hele deres indtægt til familiens fysiske behov. Med frihed fra den økonomiske trussel foreslog moderen nu børnene, at hvis de fortsat ønskede at arbejde, så kunne de gå i skole, udføre en mission og endog rejse og se verden sammen. Børnene fortsatte med at arbejde og opspare deres penge. De lærte hvilken værdi arbejdet og familien har og de har været sammen med deres mor på rejser til steder, som andre kun drømmer om.

Alt dette er sket mens de har opfyldt deres ansvar i kirken. De vil gerne vidne om at den største belønning som de har modtaget gennem de seneste års erfaringer har været deres åndelige vækst. At anvende principper som *kærlighed, arbejde, tjeneste, uafhængighed og indvielse* har givet denne familie den ære der kommer ved at have opnået noget, et fælles mål at stræbe efter og en nærhed til hinanden og Herren, som man med det samme lægger mærke til når man er sammen med dem.

Livet giver os problemer, og selv om evangeliet tilvejebringer et middel, så man kan finde svarene, så kommer løsningerne ikke altid hurtigt. Imidlertid

opnår vi en ønskelig styrke ved at kæmpe imod vanskelighederne. Det er ofte, når vi kæmper til det yderste af vores formåen at vi forstår at vor himmelske Fader ikke er langt borte.

Lehis hustru, Sariah, fik den smertelige oplevelse at skulle forlade sit hjem og sine ejendele for at drage bort i ørkenen. Vi får ikke noget at vide om de prøver som hun kom ud for, men det at skulle gå til fods, leve i telt og lave mad over en åben ild, må have virket meget overvældende efter deres komfortable liv i Jerusalem. Vi læser om hendes kvalfulde venten, da hun troede at hendes elskede sønner var omkommet i forbindelse med deres tilbagevenden for at få fat i messingpladerne. [Se 1 Ne. 5:2]. På trods af sine besværligheder så elskede og tjente hun sin familie. Da hendes sønner vendte tilbage, vidste hun med sikkerhed at Herren havde befalet hendes ægtemand at han skulle flygte bort i ørkenen, og det at de var vendt sikkert tilbage, gjorde at hun følte sig forsikret om at

Herren var med dem. [Se 1 Ne. 5:8]. Deres situation ændrede sig ikke, de sov stadig i telte, men hun fandt glæde og trøst i den viden, at Herren ledte dem. I det lys kunne hun fortsætte og møde yderligere vanskeligheder, når de kom.

Uanset hvor stor vores viden er om evangeliet så kan vi alle fortsat lære. Men at lære er blot begyndelsen. Velsigelsernes fylde kommer når vi tager principperne til os og anvender dem i vores liv. Når vi følger dem og når vi efterlever principperne, er det blevet lovet os, at de vil være som et lys for os. Når vi lærer dette lys at kende, vil det lede os gennem den mørke tåge, og når vi begynder at bringe det lys ind i vores hjem, så vil det blive som et ledelys for vores børn og deres børn og deres igen.

Må vi stræbe fremad, med et fuldkomment klart håb, overvinde vores problemer og nære kærlighed til Gud og alle mennesker, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kære abonnent:

Hvis du har planer om at flytte, (eller for nylig er flyttet, og Den danske Stjerne stadig bliver sendt til din gamle adresse) vær da så venlig at oplyse os om din nye adresse. Den letteste måde at gøre dette på er at forandre mærkeseddelen med din adresse på kuverten og sende den tilbage til Nordisk Distributions Center.

Det samme gælder hvis vi har lavet en computerfejl i adressen. Tak for din hjælp.

Vor adresse er: Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø

Velsignelserne ved arbejdsprojekter i familien

Dean Jarman

Præsident for Salt Lake Universitetets 2. stav

De velsignelser, som kommer gennem arbejdsprojekter i familien, er både timelige og åndelige. De befalinger som blev givet til Adam var åndelige, for Herren sagde selv, at han aldrig gav Adam en timelig befaling. [Se L&P 29:35]. Arbejde var et åndeligt princip således som det blev indstiftet ved denne jords begyndelse.

Der findes adskillige påvirkninger i mit liv som har givet mig et ønske om at lære vore børn at arbejde. De første påvirkninger fik jeg som barn, da jeg voksede op hjemme hos mine kloge og vidunderlige forældre. Vores første arbejdsprojekt i familien begyndte, da jeg var omkring 9 år gammel. En aften kom far hjem med et skopudserudstyr, som havde en justerbar læst, der kunne fastgøres på væggen. Han opmuntrede min bror og mig til at være flittige og tjene nogle penge ved at tage 15 cents for hvert par sko som vi pudsede. Selvfølgelig var mine forældres sko altid vel pudsede, men vor store chance kom når

mine forældre havde gæster. Jeg gik så rundt mellem gæsterne og spurgte, om der var nogle der gerne ville have deres sko pudset. Mange mennesker er blevet set i vores hjem siddende i stømpesokker.

Der gik nogle få år, så kom far hjem en aften med en ny idé. „Hvorfor sælger I drenge ikke julekranse?“ sagde han. Og således begyndte vi på et nyt eventyr. Vi gik fra dør til dør og tog imod bestillinger, derpå købte vi kransene til vore kunder fra en grossist. I adskillige år derefter tilbragte mor og far mange timer med at hjælpe os med dette projekt.

Mens jeg studerede begyndte jeg at forstå at der var større værdier ved at arbejde end blot de penge som man tjener. Tre mennesker har sagt ting som har efterladt uudslettelige indtryk i mit sind. Den første udtalelse faldt mens jeg gik på University of Utah. Lederen af religionsinstituttet, Lowell L. Bennion, talte med mig om en børneopdragelsesfi-

losofi. Han dyrkede en stor køkkenhave, og da han blev spurgt om hvad han dyrkede så var hans svar ikke de sædvanlige tomater, majscolber eller gulerødder, men ganske enkelt: „Drenge”.

Den anden udtalelse kom fra en elev på BYU da han forklarede hvorfor han som den eneste blandt alle sine venner i gymnasiet forblev aktiv i kirken. Han sagde det skyldtes en ko. Han fortsatte med at forklare at mens hans venner ikke havde noget at gøre efter skoletid og derfor begyndte at rode sig ind i problemer, så måtte han hver dag tage hjem for at malke koen. Selv om han ikke syntes om det dengang, så har han siden været meget taknemmelig for sine kloge forældre og koen.

Den tredje udtalelse kom fra en hjemvendt missionspræsident, der sagde at mange missionærer ikke ved hvordan de skal arbejde når de ankommer i missionsmarken. De mangler erfaring i at organisere deres tid og i at være selvstartere.

Der fremstod gradvist en arbejdsfilosofi i mit sind. Da jeg blev gift ønskede jeg at opnå 3 mål. Bruge arbejde som et middel til at „dyrke børn”. Sørge for at de ikke havde for meget fritid samt forberede vore børn til på effektiv måde at tjene Herren.

Efter at jeg var blevet gift med en vidunderlig livsledsager, blev vores hjem velsignet med børn. I løbet af nogle få år blev vi forældre til 10 børn, som alle er piger, undtagen 8. Vi vidste at efterhånden som vore børn voksede op, måtte de hjælpe til med familiens økonomi. Dette blev klart da vore 4 ældste børn ytrede ønske om at lære at stå på ski. En jul købte vi 4 par brugte ski og nogle stæve, og vi fik også fat i nogle brugte støvler. Julemorgen blev vore børn glade over at

modtage deres ski, og de accepterede selv at være ansvarlig for de fleste af deres fremtidige udgifter.

Eftersom min hustru og jeg ikke tror på arbejdsløshedsunderstøttelse som en måde at finansiere ting på, blev vi ved med at spekulere på hvordan vor egen familie kunne begynde at klare sig selv. Det varede ikke længe før vi blev tilbudt mulighed for at uddele reklamer til 5000 husstande. Vi arbejdede på projektet efter skoletid, om aftenen og på lørdage. Alle blev beskæftiget med at uddele adskillige reklamer. Mor eller far hjalp til ved at køre børnene til de forskellige steder og ved at komme med opmuntring. Dette blev gentaget adskillige gange. Vore børn begyndte at tjene penge og vi lærte at vi kunne have det sjovt sammen mens vi arbejdede.

Efter et par år begyndte vi at uddele telefonbøger i stedet for reklamer. Adskillige somre fyldte vi vores stationcar op med bøger og børn. Det var varmt, timerne var lange, nogle gader var svære at finde, nogle adresser kunne ikke findes, bøgerne var tunge, nogle indkørsler var lange og stejle, nogle hunde var ondskabsfulde, men vi havde det sjovt. Af og til gik to af børnene op til et hus, den ene for at lege med hunden og den anden for at aflevere bøgerne.

En sommer brækkede en af drengene foden mens han var ude at arbejde. I løbet af nogle få dage blev han klar over at han ikke ønskede at gå glip af sommerarbejdet og desuden elskede han at stå på ski. Han befandt sig snart i bagenden af vores bil hvor han pakkede bøger ud, og fortalte børnene hvor mange bøger de skulle tage med til hvert enkelt hus.

Når dagens arbejde var forbi var der ting at fortælle, og oplevelser man kunne

le ad, og ting som man kunne prale af, og ingen havde noget som helst besvær med at sove. Ja, vi havde det morsomt og vi fik en følelse af at have opnået noget.

Vores næste projekt kom da vores ældste søn begyndte at slå græsplæner året før sin mission. Vi købte en lastvogn fra 1962, som kunne køre det meste af tiden, samt udstyr til at ordne plæner med. Det første år gjorde han det meste af arbejdet selv, og af og til tog en yngre bror med ham. Næste år besluttede far at blive involveret, eftersom ingen af de yngre drenge havde kørekort. Vi uddelte reklamer, kom med tilbud, modtog henvisninger og øgede antallet af kunder. Så kom den dag hvor far slog sin første græsplæne. Først ville kantklipperen ikke starte, så han måtte køre tværs gennem byen for at finde ud af hvad han

skulle gøre. Da han vendte tilbage var en græsslåmaskine gået i stykker, så han måtte atter køre tilbage for at finde ud af hvad han skulle gøre. Efter at adskillige timer var blevet brugt på dette job så kikkede den næstældste dreng på sin far og spurgte: „Og er det så det vi skal gøre hele sommeren?”

Vi blev ved og vi er nu færdige med vores 4. år. Vi lærte at bevare vores humoristiske sans på trods af ødelagte sprinklere, en oversvømmet kælder, uventet regn, en sammenbrændt lastbilmotor, ødelagt udstyr, at far hev en eller andens præmiebelønnede miniaturretræ op samt at det ene forhjul faldt af lastbilen i den travle trafik. Og så er der de dage, hvor alt udstyret bare fungerer, lastbilen kører, solen skinner, vi holder tiden og så er der en eller anden der glemmer at låse bagsækken på lastbilen. Et efter et glider vores udstyr ud på vej til vores næste kunde.

Man spørger os måske hvorfor vi gør alle disse ting. De klare svar lyder: [1] alle vore unge teenagere har et betragteligt beløb på deres missionærfond; [2] alle vore børn som er 11 år og ældre ved at de har et arbejde; [3] der laves ikke noget arbejde søndage; [4] børnene har lært sig nogle værdifulde færdigheder; [5] de lærer at holde styr på deres ressourcer og skelne mellem ønsker og behov og [6] som deres far så jeg haft mange vidunderlige undervisningsøjeblikke sammen med dem, mens vi har arbejdet side om side.

Men det er ikke alt. Der findes værdier som ofte er meget svære at beskrive, men som er virkelige. For et par søndage siden satte drengene sig ned under deres mors ledelse og nedskrev de værdier som de mente der kom gennem at arbejde sammen som en familie.

En 18-årig dreng skrev: „Lige siden jeg kan mindes er jeg blevet undervist i værdien af hårdt arbejde og i at ære alle mine ansvar og vores families navn. Når jeg ser tilbage på mine oplevelser i vore familieprojekter så kan jeg se hvordan de har dannet min karakter og personlighed ved at lade mig træffe mange vigtige afgørelser. Jeg har opnået selvtillid ved at møde nye mennesker og jeg er bedre i stand til at udtrykke mig selv. Men det vigtigste ved arbejdsprojekter i familien er at familien bliver tættere knyttet i kærlighed og respekt for hinanden.”

En 13-årig som har slået græsplæner i 4 år, skriver: „Familieprojekter har virkelig hjulpet mig til at forstå hvordan man arbejder. Jo hårdere man arbejder, des bedre føler man sig. Jeg er taknemmelig for et bedre forhold til mine brødre og mine forældre.”

En 16-årig sagde: „At arbejde i vores familieprojekter har lært os betydningen af at være ærlige og være til at stole på. Det har lært os at ofre meget for at bevare vores gode navn og rygte.”

Og endelig sagde vores 15-årige: „Arbejdsprojekter i familien har hjulpet mig til at holde styr på mine penge. Når jeg køber tøj og andre ting, så passer jeg på det, fordi jeg ved hvor meget det koster og hvor meget arbejde der kræves for at man kan købe det. Da mine forældre købte mine ting, så troede jeg helt ærligt at der fandtes en uudtømmelig pengekilde, og derfor passede jeg ikke på tingene. Desuden giver arbejdet mig en følelse af tilfredsstillelse – og en dejlig solbrændthed.”

Deres mor skriver: „Jeg ser andre unge med for megen fritid og jeg er taknemmelig for at vore drenge véd at folk stoler på dem. De må af og til ofre

personlige ønsker til fordel for deres arbejde.”

Jeg tilføjer hvad jeg selv mener. Vores familiearbejde har udgjort en stor faktor i det at opnå en højere grad af kærlighed,

---

„Vores familiearbejde har udgjort en stor faktor i det at opnå en højere grad af kærlighed, fred og enighed i vores hjem.”

---

fred og enighed i vores hjem. Mange af naboerne har sagt hvor meget vore børn virkelig nyder at være sammen med hinanden. Jeg forbløffes når jeg er vidne til at vore børn i deres unge år begynder at række ud imod uafhængighed. Ja, arbejde er et åndeligt og et nødvendigt princip. Vor elskede profet har belært at: „Livet er ikke blot til sjov og morskab.”

Jeg bærer vidnesbyrd om at familiearbejde, når det kombineres med familiebøn og familiestudium af skriften, vil gøre meget for at tilvejebringe Himlens velsignelser for familier her på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

De velsignelser vi modtager, når vi tager imod de udfordringer, som et økonomisk pres giver

---

*Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum*

For nogle år siden kom biskop James T. Erekson, der var et kløgt og fremgangsrigt medlem af det højråd jeg var medlem af, med en udtalelse der i høj grad påvirkede mig. Han sagde: „Der findes mange i vores generation som ikke har kendt velsignelserne ved økonomisk modgang!” Jeg ønsker her til morgen at tale om de velsignelser, som vi kan modtage, når vi tager imod de udfordringer som et økonomisk pres giver.

Det virker som om økonomerne har svært ved at afgøre hvorvidt vi befinder os i en depression eller en nedgang. Det er blevet sagt at man kan sige det på denne måde: „Nedgang: en periode hvor du spænder livremmen ind; depression: en tid hvor du slet ikke har nogen livrem at spænde ind.” [*Braude Speaker Encyclopedia*, s. 46].

Mange af verdens lande befinder sig nu i mere vanskelige økonomiske tider.

Mange mennesker mister deres job og deres hårdt tjente ejendele. Andre står overfor mangel på mad og klæder. I et normalt livsforløb har de fleste mennesker eller vil de fleste mennesker opleve vanskelige økonomiske tider. Vi læser i Prædikerens Bog: „At hurtigløberen ikke er herre over løbet eller heltene over kampen, ej heller de vise over brødet, ej heller de kløgtige over rigdom, ej heller de kloge over yndest, men alle er de bundne af tid og tilfælde.” [Præd. 9:11].

Frelseren bekræftede dette da han i sin omtale af Faderen sagde: „Thi han lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige.” [Matt. 5:45].

Der findes eksempler fra evangeliets uddelinger, som hjælper os til at forstå, at nogle ulykker i sidste instans har været en velsignelse. Selv om de følgende eksempler har langt større betydning for menneskene i almindelighed, så er de

også et eksempel for os hver især, når vi konfronteres med prøver i livet. Frelserens store lidelse i Getsemane have og hans korsfæstelse var katastrofer, men mennesket blev forløst fra døden og helvede gennem hans forsonende offer. Israels adspredelse overalt i verden spredte det blod som tror, således at mange nationer nu tager del i evangeliets plan. Nephiternes historie består af prøver, ulykker og lidelse, men alt i alt så bragte de opnåede erfaringer styrke og udvikling.

Herren kender de værdier som man kan lære gennem prøver og modgang.

Hvert år er et nyt år med nye muligheder. Charles Dickens lagde grundlaget for en bog *En fortælling om to byer* med følgende indledning:

„Det var den bedste af alle Tider, det var den værste af alle Tider. Det var Fornuftens Tidsalder, det var Tåbelighedens Tidsalder, det var Troens Epoke, det var Vantroens Epoke, det var Lysets Æra, det var Mørkets Æra, det var Håbets Forår, det var Selvopgivelsens Vinter, alt lå forude foran os, der var intet forude for os.” [*En fortælling om to byer* i *Eva Hemmer Hansens oversættelse*, Hanners forlag, København 1981, s. 1]:

I Leicester i England findes der en inskription på ydermuren af en gammel kirke, en inskription som indholder en bemærkelsesværdig fin tanke. Inskriptionen lyder:

„I året 1654, da alt i dette land enten lå i ruin eller var vanhelliget, grundlagde og rejste baron sir Robert Shirley, denne kirke. Han ene prisen få for det bedste at have gjort i den værste tid og for at have håbet derom på den mest bedrøvelige tid.”

Bortset fra de økonomiske op- og nedgange som påvirker nationernes anliggender, så kan vi allesammen når som helst komme ud for økonomisk hårde tider. Der findes ingen garanti mod at få det økonomisk hårdt personligt. Økonomiske vanskeligheder kan være resultatet af flere forskellige former for uheld, herunder alle slags naturkatastrofer så som oversvømmelse, ildebrande og jordskælv. Ulykker og sygdom kan fremkalde uventede og overvældende læge- og hospitalsregninger. Er andre i vor familie uheldige kan det muligvis kræve vores hjælp. Arbejdsløshed og inflation kan hurtigt gøre det af med hårdt tjent opsparing.

Økonomisk pres kan give sig udslag i personlige udfordringer. Nedslæthed og frustration ledsager ofte uheld. Af og til sker det at økonomiske problemer sætter et pres på familieforholdene. Økonomiske problemer kræver ofte at vi klarer os uden ting som vi føler at vi ønsker eller behøver. Hvad der er en katastrofe for en kan være en mulighed for en anden. Shakespeare sagde gennem en af sine personer:

*Velsignet er den gavn vi har af modgang;
Den bærer som en styg og giftig tudse
en kostbar sten indfattet i sit hoved.*
[Som man behager, 2. akt, 1. scene, linie 12–14].

De økonomiske ufordringers varige virkninger afgøres ofte af vores indstilling til livet. En skribent har sagt: „Fra de samme stoffer, som én mave vil optage næring fra, vil en anden optage gift fra, således vil også de samme skuffelser i livet tugte og forædle ét menneskes ånd og gøre et andet menneskes ånd bitter.” [William Matthews, *Webster's Encyclopedia of Dictionaries*,

New American Edition, Ottenheimer Publishers, Inc., s. 864].

Ældste LeGrand Richards fortalte denne historie til et ungt menneske der i sin desparation spurgte hvad ungdommen havde at leve for:

„Du husker historien om de to spande der blev hejst ned i brønden. Da den ene kom op, sagde den: ‚Det er vel nok en kold og kedelig verden. Uanset hvor mange gange jeg kommer fyldt op, så må jeg altid gå tom ned.‘ Så lo den anden spand og sagde: ‚Med mig er det anderledes. Uanset hvor mange gange jeg bliver hejst tom ned, så kommer jeg altid op fyldt.‘” [Conference Report, april 1951, s. 40].

Broder Joseph Stucki, der var et trofast medlem af kirken døde juleaften 1927 efter en kort sygdom og efterlod sin hustru med 7 børn, hvoraf den ældste søn var på mission. To af hendes børn, og en nevø som hun opdrog, døde senere. Endnu en søn blev sendt på mission. Dette blev klaret gennem meget hårdt arbejde. Hun syede for folk og levede af de få dollars der månedligt kom fra en forsikringspolice.

I disse vanskelige tider blev der uddelt mel til wardets trængende medlemmer. Nogle af de unge mænd var blevet bedt om at bringe det ud. Man bragte en sæk mel til søster Stuckis hjem. Eftersom hun mente at der var andre familier i wardet som havde større behov for melet end hun havde, så afviste hun at tage imod det, og fortalte den unge mand at hun prøvede at undervise sin familie i at være uafhængig. Selv om værdige medlemmer af kirken bør føle sig frie til at modtage hjælp fra kirken, en hjælp som tilbydes gennem biskoppen, så søgte søster Stucki at undervise den unge mand, der kom til hendes dør. Ser I, den

unge mand som kom med melet var hendes egen søn! Alle de overlevende børn fik en videregående uddannelse og opnåede stor succes. De levede efter mottoet: „Få det til at strække eller klar dig uden.”

En klog mand har sagt: „Herren får de bedste soldater fra lidelsens højder.” [C. H. Spurgeon, Sorrow's Discipline, nummer 9]. Her følger en række af de velsignelser der er til rådighed ved at overvinde økonomisk modgang:

For det første [og måske det allervigtigste] så kan vores tro og vidnesbyrd blive styrket. Det trofaste medlem af kirken lærer i økonomiske hårde tider, at Herren hjælper dem som har søgt ham tidligt. [Se L&P 54:10]. Men de medlemmer som ikke er begyndt tidligt i deres religiøse liv kan beslutte sig til at søge Herren mere ivrigt. Vi lærer at erkende Herrens hånd, når han hjælper os. I hårde tider har vi en mulighed for atter at bedømme samt omordne vores prioritering i livet. Vi lærer, hvad der er

---

„Der findes eksempler fra evangeliets uddelinger, som hjælper os til at forstå, at nogle ulykker i sidste instans har været en velsignelse.”

---

vigtigst for os. Vejen er åben til at styrke tro og vidnesbyrd.

For det andet, kan vi lære behovet for ydmyghed. Vor afhængighed af Herren bliver et middel til at udvikle evnen til at blive undervist, hvad der er et meget vigtigt aspekt af ydmygheden.

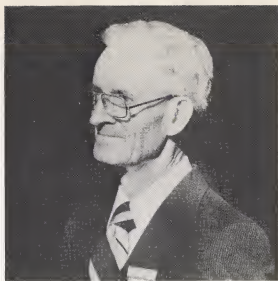
For det tredje, familiens medlemmer lærer at samarbejde og elske hinanden ved at være tvunget til at knytte sig tættere til hinanden for at overleve.

For det fjerde, man kan opnå personlig værdighed og selvrespekt. Det er blevet sagt: „Vær glad for at der er store forhindringer i livet, og vær også glad for at de er større end de fleste mennesker bryder sig om at overvinde. Vær glad for at der er mange.” [Anonym].

For det femte, vi kan blive stærkere og mere modstandsdygtige. Edmund Burke har sagt: „Vanskelighed er en streng lærer som vi har fået gennem det højeste påbud fra vor Fader, der er vor beskytter og lovgiver, og som kender os bedre end vi selv gør, og som elsker os højere end vi selv gør . . . han som kæmper med os, styrker vore nerver og øger vore evner. Vores modstander er vores hjælper.” [„Reflections on the Revolution in France”, i *Edmund Burke*, Harvard Classics, 50 bd., New York: P. F. Collier & Son Co., 1909, 24:299–300].

For det sjette, så lærer vi tålmodighed. Af og til kræver økonomisk modgang mere tid end vi forventer. Den, som lærer at bære sin modgang samtidig med at han arbejder på at overvinde den, vokser i tålmodighed og således overvindes vedkommende ikke af sine omstændigheder. En gruppe mennesker i Mormons Bog blev under økonomiske og sociale lidelser formanet til at udholde dem tålmodigt således at de ikke blev „vildledt af djævelens fristelser”. [Alma 34:39].

For det syvende, så opnår vi et niveau som vi før ikke kunne opnå, ved at benytte de talenter og færdigheder som måske ellers ikke ville være blevet udviklet. Økonomisk nødvendighed åbner vejen for gavnlige erfaringer.

For det ottende, så kan vi lære at stole på Herren og således overvinde frygt. „Men er I beredt, behøver I ikke at frygte.” [L&P 38:30].

Der findes mange måder hvorpå økonomiske hårde tider kan imødegås. Sommetider må vi acceptere mindre end det vi håber på. En taler sagde engang: „Jeg gik forbi en lille kirke der skilte sig med en stor plakat. Der stod: ‚Den årlige jordbærfestival’ og nedenunder stod der med små bogstaver: ‚På grund af depressionen vil der blive serveret svesker.” [*Braude Speakers Encyclopedia*, s. 51].

Karen Nielsen blev født i Aalborg i Danmark i 1844. Hun var datter af en landmandsfamilie. I sine unge år blev hun af sin far undervist i de færdigheder der hører til et godt mejeribrug.

Karen blev døbt i 1861 og var ikke siden i stand til at vende tilbage til sit hjem på grund af faderens modstand mod hendes omvendelse. Hun forlod Danmark og emigrerede til Utah med en gruppe skandinaviske hellige i 1862. Hun boede nogle få år i Utah County, hvor hun giftede sig med Benjamin

Franklin Barney. Derpå blev de kaldet til at kolonisere Sevier Valley.

Karen fødte 10 børn og blev derpå enke mens adskillige af børnene stadig boede hjemme. Hun havde ingen nær familie at vende tilbage til, så hun trak på den viden som hun havde opnået på den danske gård. Hun forbedrede malkekvæget ved at benytte de avlsfærdigheder som hun havde lært fra sin far. Hendes kvæg blev hurtigt anerkendt som en af de fineste besætninger i området, og hun var i stand til at støtte sin familie og sørge for deres behov. Karen blev ved med at malke sine køer både aften og morgen indtil hun var langt oppe i firserne, og hun passede gården med hjælp fra sine sønner og drengene blandt børnebørnene. Det hun gav i arv var hårdt arbejde og den viden at vores liv er kun så godt som vi selv gør det. Hun afviste aldrig besværligheder. De syntes kun at styrke hende.

Jeg har ovenfor antydnet otte velsignelser som kan komme når vi stræber efter at overvinde økonomisk modgang. Jeg vil nu gerne foreslå seks måder, som kan hjælpe os fra at blive overvundet af et økonomisk pres.

1. *Søg først Guds rige.* [Se Matt. 6:33]. Denne søgen omfatter tiendebetaling og en gavmild fasteofferydelse, og således bliver vi gennem vor lydighed velsignet både åndeligt og timeligt. At søge Guds rige først omfatter også at stræbe efter at holde den lov apostelen Jakob kaldte „den kongelige lov” som er: „Du skal elske din næste som dig selv.” [Jakob 2:8]. At søge Guds rige først indebærer at vi holder de guddommelige befalinger. Vi får åndelig styrke fra mange kilder herunder personlig bøn, studium af skriften og en villighed til, „at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge.” [Mosiah 3:19]. At gøre det

kan bibringe os en sikker og fredelig stabilitet.

2. *Styrk familiens stærke sider og ressourcer.* Det største aktiv i en families ressourcer er familiens åndelige styrke, som øges ved at bede sammen. Det at lægge budget sammen vil frembringe en særlig enighed på samme måde som familieråd vil gøre. Vi bør arbejde sammen henimod at oplagre et års forråd af mad, klæder og andre nødvendigheder. I hårde tider er der især behov for ekstra venlige gerninger som især vil blive værdsat. Når der kun er et begrænset pengebeløb til rådighed, er det lettere at undervise børnene i den fornuftige brug af penge herunder behovet for at spare op til fremtiden. Familien kan således blive mindet om at bevare et evigt perspektiv snarere end koncentrere sig om verdslige ejendele og rigdom. Familieorganisationer kan også være til hjælp med at give den enkelte den hjælp som er nødvendig. Det er også vigtigt at lære hvordan man modtager hjælp fra familien med tak.

3. *Udøv tro.* Frelseren minder os om at: „Alt er muligt for den, der tror.” [Mark. 9:23]. Og atter: „Alting [skal] tjene jer til gode.” [L&P 90:24]. Den indstilling hvormed vi underkaster os „alting” er meget vigtig. Det at bevare en positiv indstilling og være glad hjælper. En tro på at „alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste” [L&P 122:7] fungerer som en åndelig stabilisator.

4. *Vær i stand til at tilpasse dig i dit arbejde.* Theodore Roosevelt har sagt: „Ingen behøver sympati fordi han må arbejde . . . langt den bedste præmie som livet tilbyder er glæden ved at arbejde hårdt med noget der er værd at udføre.” [The Reader's Digest Treasure of Modern

Quotations, New York: Reader's Digest Press, 1975, s. 169]. I tider med økonomiske vanskeligheder kan det være nødvendigt at arbejde for en mindre løn. Vi bør være villige til at lære os nye færdigheder som er efterspurgt på arbejdsmarkedet. Der findes mange mænd som har opnået nye glæder og tilfredsstillelse ved at begynde på en anden karriere der slet ingen forbindelse har med det arbejde som de oprindeligt blev oplært til. Familiens medlemmer må finde veje til at supplere indtægten gennem passende arbejdsmuligheder. At være fleksibel i vores indstilling overfor de muligheder der tilbyder sig for at vi kan arbejde, kan måske være det der gør det muligt at holde os i live økonomisk. At yde en fuld dags arbejde for en fuld dags løn har reddet mange job. Det vil også hjælpe os til at undgå at skulle tage imod arbejdsløshedsunderstøttelse som berøver os vor værdighed og selvspekt.

David Grayson har sagt: „Jeg har opdaget, at lykke næsten altid er et resultat af hårdt arbejde.” [In The Reader's Digest Treasury of Modern Quotations, s. 171].

5. *Undgå gæld.* Præsident J. Reuben Clark jun. har belært os om at „undgå gæld som pesten”. [Conference Report, april 1937, s. 26]. Det er især et godt råd i disse tider med urimeligt høje rentesatser. Gæld og det altid nærværende afkom nemlig renter, er nådesløse arbejdsgivere. For halvandet år siden hørte vi præsident Clarks stemme i dette Tabernakel sige på et bånd: „Enhver som låner, bør forstå hvad renter er. De er der hvert eneste minut både dag og nat.” [Conference Report, april 1938, s. 103].

6. *Reducer udgifterne.* Da George Lyman blev spurgt hvordan nogle mennesker i et lille landbrugssamfund i det

sydlige Utah klarede sig på deres ringe indtægt, sagde han: „De levede af mangelen på udgifter.” Ved en anden lejlighed blev dette sagt: „Generationer af store tænkere har drømt om et pengeløst samfund et eller andet sted i fremtiden. For så vidt som det angår nogle af os, så er vi allerede langt forude for vor tid.” [Levenson, „You Don't Have to be in Who's Who to Know What's What”, s. 184]. Økonomisk rigdom giver ikke evige velsignelser og økonomiske vanskeligheder tilbagekalder ikke de evige pagter.

Ældste Neal A. Maxwell har sagt: „En økonomisk depression vil være meget kedelig, men den vil ikke hindre udødelighedens realitet. Det uundgåelige i Kristi andet komme påvirkes ikke af aktiemarkedets uforudsigelighed . . . et kræfttilfælde ophæver ikke tempelbega-velsens løfter . . .

Alt, hvad der har betydning bevares strålende intakt. Løfterne er givet. Det

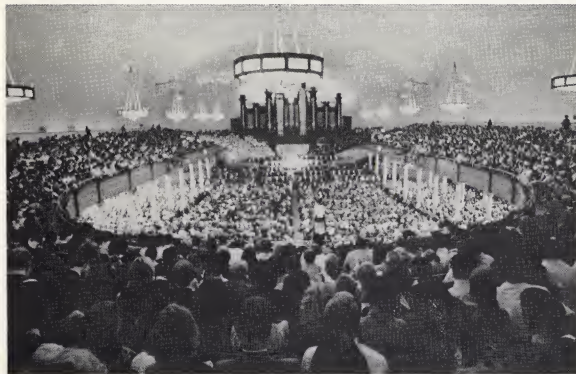
er op til os at handle derefter.” [„*Notwithstanding My Weakness*”, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, s. 57].

Før Jesus underviste i lignelsen om den rige mand, hvis jord gav meget, sagde han: „Se til, at I vogter jer for alskens havepsyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.” [Luk. 12:15].

Herren har sagt: „Besvær mig derfor ikke mere angående denne sag.

Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.” [L&P 59:22–23].

Fra metalsmelterens ild kan der i form af økonomiske vanskeligheder komme evige velsignelser, som kan hjælpe med til at frelse familierne og ophøje familiens medlemmer gennem det at være forenet og styrket. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Uafhængighedens celestiale natur

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødre og søstre, jeg er blevet bedt om at tale ved så mange af disse velfærdsmøder, at jeg begynder at føle at jeg bør reagere på samme måde som en bedste-far, som jeg engang kendte, en mand der var ved at komme op i årene, og der var nogle mennesker der mente at han ikke vidste hvornår han skulle holde op med at tale. Ved en sammenkomst i wardet mente de at de ikke burde bede ham om at tale fordi han ville tale for længe. De besluttede imidlertid til sidst, at de ikke kunne forbigå ham. Derfor bad de ham at stå op og fortælle dem med få ord om hvordan de kunne blive så gamle som han var og stadig være i stand til at tjene. Han rejste sig op og sagde: „Bliv ved med at trække vejret.” Jeg vil ikke gøre det så kort, men jeg skal forsøge at holde mig til emnet.

Jeg elsker de enkle sandheder som indeholdes i velfærdsprincipperne, som alle de hellige profeter har undervist i siden verdens begyndelse. Og jeg bliver aldrig træt af at tale om dem. Jeg vil i dag gerne tale til jer om uafhængighedens

princip og hvordan den indvirker på vores åndelige udvikling.

Siden tidernes begyndelse er menneskene blevet rådet til at tjene til livets ophold og derved blive uafhængige. Det er let at forstå årsagen til, hvorfor Herren lægger så stor vægt på dette princip, når vi forstår at det er tæt knyttet til friheden.

Ældste Albert E. Bowen har sagt om dette emne: „Herren har til hensigt, at hans folk skal være fri for tvang, hvad enten den påføres udefra eller kun opstår som følge af samvittighedens bindinger . . . det er årsagen til at kirken ikke er tilfreds med noget som helst system, der gør habile personer afhængige permanent, og det er årsagen til at kirken i modsætning hertil instisterer på at den sande opgave og funktion af det at give er, at hjælpe mennesker med at opnå en position hvor de kan hjælpe sig selv og således blive frie.” [*The Church Welfare Plan, Gospel Doctrine Manual, 1946, s. 77*].

Velmanende mennesker har iværksat mange programmer for at hjælpe dem,

som er i nød. Imidlertid er mange af disse programmer blevet udarbejdet med det kortsigtede mål at hjælpe mennesker, i modsætning til at hjælpe mennesker med at hjælpe sig selv. Vores anstrengelser må altid være rettet imod at gøre habile mennesker uafhængige.

Jeg har klippet følgende artikel ud fra Det Bedste for nogen tid siden, og jeg

---

„Nøglen til at gøre uafhængigheden åndelig ligger i at benytte sin frihed til at følge Guds befalinger.”

---

har brugt den før, men den kan tåle at blive gentaget. Den lyder:

„I vor venlige naboby, St. Augustine, sulter store flokke af havmåger midt i overfloden. Fiskeriet er stadigvæk godt, men mågerne ved ikke hvordan de skal fiske. I generationer har de gjort sig afhængige af at rejefiskerflåden smider rester ud til dem fra deres fiskenet. Nu er rejefiskerne borte . . .

Rejefiskerne havde skabt en velfærdstat for . . . havmågerne. De store fugle besværede sig aldrig med at lære hvordan de selv skulle fiske, og de underviste aldrig deres yngel i hvordan de skulle fiske. De førte i stedet for deres ungfugle ned til fiskenettene.

Nu sulter havmågerne, disse frie fine fugle som næsten selv symboliserer friheden, til døde fordi de gav efter for den lokkemad der hed „noget for intet! De ofrede deres uafhængighed for en almisse.

Sådan er også mange mennesker. De ser intet galt i at spise herlige rester fra skattenettene hos statens ‚rejefiskerflåde’. Men hvad vil der ske når staten løber tør? Hvad vil der ske med vore børn og generationerne herefter?

Lad os ikke være godtroende måger. Vi . . . må bevare vores talent for at klare os selv, vores evne til at skabe ting for os selv, vores økonomiske sans og vores sande kærlighed til det at være uafhængig.” [„Fable of the Gullible Gull”, *Reader’s Digest*, Okt. 1950, s. 32].

Det at misunde og modtage fordele som man ikke har gjort sig fortjent til, er blevet til en sådan tvangstanke i vores samfund at selv rige mænd, der ejer midler til at producere større rigdom, forventer at staten garanterer dem en profit. Valg drejer sig ofte om hvad kandidaterne lover at gøre for vælgerne med statens finanser. Denne fremgangsmåde vil, hvis den accepteres almindeligvis og iværksættes i et hvilket som helst samfund, gøre dette samfunds borgere til slaver.

Vi har ikke råd til at blive statens formynderbørn, selv om vi har en lovlig ret hertil. Det kræver at vi ofrer alt for meget af vores selvrespekt og vores politiske, timelige og åndelige uafhængighed.

I nogle lande er det yderst svært at adskille fortjente og ufortjente fordele fra hinanden. Imidlertid er princippet det samme i alle lande: Vi bør stræbe efter at kunne klare os selv og ikke være afhængige af andre for at kunne leve.

Regeringerne er ikke de eneste der er skyldige. Vi er bange for at mange forældre i kirken gør deres børn til „godtroende måger” ved deres eftergivenhed og på den måde som de frit giver af familiens ressourcer. Forældre, som

giver børn arbejdsløshedsunderstøttelse, er lige så skyldige som en regering, der giver sine borgere arbejdsløshedsunderstøttelse. I virkeligheden kan forældres fremgangsmåde i denne henseende være mere ødelæggende end noget som helst program fra staten.

Biskopper og andre præstedømmeledere kan gøres skyldige i at gøre deres medlemmer i wardet til „godtroende måger”. Nogle medlemmer bliver økonomisk og følelsesmæssig afhængig af biskoppen. Arbejdsløshedsunderstøttelse er arbejdsløshedsunderstøttelse uanset kilden. Alle vore gerninger i kirken og familien bør være rettet henimod at gøre vore børn og medlemmer i stand til at klare sig selv. Vi kan ikke altid kontrollere regeringsordningerne, men vi kan kontrollere vort eget hjem og vore egne kirkeforsamlinger. Hvis vi vil un-

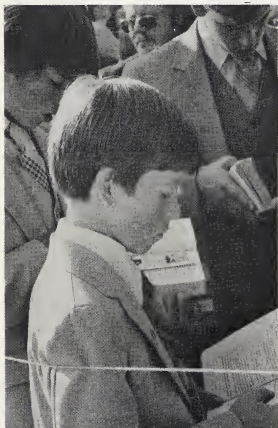
dervise i disse principper og efterleve dem, så kan vi gøre meget for at imødegå de negative virkninger, der kan være i regeringsprogrammerne i et hvilket som helst land.

Vi ved at der er nogle mennesker, som uden egen skyld, ikke kan klare sig selv. Præsident Henry D. Moyle tænkte netop på disse mennesker, da han sagde:

„Dette store princip hindrer ikke at den trængende eller den fattige får den hjælp som de har behov for. De der slet ikke kan klare sig, de gamle og de syge bliver der taget vare på med al form for ømhed, men ethvert sundt menneske pålægges det at gøre sit bedste for selv at undgå at blive afhængig, hvis det med hans eller hendes egne anstrengelser er muligt at opnå dette: at se på modgang som noget midlertidigt, at kombinere sin tro med sin egen evne og ærligt arbejde, at rehabilitere sig selv og sin familie således at man opnår uafhængighed, i hvert enkelt tilfælde at begrænse behovet for hjælp og supplere en hvilken som helst modtaget hjælp med sit eget bedste arbejde.

Vi tror at der sjældent opstår situationer, hvor mennesker med en ubøjelig tro, ægte mod og en urokkelig beslutsomhed sammen med kærligheden til uafhængigheden brændende i hjertet og stoltheden over deres egne resultater, ikke kan overvinde de forhindringer der ligger på deres vej.

Vi ved at man, hvis man lever ydmygt, bønsumt, flittigt og frygter Gud, kan udvikle en tro gennem den styrke hvorved vi kan nedkalde velsignelser fra en venlig og nådig himmelsk Fader og bogstavelig talt se vores handicap forsvinde, og uafhængighed og frihed etableret og bevaret.” [Conference Report, april 1948, s. 5].

Det at kunne klare sig selv er ikke et mål men kun et middel til at opnå målet. Det er i høj grad muligt for en person at være fuldkommen uafhængig og samtidig mangle ethvert andet ønskeligt karaktertræk. Man kan blive rig og aldrig skulle spørge nogen om noget, men med mindre der findes et eller andet åndeligt mål knyttet til denne uafhængighed, så kan den være som en kræftbyld for sjælen.

Velfærdsprogrammet er åndeligt. Da programmet blev introduceret i 1936 gjorde præsident David O. McKay den kløgtige iagttagelse:

„Det der bør bekymre os mest bør være udviklingen af vor åndelige natur. Åndelighed er det højeste sjælen kan nå, det er det guddommelige i mennesket. ‚Den største gave der sætter kronen på værket, og som gør mennesket til konge over alle skabninger.‘ Det er bevidstheden om sejren over sig selv og om fælleskab med det uendelige. Det er åndeligheden alene som i virkeligheden giver mennesket det bedste i livet.

Et er at give klæder til den fattigt klædte, give tilstrækkelig mad til dem hvis bord er tomt, at bringe aktivitet til dem der desperat kæmper mod den fortvivlelse, som kommer gennem påtvungen lediggang, men når alt er sagt og gjort så vil de største velsignelser, der vil komme gennem kirkens velfærdsprogram være åndelige. Udadtill synes hver eneste gerning at være rettet mod det fysiske, omsyning af kjoler og habitter, konservering af frugt og grønsager, oplagring af fødevarer og udvælgelse af frugtbar jord til opdyrkning – synes alle udelukkende timelige, men alle disse gerninger gennemsyres af åndelighed hvad der gør dem inspirerende og hellig-

gørende.” [Conference Report, okt. 1936, s. 103].

I Lære og Pagter læser vi:

„Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn, ikke engang Adam, jeres fader, hvem jeg skabte, en lov, som var timelig.

Se, jeg gav ham hans frie vilje, og jeg gav ham befalinger, men de var ikke timelige, thi mine befalinger er åndelige.” [L&P 29:34–35].

Dette skriftsted fortæller os, at der ikke er noget der hedder en timelig befaling. Det fortæller os også at mennesket skal bruge sin „frie vilje”. Mennesket kan ikke bruge sin frie vilje, hvis det ikke kan klare sig selv. På denne måde kan vi se at uafhængighed og det at kunne klare sig selv, er afgørende nøgler til vor åndelige vækst. Når som helst vi kommer i en situation, der truer vores evne til at klare os selv, så vil vor frihed også være truet. Hvis vi øger vores afhængighed, vil vi finde en øjeblikkelig begrænsning i vor frihed til at handle.

Vi har indtil nu lært at det at kunne klare sig selv er en forudsætning for fuldkommen handlefrihed. Vi har imidlertid også lært, at der intet åndeligt er i det at klare sig selv, med mindre vi træffer de rette valg med denne frihed. Hvad bør vi derfor gøre, når vi har opnået at kunne klare os selv, for at kunne vokse åndeligt? Nøglen til at gøre det at kunne klare sig til noget åndeligt ligger i at bruge friheden til at følge Guds befalinger. Skrifterne er meget klare i deres befaling om at det påhviler dem der *har* at *give* til dem der trænger.

Jakob talte til Nephis folk og sagde:

„Tænk på jeres brødre som på jer selv og vær omgængelige mod alle og villige

til at dele jeres gods, at I må blive rige ligesom I.

Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige.

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og bringe den syge og nødlidende lindring.” [Jakob 2:17–19].

Herren sagde i vores egen uddeling, da kirken kun var 9 måneder gammel:

„Og for jeres egen saligheds skyld giver jeg jer et bud, thi jeg har hørt jeres bønner, og de fattige har klaget til mig, de rige har jeg skabt, og alt kød hører mig til, og jeg anser ikke personer.” [L&P 38:16].

Denne åbenbaring blev givet 2. jan. 1831. Den følgende måned sagde Herren i en åbenbaring:

„Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.

Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold.” [L&P 42:29–30].

Samme måned henviste Herren atter til dette emne. Tilsyneladende havde brødrene været lidt forsømmelige. De havde ikke handlet hurtigt nok.

„Se, jeg siger jer, at I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp.” [L&P 44:6].

Skriverne er fulde af befalinger i forbindelse med vor pligt til at tage os af de fattige, så derfor vil jeg ikke tale mere herom. Det har altid forekommet mig at være noget paradoksalt, at vi hele tiden må have Herren til at *befale* os til at gøre det der er til vores eget bedste. Herren har sagt:

„Den, som har bjerget sit liv, skal

miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjerge det.” [Matt. 10:39].

Vi mister vores liv ved at tjene og oplofte andre. Ved at gøre det oplever vi den eneste sande og varige lykke. Tjeneste er ikke noget vi udholder her på jorden, således at vi kan gøre os fortjent til at leve i det celestiale rige. Tjeneste er selve grundlaget for et ophøjet liv i det celestiale rige.

Når vi ved at tjeneste er det som giver vor himmelske Fader tilfredsstillelse, og når vi ved at vi ønsker at være hvor han er og være som han er, hvorfor er det så nødvendigt at vi bliver befalet om at tjene hinanden? Åh, må den vidunderlige dag komme hvor disse ting kommer naturligt på grund af vort hjertes renhed. På den dag vil det ikke være nødvendigt at få en befaling fordi vi selv vil have oplevet at vi kun er virkelig lykkelige, når vi er optaget af uselvsk tjeneste. Lad os benytte den frihed, som kommer gennem at kunne klare sig selv til at give og tjene.

Kan vi se hvor afgørende betydning det at kunne klare sig selv har, når man ser på det som forudsætning for at kunne tjene, når vi også ved at tjeneste er det guddommelighed drejer sig om? Uden det at kunne klare sig selv kan vi ikke gøre brug af disse medfødte ønsker om at tjene. Hvordan kan vi give, hvis der ikke er noget at give af? Mad til de sultne kommer ikke fra tomme hylder. Penge til at hjælpe de trængende kommer ikke fra en tom pung. Støtte og forståelse kan ikke komme fra den som følelsesmæssig er underernæret. Den ulærte kan ikke undervise. Og hvad der

er vigtigst af alt, åndelig vejledning kan ikke komme fra de åndeligt svage.

Der findes en samhørighed mellem dem som har og dem som ikke har. Det at give ophøjer den fattige og ydmyger den rige. Ved at gøre dette helliggøres begge. De fattige, som er frigjorte fra slaveriet og fattigdommens begrænsninger, sættes som frie mennesker i stand til at opnå deres fulde potentielle både timeligt og åndeligt. De rige, der giver af deres overskud, får del i det evige princip om at give. Og når et menneske har lært at kunne klare sig selv rækker han eller hun ud for at hjælpe andre, og cirklen gentager sig selv.

Vi har alle lært at klare os selv på visse områder og vi er afhængige på andre områder. Derfor bør vi hver især stræbe efter at hjælpe andre på områder hvor vi er stærke. På samme tid bør stolthed ikke forhindre os i med tak at modtage hjælp fra en anden, når vi virkelig har et behov. Hvis vi er for stolte nægter vi det andet menneske muligheden for at få del i en helliggørende oplevelse.

Jeg siger igen: princippet om at kunne klare sig selv er åndeligt på samme måde som alle principperne i velfærdsprogrammet. Dette er ikke et dommedagsprogram, men et program for dagen i dag. Det er et af de tre områder der skal fremhæves og som for nylig blev skitseret i erklæringen om kirkens mission der er at fuldkommengøre de hellige, hvilket også er selve formålet med velfærdsprogrammet. Det er i dag det er tiden til at fuldkommengøre os. Må vi fortsat holde fast ved disse sandheder, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Omslagets inderside bagest: Konferencedeltagere på Tempelpladsen. Til venstre ses Tabernaklet og bagved det nordlige besøgscenter.

